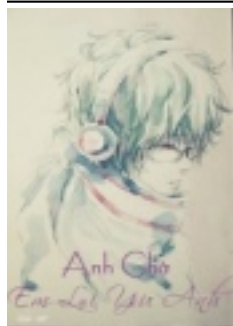

Anh Chờ Em Lại Yêu Anh - Waiting You Love Me Again

Contents

Anh Chờ Em Lại Yêu Anh - Waiting You Love Me Again	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	24
9. Chương 9	28
10. Chương 10	32
11. Chương 11	37
12. Chương 12	41
13. Chương 13	45
14. Chương 14	47
15. Chương 15	52
16. Chương 16	56
17. Chương 17	60
18. Chương 18	64

Anh Chờ Em Lại Yêu Anh - Waiting You Love Me Again

Giới thiệu

Khi nàng yêu hắn say đắm, hắn tàn nhẫn, lạnh lùng chỉ xem nàng là một con đĩa nhỏ bám dai phiền

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/an-cho-em-lai-yeu-anh-waiting-you-love-me-again>

1. Chương 1

Bộ váy màu xanh ngọc dễ thương, dáng người nhỏ nhắn, gương mặt xinh xắn tựa trẻ con đáng yêu, Uyên Nhi như một học sinh trung học đi lạc đường vào tận phòng giám đốc nhưng không phải. Chuyện nàng xuất hiện ở công ty ai cũng quen mắt cả. Nhất là thư kí riêng của hần ta thấy nàng đã đỏ mặt lạnh bước ra...

- Thưa cô Nhi, giám đốc đang bận họp!

- Anh không cần nói lí do làm gì!?

Nàng chun mũi mặc kệ thư kí của hần mà đi luôn vào phòng làm việc của giám đốc mảng dự án Triệu Khả Phong.

Cánh cửa gỗ gụ nâu mở vào làm cho hần đang xem giấy tờ trên bàn làm việc không cần nhìn lên cũng biết là ai. Cô nhóc này rất là đúng giờ, tan học lập tức mò đến đây đúng 3h15' chiều.

Mất thấy Khả Phong lại làm ngỡ mình rồi nên Uyên Nhi như bé hờ ngồi vào ghế trước mặt hần mà nói...

- Anh có cần dặn thư kí nói dối để tránh mặt em hoài vậy không?

- Em thì có vẻ rảnh rang quá ha? Không đi học sao?

- Em vừa đi học về mà! Anh đi ăn tối với em nha Khả Phong!

Nàng cười cười vẻ mặt chờ đợi như chó con nếu có đuôi chắc cũng ve vẩy mong chờ hơn rồi. Khả Phong ngẩng lên nhìn cô nhóc thua hần 6 tuổi. Nàng thì lần nào cũng như lần này khi hai mắt nhìn nhau là hồi hộp, má đỏ, tim đập loạn.

Tất cả chỉ vì hần có vẻ ngoài rất điển trai, nét nam tính hoàn hảo thật chuẩn khiến cho nàng từ hai năm trước gặp đã sớm bị hần lấy mất trái tim nhỏ của nàng rồi. Nàng luôn rất hạnh phúc vì cha mẹ lại chọn cho nàng một đối tượng kết hôn tốt như thế.

Nhưng hần thì ngược lại không có hứng thú với con nít, nàng thậm chí rất là con nít lúc nào cũng như con cún cưng đeo bám hần. Dù cho hần có thể hiện lạnh lùng, vô tình thế nào thì nàng cũng không buông tha.

Cả hai thật sự cũng hiểu rõ ý tứ của nhau nên Khả Phong chỉ nhẹ cười nói cho có trước khi lại ký vào giấy tờ trên bàn...

- Vậy cứ như mọi lần đi!

Uyên Nhi nghe hần nói lập tức nhăn khế hỏi lại ngay...

- Anh làm gì mà bận không đi ăn với em chứ?

Nàng thành thật mà nói đã “theo đuổi” quyết liệt như thế, ngày nào cũng đến rủ đi chơi, đi ăn tối mà hần chẳng chèo luôn từ chối thật tức mà. Khả Phong vẫn làm việc chẳng nhìn lên dù là một chút mà nói thản nhiên...

- Bận là có lí do nhưng anh không thích đi với em mới là nguyên nhân thực sự có biết không? - Hần nói ra những lời tàn nhẫn này cũng không thấy tí áy náy nha vì cô nhóc này cứng đầu quá, mà hần cũng không còn gì để áy náy vì biết nàng cũng không “si nhê”.

- KHÔNG BIẾT!!!

Uyên Nhi la lớn ánh mắt ngang bướng không để tổn thương vì hần nói khó nghe. Khả Phong thở dài thán phục...

- Em càng lúc càng lì đó Nhi!

- Tại anh càng lúc càng quá đáng thì có. Em dù sao cũng là vợ chưa cưới của anh mà!

Cô nàng nói như muốn nhảy dựng vì tức. Hần không làm nữa chỉ chống tay ngang cằm nhìn cái mặt giận đang phùng mang trợn má như con cá nóc của nàng mà nói...

- Vậy sao? Nếu thế thì đám cưới ấy chắc chắn sẽ thiếu chú rể rồi!

Uyên Nhi sững ra nghe lòng đau đau. Nàng luôn biết Khả Phong không thích mình nhưng vẫn cố chấp bám theo, nghe hắn nói chuyện vô tình mãi cũng chai lì song lần này thì tim đau thật.

Hắn nhìn đôi mắt tròn đen đang ngẩn lẹ, chiếc môi nhỏ của nàng mím chặt bộ dạng đáng thương, ỷ khuất rất dễ thương. Hắn tất nhiên rất rõ cô bé này thích mình thật lòng hay không mới cố tình nói thế.

Bản thân hắn không xem trọng tình cảm một phía của nàng vì nó cũng rắc rối như những cô gái đem lòng ái mộ hắn thôi.

Thậm chí nàng chính là đối tượng mẹ chọn ép hắn ngoan ngoãn nghe theo thì hắn càng không rãnh đùa giỡn tình cảm của nàng nữa, hắn muốn nàng biến đi thật xa và đừng có lớn vồn theo hắn hoài nên đối xử tàn nhẫn đến mức hắn còn thấy mình nhẫn tâm thật.

Song những cái cách đối xử lạnh lùng, những lời nói tàn nhẫn của hắn chưa bao giờ làm nàng tránh xa hay là ghét thích hắn cả. Tính cách chai lì, ngang bướng của nàng đôi khi làm hắn phát khùng.

Cũng như lúc này đây, Uyên Nhi tay nắm lại khẽ run, mắt muốn khóc nhưng không yếu đuối. Nàng nhìn thẳng mặt Khả Phong mà hỏi...

- Vậy giờ anh có đi ăn tối với em không?

Hắn bật cười vì cô bé này vẫn khó đối phó. Làm gì có chuyện chỉ vì một câu nói mà nàng chịu bỏ cuộc chứ. Hắn lại làm việc tiếp vừa nói...

- Vậy tối mai 7h tại nhà hàng Vince, anh sẽ đặt bàn trước!

Nàng đang buồn, nghe ra thật không tin nổi vào tai mình tròn mắt nhìn hắn hỏi lại...

- Anh chịu đi ăn tối với em thật hả?

- Thì em rủ còn gì? Giờ thì về đi anh bận lắm!

- Yeah! Anh chịu đi ăn tối với em rồi!

Nàng hớn hở cười tươi như hoa, nhảy cẫng lên sung sướng còn hơn chim sổ lồng làm hắn ngồi nhìn. 20 tuổi rồi mà vẫn trẻ con như thế hèn gì mê đắm đuối loại “người” như hắn.

Môi Khả Phong bắt gặp cười khê, ánh mắt suy nghĩ có chút tà mị. Xem ra Uyên Nhi vui mừng vì bữa ăn tối như thế hắn nhất định không bỏ qua cơ hội lần này để tổng khứ nàng đi mà “giải thoát” ỉn

Uyên Nhi về đến nhà cứ riu rít như con chim nhỏ hớn ha hớn hở...

- Mẹ ơi! Mai anh Phong và con sẽ đi ăn tối đó mẹ!

- Vậy sao? Hai đứa có tiền triển thì tốt nha!

Mẹ nàng cũng cười với nàng đầy âu yếm. Bà đang đọc báo nghe cũng gật gù vừa ý. Ai chứ Khả Phong thì hai ông bà này chỉ cầu hai đứa đi chơi nhiều nhiều, đòi cưới sớm cũng không sao.

Uyên Nhi là sự cố do ba mẹ “vỡ kế hoạch” nên sinh nàng ra xa tuổi hai anh trai lớn rất nhiều, lại là con gái, còn là út nên ba mẹ cưng như công chúa. Nhà nàng cũng giàu có không thua gì lâu đài nên nàng cứ vô tư làm công chúa nhỏ hạnh phúc.

Chính vì gia cảnh nhà nàng và nhà Khả Phong tương xứng, ngôn đăng hộ đối, mẹ cả hai lại còn là bạn thân nên luôn mong cả hai thành đôi. Uyên Nhi không thấy mất tự do khi bị ép nha, nàng rất là muốn làm vợ hắn nữa kia.

Uyên Nhi vào căn phòng treo quần áo của mình chọn lựa những bộ đầm xinh nhất, môi cười tươi thật mong đến ngày mai cùng ăn tối với Khả Phong.

Tôn biết bao nhiêu mồ hôi, nước miếng nặn nỉ cuối cùng hắn cũng “chủ động” đồng ý đi với nàng rồi. Nàng chỉ sợ cứ vui thế này chắc ngủ không nổi quá.

Đúng 7h, nàng mặc áo đầm hồng trang nhã đáng yêu hợp với dáng người nhỏ nhắn của mình đi đến nhà hàng. Uyên Nhi hồi hộp vui vẻ đi vào. Quản lý nhà hàng hỏi nàng...

- Cô có đặt bàn hay đi với bạn?

- Tôi đi với anh Khả Phong!

- Vâng, mời cô theo lối này, anh Phong cũng vừa đến rồi!

Nhân viên làm việc cẩn thận đưa nàng đến bàn. Nàng rất vui vì hân không ình “leo cây” như đã lo lắng. Hôm nay chắc là ngày hạnh phúc nhất năm của nàng quá.

Và nàng thấy Khả Phong ngồi nên cười bước nhanh nhưng càng đến gần hơn thì thấy bàn không chỉ có mỗi mình hân.

Chân nàng ngần ngừ bước trên đôi giày cao. Phục vụ đã đưa nàng đến nơi, Khả Phong nhìn nàng đã đến liền đem ra gương mặt tươi cười thật ngọt, tay chàoàng ôm vai một cô gái đang cùng xem menu gọi món.

Cô gái đó có thân hình sexy hấp dẫn, diện váy ngắn khoe mọi chỗ trên người, gương mặt lại tây xinh đẹp đúng nghĩa phụ nữ chứ không phải là cô bé như nàng.

Uyên Nhi đứng chết trân nhìn cả hai. Cô ấy cũng nhìn nàng. Hân cười nói...

- Sao còn chưa chịu ngồi nữa Nhi?

- ... ai vậy?

Nàng nói lí nhí cũng không biết mặt mình bây giờ đang biến sắc ra sao nữa. Cô gái đó cười đáng ghét xem như trẻ nhỏ không đáng bận tâm càng dựa vào vai Khả Phong. Hân tỉnh bơ, tay vuốt ve má cô ta ra chiều rất tình tứ, mặn nồng...

- Em nhìn mà không đoán nổi sao? Bạn gái của anh – Kristina!

- Đã nói gọi Krist thôi mà anh thật lắm cảm ắc!

- Ủhm, Krist của anh!

Khả Phong cố tình cười hôn lên môi cô ta một nụ hôn thật đẹp cho Uyên Nhi nhìn cận cảnh. Nàng đứng nhìn, cảm giác chân mình đang run rẩy. Khả Phong hôn nhưng ánh mắt nhìn nàng, lòng thầm hài lòng lắm khi cô nhóc mặt biến sắc tệ hại như vậy rồi.

Dù sao hân gấp rút tìm bạn gái dẫn theo hôm nay là để Uyên Nhi chiêm ngưỡng cảnh hay, sau đó không còn bám theo hân nữa. Cho dù thích hân thế nào thì chiều này xem nàng làm sao chịu nổi.

Hôn xong hân cười giới thiệu lại.

- Còn đây là Uyên Nhi, có thể xem là vị hôn thê của anh đó Krist!

- Thời buổi này mà còn hứa hôn trước sao?

- Cha mẹ anh muốn mà biết làm sao được? Mà sao em còn chưa ngồi vậy Nhi?

Hân nói giọng có chút mỉa mai đầy thích thú. Trong đầu hân tính toán cả rồi.

....một là nàng khóc bỏ đi. (Cam chịu)

....hai là tát hân rồi khóc bỏ đi. (Giận)

....ba là tát nước vào hân và Krist sau đó khóc bỏ đi. (Rất giận)

bốn..., năm... nói chung chắc chắn Uyên Nhi cũng phải khóc bỏ đi rồi không bao giờ bám hân nữa.

Nàng nhìn hân ôm cô gái đó, tim như thắt lại không đập nổi. Vừa nãy khi bước vào đây nàng còn vui như thể giờ lại như trời đất tối sầm. Nàng biết hân cố tình chơi nàng, trêu chọc muốn nàng bỏ cuộc.

Thật lòng nàng không đủ sức chịu đựng nữa, rất muốn bỏ đi nhưng nàng thật sự thích Khả Phong. Hai năm qua dù hân có nói gì, làm gì, tàn nhẫn hay lạnh lùng đến mức nào thì bản thân cũng chịu được nếu lúc này nàng bỏ đi há chẳng phải là bỏ phí bao công sức.

Nàng sẽ không nhu nhược, không hèn nhát, nàng là vị hôn thê của hắn do cha mẹ hắn vừa ý sắp đặt, cô bạn gái ấy làm sao mà bằng nàng được chứ.

Thế là Nhi kéo ghế ra ngồi xuống thật sự làm nụ cười của hắn tắt ngấm. Hắn thấy rõ ràng mắt nàng phấp phấp như thế, tay run lên tự đan chặt vào nhau như thế nhưng vẫn giữ sự quật cường, chịu đựng.

Nhìn nàng sự hờ hững trong lòng không giữ nổi, đây có phải là điều hắn muốn thấy ở nàng khi làm ra kế hoạch này không?

Vậy là buổi ăn tối ba người “lãng mạn” diễn ra. Krist có vẻ không quan tâm “cô bé” hôn thê của hắn ra sao chỉ cố ọ ọ qua ọ lại giữa cả mắt dựa vào hắn. Khả Phong cũng cố tình gần gũi, ôm ấp, hôn Krist cho ai đó xem nhưng Nhi chỉ lặng thinh ăn.

Nàng chỉ cố cho thức ăn vào miệng mà không cảm giác được dù là chút xiu mùi vị. Lúc này đây nàng không oà khóc là quá giỏi rồi.

Từ đầu đến cuối nàng không nói nản gì. Hắn rất không vui vì nàng phản ứng như thế đều ngoài dự tính trong kế hoạch của hắn.

Khả Phong muốn nàng hành động trẻ con tức giận bỏ đi chứ không phải nhẫn nhịn cam chịu hắn như thế.

Sau khi ăn, Krist quay sang hỏi nàng...

- Anh Phong chở tôi về rồi còn cô về bằng gì?

Nàng ngẩng lên nhìn hai người đó vẫn tay trong tay mà nói hơi nghẹn...

- Tài xế riêng sẽ đến rước tôi!

- Ái chà, tiểu thư nhà giàu hèn gì là hôn thê của anh. Em thật gan tị!

Cô ta ôm tay hắn nói như ca cẩm mà đâm thọt Uyên Nhi. Nàng run lên lòng rất giận nhưng không nói gì. Khả Phong cười nửa miệng nói lại...

- Tất nhiên! Thế nên cha mẹ anh chọn chứ anh đâu quan tâm... khổ cái là ai đó không hiểu!

Đến tận lúc này, sau khi chịu đựng cả bữa ăn, cuối cùng lòng nàng cũng đổ sụp không thể gượng thêm. Nhi ngẩng nhìn hắn, đôi mắt tròn đong đầy lệ pha vào giận dữ.

Khả Phong đã chờ nàng tức giận, chờ nàng không chịu nổi mình sẽ chịu thua không đeo bám nữa. Dĩ nhiên hắn biết mình làm thế này thật khôn nạn, xấu xa, đáng bị ăn đánh nhưng Uyên Nhi chỉ nhìn hắn mà thôi.

Có lẽ nếu nàng đánh hắn hay khóc bỏ đi sẽ khiến hắn hài lòng hơn cho kế hoạch này ... vậy mà nàng chỉ nhìn, mắt đầy nước nhưng không khóc, ánh nhìn giận dữ nhưng không thốt ra một lời oán trách hay hành động nông nổi vì giận nào.

... ánh mắt ấy như giáng cho Khả Phong một lời nguyền, đến chết cũng không bao giờ siêu thoát...

2. Chương 2

Khả Phong ngừng làm việc, mắt nhìn lên cửa văn phòng sau đó lại nhìn đồng hồ sắp 4h chiều rồi. Hắn thôi suy nghĩ lung tung nữa cố làm hết việc mà đi ra. Thằng trợ lý riêng cũng đang gom đồ hết giờ làm việc thì hắn lại hỏi...

- Hôm nay không ai đến tìm tôi hả Thành?

- Không, bình thường có cô Uyên Nhi đến nhưng không có. Mà sao cả tuần nay không thấy cô ấy đến dzậy giám đốc?

Thành cũng điên đầu vì hai người này lắm do sếp không muốn gặp Uyên Nhi, nàng thì hung dữ cứ đòi vào cho bằng được. Lâu ngày cũng như thường lệ, Nhi luôn tìm hấn, bám hấn, đòi hấn chở về hoặc thậm chí còn bày ra nhiều trò trẻ con nữa.

Tuy Khả Phong luôn lạnh nhạt nhưng hình như cũng quen ngày nào cũng bị nàng làm phiền.

- Cậu rảnh quá quan tâm nhiều thứ dư thừa muốn bị cắt lương sao?

- Em đùa thôi mà sếp!

Hấn bỏ đi cũng không hiểu sao mình lại trút giận lên thằng trợ lý. Sau đó hấn lại nghĩ có lẽ nàng đã thật sự bỏ cuộc rồi nên cũng cười.

Chỉ là cười một chút rồi lại không vui khi vẫn nhớ như in ánh mắt của nàng. Nhi phải từ bỏ thôi, hấn chọc nàng tức giận đến mức đó cơ mà.

Nhưng Nhi chỉ giận dữ nhưng không nói lời nào làm lòng hấn có tí hoang mang không thanh thản. Hấn mong ít ra mình cũng phải bị đánh một cái thì chuyện xấu mình bày ra mới đỡ thấy khó chịu.

Người giúp việc chào khi cậu chủ đi vào nhà, bà mẹ xinh đẹp của hấn đưa mắt nhìn không che giấu vẻ mặt như rất kinh khủng mở miệng chọc hấn ngay...

- Chủ nhật mà con trai của mẹ về nhà chắc trời sắp có đông lớn lắm đây!

- Mẹ có cần “mừng” như thế con không phải con mẹ như vậy không?

Khả Phong nhăn mặt bước đến chòm ôm hôn má mẹ đang ngồi trên ghế. Bà mẹ nói thế thôi cũng vỗ má cười với con trai cưng.

Ba hấn đang cùng ngồi xem tin tức với vợ nhìn con không cho ý kiến dù sao ở công ty cũng có gặp hàng ngày.

Khả Phong ở riêng lâu rồi hiếm hoi lắm mới tự nguyện đưa thân về nhà như thế.

Tuy là con trai độc nhất nhưng ba hấn giáo dục có chút cổ quái. Từ nhỏ đã cho hấn lối sống không gò bó lệ thuộc vào ai, càng không nuông chiều, vào cấp II thì không cho hấn tiền sài nữa dù nhà rất giàu có.

Vì thế hấn sớm phải lăn lộn tự kiếm tiền tiêu vặt bằng mọi hình thức nên không được như các cậu ấm khác thoải mái mà sống.

Chính vì thế Khả Phong có suy nghĩ chính chắn rất sớm chịu học hành nổi nghiệp nhưng tính nết không giống ai, vẫn luôn thích tự do nên ý muốn nào của cha mẹ, hấn đã không thích thì tuyệt đối không làm.

Lấy điển hình ra ví dụ là việc của Uyên Nhi, muốn ép hấn lấy vợ kiểu đó thì xin lỗi nha, đừng trách hấn ngoan nhưng bất hiếu.

Tuy nhiên hôm nay Khả Phong đích thân mò về nhà là để xem tình hình Uyên Nhi có nói gì với người lớn để bỏ chuyện hứa hẹn kết hôn chưa. Song hình như mẹ hấn vẫn bình thường ...

- Hôm nay mẹ có hẹn đi mua sắm với mẹ bé Nhi. Con làm tài xế ẹ nha con trai?

- Con ở nhà với ba còn sướng hơn. Con chở mẹ thì mẹ thuê tài xế làm gì cho dư tiền vậy? - Hấn nhăn mặt chưa chi đã từ chối mẹ thẳng thừng, còn muốn nằm lăn ra salong ôm chân ba.

- Mẹ đẻ mày, nuôi cực khổ 26 năm mà giờ kêu chở mẹ đi chút xíu cũng không chịu hả Phong?

Mẹ nổi cơn rồi làm ba hấn cũng sợ đá hấn ra khỏi ghế nói...

- Chở mẹ con đi đi! Hại ba chết lây luôn bây giờ?

- Ba chỉ sợ mẹ không thương con! - Kinh nghiệm xương máu bao năm cho hấn biết không nên đi theo khi phụ nữ mua sắm mà mẹ hấn mua đồ rất là “kinh khủng”

- Mày thì còn dễ thương đâu để ba thương!

Ông bố đáng ghét, mẹ lại chuyên quyền không trách sao hấn chẳng muốn làm gì theo ý ba mẹ cả. Dù sao bất hiếu lâu ngày nên hấn đành ngoan ngoãn chở mẹ đi thật.

Song ngoài dự tính của hai bà mẹ, cả hai không hẹn trước đều “dẫn” theo con.

Uyên Nhi mấy hôm nay cứ nhốt mình trong phòng hỏi gì cũng không nói, không thèm ăn, không thèm cười làm cả nhà sợ nên mẹ nàng quyết đem con đi shopping xả stress. Nào ngờ lần này chắc nàng còn tệ hại hơn tệ hại nữa.

Khả Phong bình thường thấy nàng sẽ chán nản vì không bị bám theo cũng bị ồn ào lỗ tai nhưng hôm nay đôi mắt tròn chỉ nhìn hấn một cách lạnh nhạt, nàng cũng không cười hay không biết xấu hổ mừng rỡ nhào ôm.

Rõ ràng hấn chọc giận người ta rồi mà lại không nhớ, cảm thấy không bình thường tí nào...

- Có cả Phong đi nữa sao?

- Dạ, con chào bác gái!

- Lâu rồi không gặp con càng đẹp trai ra đó!

Hấn cười lễ phép với mẹ nàng, mắt khẽ dò xét biểu hiện của Nhi. Nàng sau khi chào người lớn chỉ nép sau mẹ, im lặng không nói, cả nhìn hấn một chút cũng không.

Cuối cùng nàng bỏ cuộc là như thế này sao? Khả Phong cảm giác có chút không như ý. Chợt bà mẹ kéo hấn ra nói...

- Thôi, con ban nãy cũng đâu tự nguyện làm tài xế ẹ hay là giờ đi chơi với Nhi đi chút mẹ về với chị Hương.

- Phải! Hai đứa thích đi đâu thì đi!

Hai bà má hớn ha hớn hở cùng nhau ra phán quyết đẩy Nhi về phía hấn rồi đi vào trung tâm thương mại. Nhi nhìn theo hai người lớn chỉ lặng thinh.

Hấn vô đầu thật khổ vì hai người lớn lúc nào cũng muốn tác hợp cho cả hai bằng mọi cách trong bất kì hoàn cảnh nào huống chi sự tình cờ này thật quá tốt.

Nhưng Nhi nhìn khẽ hấn không vui, bình thường hấn không vui nàng cũng mặc kệ. Nàng luôn muốn gần hấn mà thôi.

Nàng bước qua hấn đi ra lề đường làm Khả Phong giật mình nhìn nàng.

Uyên Nhi bình thường đã níu kéo đòi đi chơi thật rồi vậy giờ nàng chỉ đang đưa mắt nhìn dòng xe, tay giờ lên định đón taxi thì Khả Phong níu tay nàng lại...

- Em làm gì dzậy?

Nhi ngẩn nhìn hấn, tim nàng vẫn còn đau đớn không nguôi. Gương mặt hấn, giọng nói của hấn, mọi thứ đều làm tim nàng đau thắt. Nàng cố trả lời một cách bình thản nhất...

- Đi về! Anh có ý kiến gì sao?

- Em... không muốn đi chơi hả? - Hấn sợ sệt hỏi không khác chi nàng đang dọa hấn. Nhưng nàng chỉ nói...

- Anh không muốn đi mà!

Nàng nói ra làm hấn có chút giật mình vì hình như hấn đang làm trò như không chấp nhận chuyện nàng không vui vĩnh viễn đi chơi. Nàng luôn chủ động muốn, hấn luôn bị động từ chối, nay mọi thứ không diễn ra như cũ có chút kì cục.

Nhi thôi nhìn hấn, lại ngóng ra chờ taxi.

Phong nhìn nàng vẫn xinh xắn như một cô bé nhưng thiếu mất nụ cười rạng rỡ bình thường, hấn hấn đã thành công làm nàng bỏ cuộc không bám theo mình nữa nhưng sao lúc này trong người thấy trống rỗng.

Hấn lại nhìn và kéo đi làm nàng ngỡ ngàng...

- Để anh chở em về!

- Không cần... - Uyên Nhi vùng tay cố thoát, nàng chưa từng làm thế với hắn bao giờ cả. Hắn vẫn nắm chặt mà nói.

- Hai người lớn vẫn đang còn nhìn đó!

Nghe thế, nàng nhìn phía tường kính trung tâm thương mại, hai bà má vẫn lo xa nên đứng đề phòng theo dõi cả hai có đi chơi hay không. Mẹ còn nhìn như vậy, Nhi đành lên xe của hắn không phản đối nữa.

Hắn chạy đi, không khí trong xe trở nên căng thẳng, ngột ngạt vô cùng. Thường thì hắn muốn tĩnh lặng cũng không được với cái miệng nhỏ líu lo như chim non huyền thuyên của nàng. Giờ nàng chỉ đưa mắt nhìn ra ngoài ô kính, mắt cũng hướng đi nơi khác chứ không phải nhìn hắn.

Sự im lặng này làm Khả Phong không hiểu sao lại muốn nói gì đó...

- Em ăn gì chưa?

- Đưa em về nhà!

Hắn bấm môi lại không nói nữa. Uyên Nhi mong mau thoát khỏi chiếc xe gò bó nàng gần hắn. Mọi thứ tình cảm cứ như đã kết thúc, cảm giác như chia tay rồi còn phải giáp mặt gặp nhau thật khó chịu.

Mà thật ra Khả Phong phải là người cảm thấy dễ chịu chứ? Chính hắn làm ra trò bỉ ổi đó tổn thương nàng, khiến nàng không còn đeo theo hắn nữa, hắn làm ra những việc dè tiện, hèn hạ thế nhưng nàng chỉ lặng thinh không nói nặng một lời làm cho Khả Phong cảm giác lỗi của mình thật lớn.

Hắn không dám nghĩ đến Uyên Nhi đã tổn thương đến mức nào vì mình nữa.

Xe dừng đèn đỏ, Mắt nàng vẫn mãi nhìn ra ngoài lại quay sang nhìn hướng bên hắn làm Khả Phong ngỡ nàng nhìn mình nhưng Uyên Nhi chỉ nhìn bảng quảng cáo trước cửa hàng nữ trang. Họ vừa tung ra bộ trang sức cho các cô gái trẻ bằng bạch kim ý có hoa văn trái tim đáng yêu.

Khả Phong cũng nhìn, thảng trước nàng mãi cầm tờ quảng cáo nói cho hắn nghe. Còn làm bộ khen hết lời như năn nỉ hắn sẽ tặng cho.

Uyên Nhi luôn trẻ con như thế, hắn cũng quen với nàng là vậy nên khi ánh mắt tròn của nàng lạnh lẽo thế này làm hắn nghe lòng cồn cào khó chịu vô cùng.

Cứ tưởng cả hai sẽ gặm nhấm sự yên lặng cho đến nơi thì nàng có điện thoại, mẹ nàng lại lo lắng cho con gái. Dù không khí không tốt giữa cả hai nhưng nàng vẫn cố nói vờ như vui vẻ lắm...

- Dạ, anh Phong dẫn con đi ăn... dạ, mẹ và cô Vân đi vui nha!

Hắn biết hai bà mẹ lo xa kiểm tra. Nàng tắt máy, mắt nhìn đường phía trước mà nói giọng nhẹ hắn...

- Đùng về nhà nữa mẹ sẽ biết. Anh chở em đến thư viện công cộng đi!

- Chúng ta đi ăn trưa luôn đi!

Hắn cũng không biết mình bị cái gì nhưng lỡ nói ra rồi. Ánh mắt nàng lập tức se lạnh ản lên tức giận. Hình như Khả Phong vừa tự đào hố chôn mình rồi thì phải. Nàng nói giọng lạnh nhạt có chút mỉa mai...

- Vậy anh muốn giới thiệu cô bạn gái nào của anh nữa hả?

Hắn không ngờ Uyên Nhi lại như thế, vốn chuyện đó hắn có cố ý làm thật nhưng nàng xưa giờ chỉ như con nhóc trẻ con vô tư không tỏ ra trách móc, nặng lời như thế.

Giờ hắn lại thuận miệng thật muốn rủ nàng đi ăn thật lòng không ngờ nàng nói lại như thế.

Hắn cũng đang trở nên quái lạ không còn là mình. Bày trò chọc người ta giận nhưng người ta không giận như ý hắn khiến hắn lại thấy có lỗi thật không bình thường.

Mục đích của Khả Phong là đuổi nàng đi xa nên cố tỉnh táo trả lời...

- Gấp thế này chắc không kịp gọi rồi!

Tim Uyên Nhi lại nói lên, con người của hắn luôn lạnh lùng, tàn nhẫn với nàng thế mà nàng luôn mù quáng cam chịu hết. Nghĩ lại nàng còn sợ chính mình...

- Vậy anh từ từ mà gọi cô ta ra cùng ăn. Giờ thì ngừng xe đi!

- Ngừng ở đây sao? Chưa đến thư viện mà! - Khả Phong hỏi, cho dù có muốn ép nàng xa mình nhưng cũng phải chờ về đến nơi chứ. Song Uyên Nhi không chịu đựng nổi nữa gào lên.

- DỪNG XE NGAY!!!

Nàng như thể hắn đang tấp xe vào lề. Đang trên đường không rõ đang ở đâu nhưng nàng sắp khóc, vội vã mở cửa xe đi xuống.

Hắn nhìn gương chiếu hậu nàng bỏ đi xa trên phố. Giờ thì Nhi đã khuất mắt hắn như hắn muốn rồi đó nhưng lòng thấy trào lên một cảm xúc khó chịu.

Nàng đi, tay thấm nước mắt hạt này không kịp ngăn hạt sau rơi xuống ướt hai bên má hồng. Nàng luôn biết Khả Phong ghét mình vậy mà vẫn cứ ngốc nghếch...

...nàng nghĩ sẽ có một lúc hắn sẽ hiểu tình cảm của nàng, hắn sẽ thấy điểm tốt trong nàng sẽ chấp nhận lại...nhưng mọi thứ chỉ nhận lấy đau khổ...

Nàng biết hắn bày mọi trò chỉ muốn mình không đeo bám hắn nữa nhưng tình cảm ngu ngốc cứ khiến tim nàng run rẩy khi giáp mặt, nàng vẫn muốn gần hắn.

Uyên Nhi tự lẩm nhẩm mắng mình vừa đi vừa khóc làm nhiều người đi đường nhìn.

Nàng không thấy phía sau Khả Phong đi theo nàng, chỉ lặng lẽ âm thầm bước theo nhìn dáng nhỏ run run khóc như thế nhưng không có quyền giữ lại.

Hắn làm cho nàng đau lòng thì làm sao có thể xoa dịu cho nàng cơ chứ?

3. Chương 3

- Giám đốc và cô Uyên Nhi chấm dứt rồi hả?

Thành thấy gần cả tháng rồi không thấy Nhi đến nữa nên không cảm lòng nổi cũng hỏi hắn.

Chân mày Khả Phong co quắp lại hung dữ liền...

- Thư kí mà hỏi nhiều quá dzậy?

- Hi... quan tâm sếp là bổn phận và trách nhiệm của em!

- Đi khuất mắt tui ngay!

Hắn nổi điên rồi nên thẳng trở lí nhanh chóng mang giấy tờ ra nhanh kéo bị hắn “xử” thật.

Khả Phong ngồi ngửa đầu ra thành ghế phía sau. Mọi chuyện thật sự chấm dứt như ý hắn muốn tại sao không vui tí nào như đã nghĩ. Giờ đây hắn cảm thấy mỗi ngày đều thiếu gì đó rất quan trọng.

Uyên Nhi vốn phiền như thế, ngày nào cũng đeo theo vòi vĩnh làm hắn ghét chết được thế mà giờ không có nàng xuất hiện cảm giá có chút gì đó hơi rảnh rang khó chịu.

Khả Phong vò đầu, hắn cất công làm đủ trò hèn hạ như thế không thể thấy trống rỗng thế này!?

Nàng là do mẹ hắn sắp xếp, có chết hắn cũng không bao giờ chịu đem nàng đặt bên mình cả đời. Khả Phong tuyệt đối không được cảm thấy hối hận vì chuyện mình đã làm.

Chợt đang rầu rĩ, mẹ gọi điện đến hỏi...

- Mai con đi mấy giờ, ba con đi công tác rồi con qua đi với mẹ đi!

- Đi đâu mẹ? - Hấn ngơ ngẩn hỏi lại ngay.

- Thì sinh nhật bé Nhi, tiệc tại nhà như năm ngoái con quên rồi sao?

Khả Phong đờ ra xem lịch để bàn, mai là ngày 15/2 sinh nhật Uyên Nhi.

Và hấn còn sốc hơn nhớ hôm nay là 14/2 – ngày valentine. Hèn gì sáng giờ Thành cứ lượn lờ hỏi mãi hấn ra hôm nay là ngày lễ tình nhân mà Uyên Nhi cũng không mò đến tìm hấn.

Con nhóc đó thật sự tha cho hấn ngày này hay sao?

Mọi năm Nhi đều tặng hấn chocolate tự làm, còn phải tận mắt xem hấn ăn mới chịu, chưa kể ngày 15 sinh nhật nên cứ nín tay nín chân năn nỉ hấn đi.

Thật sự Khả Phong chán chế là thế nhưng năm nào cũng ăn chocolate, đi valentine với nàng rồi dự sinh nhật dù rất là không muốn nên không ngờ năm nay mình không được mời...

Mẹ hấn nói gì hấn không còn nghe rõ nữa, phiền phức hấn chán ghét hai năm nay một lúc bỏ rơi hấn.

Chính hấn đã đẩy bỏ sự đeo bám của nàng làm xung quanh mình trở nên lạnh lẽo, lênh đênh như cái phao bị bỏ rơi giữa biển.

Uyên Nhi thật sự không từ bỏ hấn thật như vậy sao?

Hấn không ngờ bản thân xem sự đeo bám của nàng là thói quen lúc nào cũng không hay biết.

Mò đến buổi tiệc không mời mình, Khả Phong hơi run hi vọng không bị mất mặt. Hấn cầm hộp quà nhỏ là bộ nữ trang Nhi thích hôm nọ, trên người ăn mặc lịch sự cố gắng lịch lãm đi vào dù rất không tự tin nha.

Thật ra đầu óc của hấn cũng chưa thông suốt giữa hai vấn đề để nàng tránh xa hay đem nàng trở lại đeo bám mình nhưng giờ thì hấn cũng đang làm trò đáng thương, xấu hổ khi đi dự tiệc khi không ai mời thế này rồi.

Trước hết hấn sẽ xin lỗi tạm, Uyên Nhi hết giận thì hấn sẽ suy nghĩ tiếp điều mình muốn.

Bạn của Nhi không nhiều, đa số là bạn bè của cha, mẹ và hai ông anh trai của nàng nên toàn mấy người lớn. Năm nay nàng tròn 20 tuổi nên tiệc tương đương hơn mọi năm nhiều.

Khả Phong đi vào sân lớn, nhìn quanh may là có anh ba của nàng thấy nên không bị đuổi ra do không có thiệp mời...

- Lâu rồi chưa gặp nha “em rể”! Con bé ở bên kia kìa!

Hấn cười cười với anh trai của nàng mừng thầm trong lòng không phải lên vào tiệc sinh nhật.

Bàn để quà của cô nàng chất cao như ngọn núi nhỏ, Khả Phong nhìn quà của mình hơi bị nhỏ về hình thức (nhưng giá trị chắc không tệ đâu) nhét đại vào một góc sau đó đi tìm Uyên Nhi.

Hấn thấy mẹ mình cũng đứng gần ba, mẹ nàng. Uyên Nhi hôm nay mặc đầm ống, xoè xếp tầng màu hồng trông xinh xắn như một công chúa nhỏ. Mối nàng cười tươi trông không có gì là buồn bã khi không mời hấn đến dự. Khả Phong đã nhục nhã mò đến đây hi vọng nàng không tức giận đuổi về.

Nàng lên cầm lấy micro làm mọi người vỗ tay tập trung sự chú ý.

Khả Phong định gặp riêng nàng nói đôi lời nhưng không kịp. Uyên Nhi hơi mắc cỡ có chút lúng túng thật dễ thương.

Trước giờ hấn luôn thấy cô bé nhỏ này dễ thương tại sao khi chọc phá nàng từ bỏ rồi mới thấy bản thân thật ngớ ngẩn đã bỏ qua những điều nhỏ nhất này không coi trọng.

Hấn cũng không biết phải làm sao để nàng tha thứ với trò quá đáng của mình làm ra nữa. Nhưng dù sao hấn cũng sẽ xin lỗi rồi tính tiếp.

Uyên Nhi nhìn khắp lượt không thấy Khả Phong đứng trong góc tối khuất, nàng cười nhẹ nói...

- Con xin cảm ơn các cô chú, anh chị và các bạn của Nhi đã đến dự. Thật sự Nhi vui lắm vì được mọi người quan tâm. Con cũng cảm ơn ba mẹ, anh hai, anh ba đã yêu thương con 20 năm qua!

Ba mẹ nàng cười toe toét vì công chúa nhỏ của mình đã người lớn rồi. Ông anh hai của nàng đã 35 tuổi, còn anh ba thì 31 tuổi, cả hai đều có gia đình hết rồi nhưng vẫn cưng em gái hưng phấn vỗ tay hùa theo. Nàng nhìn chỉ cười sau đó lại nói...

- Con thấy rất hạnh phúc vì có mọi người... nhưng con đường phía trước con cảm thấy đã đến lúc tự bước đi một mình. Con đã đăng kí học phần du học New Zealand 4 năm, con sẽ tự làm việc để học và nuôi sống chính con không dựa vào ba mẹ nữa. Hi vọng mọi người sẽ dùng tình cảm ủng hộ cho quyết định của con.

Cả nhà nàng sưng ra hết không thể cười nữa vì đột ngột. Nàng đã lên thu xếp hết không cho ai biết.

Khả Phong đứng trong góc khuất nhìn con bé mình ghét, hắn luôn muốn nàng biến mất sẽ đi xa khỏi hắn, không bám đeo bám hắn nữa nay thật sự sẽ đi xa thật xa những 4 năm mà chết đứng.

Khi hắn làm trò lạnh nhạt tàn nhẫn với nàng đuổi nàng đi đâu có buồn tại sao nàng chịu đi lại trở nên khó chịu như thế.

- Con bé đi du học còn bảo không muốn ép việc kết hôn với con nữa. Có phải con đã làm trò gì không Phong? Con luôn phản đối...

- Con không biết! Mẹ đừng có hỏi con nữa!

Hắn tắt điện thoại rồi nằm phịch ra thở dài. Uyên Nhi sẽ đi thật, thật sự là đi luôn nói gì chỉ là tránh xa hắn. Khả Phong thật sự đang rối lên khó chịu trong lòng nói gì đến vui như đã nghĩ. Sao hắn lại không vui như thế chứ?

Nàng đi là xong hết, hắn sẽ nhẹ nhõm không bị đeo bám nữa, mẹ cũng sẽ không tìm ra ai ngôn đăng hộ đối như thế để ép nữa. Tự do không ràng buộc sẽ trở về với hắn, mọi thứ thật hoàn hảo nhưng không vui chút nào.

Nàng tự ý làm vậy không xin phép ai làm ba mẹ đều giận đến muốn tức chết. Dù sao nàng cũng có liệu trước tình hình này nên không để tâm chỉ vui vẻ ngồi mở hết “núi quà” của mình.

Mở hết chỉ có bộ trang sức nàng thích là hợp ý nàng nhất nhưng không biết là ai tặng. Nàng xem lại khách mời đều tặng đủ đâu có dư ai sao lại có món quà này...

- Quà này ở đâu ra vậy mẹ?

- Mẹ không biết! - Mẹ nàng giận, khuyên con không được nên không thèm nhìn con làm nàng cười nịnh bợ ôm lấy làm nũng.

- Mẹ đừng giận con nữa mà. Hai anh con cũng được ba, mẹ cho đi du học đó thôi!

Nàng cố viện lí do để mẹ chấp nhận nhưng bà ấy chỉ than thở...

- Nhưng các anh con đi Mỹ, ở đó có chú của con. Còn con là con gái lại có biết ai ở New Zealand đâu!

- Hi... thế mới gọi là tự lập chứ mẹ!

Mẹ nàng buồn chết được không muốn nhưng nàng cứng đầu không chịu nghe lời. Uyên Nhi ôm mẹ cố năn nỉ mẹ nguôi giận thì anh ba từ bếp đi ra lại đánh đầu nàng...

- Em đó, chỉ giỏi làm cho ba mẹ không vui!

- Em đâu có ý... chuyện này em suy nghĩ kĩ càng, và tính toán đầy đủ lâu rồi!

- Muốn đi học cũng không khó hiểu, còn chuyện em thích thằng Phong như thế sao cũng bỏ ngang vậy?

Nghe nhất đến Khả Phong nàng giật mình. Chỉ cần nghe tên mà nhớ đến hắn là tim đau thắt khó chịu.

Chính vì hấn là một phần lí do nàng mới chọn du học xa dù đang học năm hai đại học rồi. Nàng đã cố dùng mọi tình cảm chân thành dành cho hấn mà Khả Phong chỉ đáp lại bằng sự lạnh nhạt, tàn nhẫn. Đã đến lúc nàng thôi ngu ngốc, tỉnh táo mà lấy lại sự tự trọng ình không đeo bám hấn làm cho cả hai thêm khổ sở.

Xem ra đến giờ nàng mới biết suy nghĩ chính chắn sáng suốt cũng hơi trễ nhưng còn hơn không.

- Dù sao em đi 4 năm không cần níu kéo làm gì...

- Em dứt khoát thế sao? Nghe em tuyên bố đi du học trong tiệc nó bỏ về luôn trông thảm não lắm đó!

Uyên Nhi nghe liền nhú mi hỏi lại anh ba...

- Anh nói ai đến tiệc sinh nhật của em?

- Thì thằng Phong, anh có nói chuyện mà chẳng lẽ em không thấy nó đến sao?

Nàng bắt ngờ lại nhìn hộp quà nhỏ là bộ trang sức nàng thích. Khả Phong biết là nàng thích, chắc chắn quà này là của hấn thật rồi. Nàng cố ý không mời hấn rồi tại sao lại đến chứ?

Chẳng phải hấn đã cố ý chọc nàng, làm những trò tàn nhẫn, quá đáng để đẩy nàng bỏ cuộc như thế. Tim nàng lại run lên có chút sống lại, nàng hi vọng dù là ít ỏi cũng mong hấn cũng còn chút tình cảm ình nhưng không bày tỏ ra thôi.

4. Chương 4

Khả Phong không làm việc được, đầu óc cứ như bị bão hoà không còn dùng được. Uyên Nhi là do mẹ hấn chọn, hấn tuyệt đối không chấp nhận còn cố gắng tàn nhẫn làm nhiều trò như vậy giờ lại muốn níu kéo một cách kì lạ.

Hấn không muốn nàng đi nhưng sợ lại bị cảnh nàng đeo bám không yên. Chợt cửa văn phòng mở ra làm Khả Phong vội vã nhìn lên chờ đợi thân ảnh xinh xắn tìm mình. Nhưng không phải là nàng tìm đến hấn.

Thành đang xử lí tài liệu trên máy tính thì Uyên Nhi đến. Thấy nàng sau thời gian dài vắng bóng làm tên đó vui vẻ...

- Lâu rồi chưa gặp cô!

- Vâng chào anh! - nàng cũng lễ phép chào thì Thành nói ngay.

- Giám đốc đang có khách hay là cô chờ ở ghế đi!

Thành nói thật lòng nhưng chân mày nàng co quắp lại nghĩ là Khả Phong lại diện lí do như thế để không gặp nàng. Uyên Nhi không thêm nói gì đi vào luôn là thằng trợ lí ú ớ.

Bình thường thằng này nói dối từ chối hộ giám đốc nhưng lần này là nói thật thì nàng không tin. Dù sao cũng lỡ rồi nên kệ vậy để Uyên Nhi vào luôn.

Nàng đi vào, mím môi lo lắng sợ lại bị hấn cho thất vọng nhưng dù sao nàng cũng sẽ hỏi rõ tình cảm của Khả Phong một lần rõ ràng rồi có từ bỏ cũng không buồn thêm. Nàng đẩy nhẹ cửa không ngờ hấn có khách thật.

Uyên Nhi nhìn thấy mẹ hấn đang lớn tiếng chửi, hấn nhăn nhó không vui...

- Mẹ nói dzậy sao mà được chứ?

- Gì mà không được, hai đứa cứ làm lễ đính hôn trước rồi Nhi đi học về kết hôn luôn!

Nàng nép ở cửa mím môi nghe mẹ hấn nói. Bác gái vẫn quyết đem nàng và hấn gần nhau mà. Khả Phong nghe thì chỉ giặn lên.

Bản thân hấn đối với nàng ra sao vẫn còn đang lung tung, chưa rõ trong lòng ra sao thế mà mẹ còn lựa lúc này đến ép buộc hấn như vậy. Con người tự do như hấn ghét nhất là bị ép làm theo ý người ta dù cho đó có là mẹ hấn đi chăng nữa...

- Ý mẹ là như đặt cọc trước có phải không?

- Phải, con bé chỉ đi du học làm gì đến mức phải huỷ hôn. Bây giờ hiện đại, hai đứa ở xa nhưng thiếu gì cách liên lạc cùng nhau chứ.

- Mẹ chỉ muốn con dâu theo ý mẹ mà thôi chứ mẹ có xem ý con là gì không? Cưới vợ là về ở với con dâu phải ở với mẹ, mẹ ép con lấy người con không chịu nổi thì mẹ tưởng con không biết nghĩ cách ly hôn ngay sau đó sao?

Khả Phong giận dữ nói với mẹ không biết Uyên Nhi sẽ sợ ra nghe thấy hết từng lời từng chữ tàn nhẫn, bén nhọn đâm vào tim, cay xè khoé mắt.

Nàng chờ đợi gì ở Khả Phong mà lại còn tìm đến đây để nghe lại lần nữa từ miệng hấn những lời nhẫn tâm như thế?

Hấn thật sự chỉ có ghét nàng mà thôi không bao giờ dành thêm cho nàng tí tình cảm nào như nàng mơ mộng, si dại chờ đợi.

Khả Phong thở ra vì nói trong lúc giận quá, mẹ hấn cũng không hề nhanh chóng điên lên...

- Con bé ngoan hiền, dễ thương tốt như thế mẹ mới chọn vì con thôi mà!

- Con không cần vợ, mà có thì vợ sẽ do con chọn. Con tuyệt đối không bao giờ lấy Uyên Nhi theo ý mẹ đâu!

Hấn dĩ nhiên không hay biết nên nói kĩ từng chữ rít qua kẽ răng làm tim Uyên Nhi đau đớn. Mẹ hấn tức quá run lên.

- Thằng này... đồ bất hiếu!

- Việc này và hiếu thảo thì có gì liên quan chứ!?

Hấn tuy không cố gắng đề thêm tên mình vào nhị thập tứ hiếu nhưng cũng không muốn cho vào danh sách bất hiếu đâu. Bà má giận không còn có thể hạ hoả...

- Nếu con không cưới Uyên Nhi thì là bất hiếu với mẹ!

- Vậy thì được thôi! Con đành bất hiếu, là do mẹ ép con thôi đó!

Hấn ngang bướng làm hai mẹ con cãi lộn ầm cả lên trong văn phòng. Thằng trợ lí đang đóng tai cố nghe họ cãi lộn gì thì thấy Nhi khóc đau đớn bỏ đi khỏi đó. Thành ngơ ngác không hiểu sao nàng vừa vào lại khóc đi ra rồi.

Và không chờ lâu, mẹ hấn cũng bùng bùng nổi giận đi ra. Khả Phong vội vã chạy theo...

- Mẹ!!!

- Mà đừng có mà về nhà nữa!

- Mẹ thật kì cục ép con không được là giận vậy sao? Mẹ!

Bà ấy không thèm nhìn con trai vì giận quá rồi vào thang máy luôn. Hấn vò đầu tức chết đá chậu cây cảnh cạnh thang máy để trút giận. Nhi đi du học cũng khiến hấn trong lòng không yên mà mẹ còn đến làm hấn điên lên.

Thằng trợ lí run run ngó sắp làm trò hành hạ cây xanh chỉ rụt rè nói...

- Anh làm gì mà chọc được cả phu nhân và cô Nhi luôn hay quá dzậy?

- Nhiều chuyện tui đuổi việc bây giờ!?

Khả Phong gằm gừ la bộ mặt không khác gì quỷ vương đến từ địa ngục là bao nhiêu. Thành co rúm muốn bỏ chạy giữ cái mạng nhỏ và công việc lớn lao của mình. Song Khả Phong nhú mày nhận ra hồi nãy Thành nói có chút lạ lạ...

- Cậu nói Nhi nào nữa?

- Hơ!? Cô Uyên Nhi vào tìm anh sau phu nhân chút xíu, rồi lại đi ra trước khóc như mưa.

- Sao không nói sớm cho tui biết hả?

Hắn la rồi lao đi làm thành ghen ngào...

- Sếp có hỏi đầu mà nói!

Khả Phong cảm giác trong lòng sôi lên bắn loạn khó chịu cực kì. Thang máy lên quá chậm nên hắn xông vào cửa thang bộ chạy như điên xuống muốn không kịp.

Nhi khóc thì chỉ có thể là do nghe những lời hắn nói với mẹ. Nàng rõ ràng còn giận nhưng lại tìm đến đây gặp hắn hẳn là cho hắn một cơ hội nữa nhưng hắn không biết lại làm mọi chuyện thêm tồi tệ.

Trong lòng hắn rất sợ hãi, hắn chưa bao giờ lo sợ như thế. Nàng đang có ý định đi xa, nếu còn nghe hắn nói không muốn lấy nàng thì chắc chắn sẽ không còn cơ hội nào cho hắn níu giữ lại. Tại sao bản thân hắn lại ngốc nghếch làm ra những trò đó rồi lại hối hận thế này chứ?

Bà má chuẩn bị lên xe trước cửa thấy con lao ra bắn loạn, thở hổn hển, còn nhìn dáo dạt không điềm tĩnh...

- Phong! ...con theo xin lỗi mẹ đó hả? - Nếu cục cưng chịu theo xin lỗi ngay thì bà ấy tha cho nha nhưng Khả Phong chẳng thèm để mắt đến mẹ chỉ trả lời qua loa.

- Con bận rồi để sau con về nhà xin lỗi mẹ nha!

- Thằng con trời đánh!

Hắn mặc kệ mẹ chửi sau lưng mà chạy tìm quanh trước toà nhà. Từ xa, hắn thấy Nhi đang thơ thẩn, mắt nhòa lệ chuẩn bị lên xe. Chẳng kịp suy nghĩ gì hắn lao ra cản đầu chiếc xe làm tài xế thắng xe muốn không kịp.

Nàng nhìn ra thấy Khả Phong liền xoay mặt đi. Hắn vội vòng ra sau cửa kính xe muốn nói với nàng nhưng Nhi chỉ lạnh nhạt nói...

- Chạy đi chú Tân!

- Chờ đã, em đừng đi nghe anh nói đã... Những gì em nghe anh nói với mẹ anh có thể giải thích hết. Trước hết em đừng đi vội.

Gương mặt Khả Phong đang có chút hoảng loạn, nhịp thở của hắn còn chưa đều kịp vì đuổi theo nàng. Nhưng Nhi chỉ nhìn nghe lòng đau đớn nói nhẹ hắn...

- Vậy anh thử nói đi!

Hắn đơ ra vì nàng cho hắn cơ hội giải thích nhưng hắn chỉ biết đơ ra không biết nên nói làm sao. Hắn chạy bán sống bán chết từ tầng 23 xuống chỉ để giữ Nhi lại rồi không biết nói cái gì nữa.

Khả Phong nên nói gì đây? Hắn sẽ nói không bao giờ muốn cưới nàng theo ý mẹ nhưng cũng không hề muốn nàng đi du học sao. Có điên hắn mới giải thích kiểu đó cho Nhi càng giận hắn.

Lòng Khả Phong rối như tơ vò, nàng bên hắn gây cho hắn quá nhiều phức tạp thành ra hắn cũng không biết lòng mình thật muốn cái gì nữa.

Uyên Nhi nhìn hắn ngập ngừng không nói gì được thì lẽ lại muốn ngăn ra vươn khóe mắt lại nói với chú tài xế của mình...

- Chạy đi chú!

- Khoan đã! Em đừng đi... Anh nói với mẹ anh như thế chỉ vì nhất thời giận quá không kịp suy nghĩ nên...

Uyên Nhi nhìn hấn, lại là ánh mắt đầy lệ tức giận nén nhiều đau đớn trông về phía hấn. Hấn không thể nói gì nổi nữa. Hấn làm nàng tổn thương, hấn khổ nạn như thế có thể nói gì nữa chứ? Dù có dùng mọi từ ngữ trên đời giải thích cũng không xoá đi điều ngu ngốc hấn gây ra cho nàng vết thương lòng.

- Anh nói không suy nghĩ nhưng tôi thấy anh nói hay lắm! Tôi biết tôi là con gái mà dày mặt, không tự trọng bám theo anh cả ngày dù biết anh rất ghét tôi. Thấy anh cũng cực khổ vì đuổi tôi đi lắm rồi nên tôi sẽ đi... đi thật xa không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa. Anh vừa ý chưa?

Uyên Nhi nói khi hai má ửng đỏ lệ tuôn từ khoé mắt. Xe chạy đi, dáng Khả Phong vẫn đứng thần thờ bị bỏ lại phía sau thì nàng mới dám khóc lớn. Chú lái xe chỉ lặng thinh đưa nàng nhanh chóng rời xa hấn. Chỉ có rời xa Khả Phong thì nàng mới thôi đau khổ.

Hấn đứng đó, tại vệ đường như người mất hồn. Nhân viên qua lại đều nhìn giám đốc đứng như thế sau đó ngồi bệt xuống vỉa hè tay tự luồn vào tóc khom đầu cười thật khổ sở. Uyên Nhi nói đúng hết, là nàng thích hấn làm hấn thấy thật phiền phức. Nhưng sao nàng không còn hướng về hấn nữa thì tìm lại đau nhói.

Bản thân muốn thoát nạn, muốn vui vẻ, thoải mái nên đuổi người ta đi, song khi người ta thật sự đã đi lại không thể vui như đã nghĩ. Hấn mù quáng chỉ thấy phiền phức nhỏ nhất nàng mang lại mà không nhận ra mình cần nàng bên cạnh.

Uyên Nhi tựa không khí, bình thường luôn ở bên không nghe, không thấy nên không coi trọng đến khi thiếu thì hấn ngạt thở không thể sống tiếp.

Uyên Nhi đi du học, mẹ hấn giận một thời gian cũng không nói năn gì nữa coi như kế hoạch con dâu tuyển chấm dứt rồi. Khả Phong cuối cùng cũng có bình yên và sự tự do của mình nhưng không còn như trước.

... 4 năm đó trôi qua, nàng chỉ một lòng cố gắng quên đi hấn, còn hấn thì không ngày nào có thể quên được hình bóng của nàng ăn sâu trong tâm trí...

5. Chương 5

Buổi tiệc đêm nay thật đông các doanh nhân có tiếng tâm hấp dẫn nhiều cô gái muốn chinh phục một đại gia giàu có, tài giỏi. Tất nhiên người nào trẻ tuổi, đẹp trai một chút lại càng tốt hơn nha.

Và tâm điểm hôm nay của mấy cô gái đều xoay quanh một người mặc vest xám nhạt, sơ-mi đen không thêm caravate vừa lịch lãm lại vừa thời trang.

Tất nhiên không thể là ai khác ngoài...

- Triệu Khả Phong của ICP.Group kìa!

- Đẹp trai quá!

Mấy cô gái cố nhìn hấn đứng lịch lãm, nổi bật hơn mấy ông già đối tác nhiều. 30 tuổi – hấn đã có trong tay mọi thứ các cô gái mơ ước, vừa đẹp, vừa tài, vừa là tổng giám đốc cả một tập đoàn địa ốc thương mại lớn.

Từ ngày hấn lên thay ba tiếp quản một năm nay thì không ngừng mở rộng các dự án kinh doanh ra nhiều lĩnh vực mới gặt hái nhiều thành công, dĩ nhiên tiền đã đầy túi lại còn kiếm thêm nhiều nhiều nữa ai mà không ngưỡng mộ.

Thêm vào vẻ ngoài bắt mắt, dáng người như người mẫu, hấn có vẻ hoàn hảo như một “hiện tượng dị thường” lại còn độc thân làm sao các cô gái không dòm ngó. Tiếc là bóng hồng bên cạnh hấn quá xinh đẹp nên không ai có gan đến gần cả.

Bạn gái của hấn thì ai cũng biết, trang báo nào không đăng ‘tin hot’ hấn đang hẹn hò với nữ diễn viên, người mẫu nổi tiếng Linh Diễm vừa xinh đẹp, vừa hấp dẫn với ba vòng cực chuẩn (cực khủng ^^).

Tiệc hôm nay hẳn dẫn theo người đẹp đi chung làm nhiều cô gái thất vọng dã man. Khả Phong cười tay giữ hông Linh Diễm ân cần hỏi...

- Sao hả? Tiệc doanh nhân thế này có làm em nhàm chán không?

- Đi với anh sao mà chán được!

Linh Diễm cười ngọt khiến hắn vui vẻ ôm chặt trong tay. Tối nay tâm trạng hắn rất tốt vì vừa có vụ làm ăn thành công, cổ phiếu cũng tăng giá như ý.

Khả Phong nói chuyện với mấy đối tác đang vui vẻ thì từ ngoài có một người đàn ông mang nét đẹp lai giữa hai dòng máu Âu-Á rất điển trai với tóc nâu đen, mắt xanh lam, mũi cao da trắng đi đến.

Khả Phong nhanh chóng đặt ly rượu xuống liền giơ tay lịch sự bắt tay.

- Anh Louis!

- Anh Phong!

Cả hai là đối tác dự án khu địa ốc mới. Khả Phong là chủ đầu tư còn Louis là kiến trúc sư đại diện cho công ty xây dựng. Các cô gái lại hoa mắt nhìn hai người đẹp trai này. Louis cười nói...

- Lần này đại diện về giám sát xây dựng được mời tôi cũng nghĩ sẽ gặp anh trong tiệc này !

- Vậy sao? Chúng ta sẽ còn làm việc chung nhiều mà, thế hôm nào đi uống một bữa nhé!

Đàn ông làm việc thì đi nhậu ăn chơi là bước quan trọng. Louis cười đồng ý cũng chào Linh Diễm đang cạnh bên Khả Phong. Cô ta lịch sự chào và đứng ngoan ngoãn đứng “bổn phận” cho Khả Phong nói chuyện.

Hắn nhìn Louis mà nhướn chân mày thắc mắc...

- Anh đi một mình sao?

Tiệc xã giao này ít ra cũng phải dắt theo ai đó mới đỡ “buồn” và lạc lõng. Louis cười...

- Tôi đi với đồng nghiệp, cô ấy đi trang điểm lại rồi. Thiết kế nội thất toà nhà lần này là do cô ấy vẽ đó.

- Thật sao? Tôi rất muốn biết mặt nha!

- Àh ra rồi!... anh ở bên đây, Nhi!

Louis với tay gọi cô gái đang loay hoay tìm người. Khả Phong nghe cái tên bất giác cũng nhìn theo ngay lập tức. Nàng thấy Louis nhanh chân cười bước đến, tay giữ chiếc váy voan đen dài dịu dàng ôm sát cơ thể thướt tha.

Louis đón nàng đến nhưng nụ cười của Khả Phong tắt ngấm lệch hẳn sang một bên vì thật chính là Uyên Nhi.

5 năm rồi hắn không nhận ra không phải vì không nhớ mặt nàng vì nàng đã trở nên lộng lẫy, mang chút nét quyến rũ của phụ nữ rồi chứ không còn là cô bé mặt búng ra sữa trước kia.

Dáng nàng vẫn nhỏ nhắn, bộ áo đen ôm tôn lên đường cong cơ thể cùng làn da trắng muốt. Tóc búi nhẹ hai bên có bím ra sau để vài sợi tóc nhỏ buông xuống cổ trông thật xinh xắn, trang nhã. Hắn nhận không ra cô bé nhỏ ngày xưa bám theo mình nữa.

Khi Uyên Nhi đến gần thì cũng muốn ngừng bước nhìn Khả Phong.

Có thể nói nàng chạy trốn 5 năm nay lại gặp ở nơi thế này thật là bất ngờ. Môi hồng của nàng mím lại không biết nên phản ứng ra sao đây? Về lần này nàng còn chưa gặp cả nhà sao lại gặp trúng cái người nàng không muốn gặp nhất như thế này chứ?

Linh Diễm cũng cảm thấy kì lạ vì Khả Phong chưa bao giờ lại đi nhìn chăm chăm cô gái nào cả trong khi Uyên Nhi thì chỉ được xinh thôi chứ đâu có đẹp. Cả hai phút chốc chỉ nhìn nhau, mọi chuyện cũ cứ ùa về nhanh chóng trong trí nhớ.

Uyên Nhi đã đi lâu rồi, mọi chuyện về hấn nàng cũng thấy tĩnh lặng trong lòng rồi. Nếu lúc này gặp lại mà nàng trốn tránh thì là hèn nhát quá, cứ như vẫn còn chưa quên hấn vậy.

Thế là nàng không do dự tay luông nắm lấy cánh tay Louis làm Khả Phong càng nhìn tay cả hai. Môi nhỏ hồng xinh cười thành công ra một nụ cười quyến rũ, mắt nhìn thẳng Khả Phong...

- Anh Phong! Lâu rồi mới gặp xem chút em nhận không ra đó!

Uyên Nhi phản ứng thật là tinh tế như chỉ là người quen cũ đơn thuần thôi làm cho hấn có chút không ngờ.

Môi nàng cười với hấn nhưng tay bấu chặt tay áo Louis cảm thấy chết tiệt trong lòng. Gã đàn ông huỷ hoại thanh xuân thơ mộng của một thiếu nữ “trong sáng” như nàng, nàng muốn lao lại đánh hấn một cú nhưng phải vờ cười thế này thật là khổ tận cam lai.

Chỉ có Louis và Linh Diễm ngạc nhiên vì hai người biết nhau. Louis hỏi...

- Em cũng biết anh Khả Phong đây sao Nhi?

- Vâng! Mẹ em và mẹ anh Phong là bạn .

Uyên Nhi cười nói chỉ lừa được Louis không thể qua mặt Khả Phong. Hấn biết nàng không vui vẻ khi gặp lại mình thế này đâu.

- Hay quá rồi! Cũng định giới thiệu em cho anh Phong biết. Uyên Nhi là trưởng thiết kế nội thất lần này khu trung tâm thương mại – nghỉ dưỡng. Còn anh Phong là chủ đầu tư dự án, cả hai biết nhau tốt cho công việc quá còn gì?

Bà mẹ nó, nàng làm cho công ty xây dựng nước ngoài tại sao cũng còn dính vào hấn ta. Hấn là chủ đầu tư xem như là “bệ hạ” rồi Uyên Nhi thật không cam.

Nàng đưa mắt nhìn sang cô gái xinh đẹp “bốc lửa” cạnh hấn mà có tí khinh bỉ, dù có chuyện gì xảy ra cho trái đất thì Triệu Khả Phong vẫn là Triệu Khả Phong. (Dâm-Dê-”Dzô” giáo dục)

Hấn thì neho mắt nhìn tay nàng choàng tay Louis, ánh nhìn không chút thoải mái. Xem ra giờ nàng cũng không còn là cô bé đầu rỗng chỉ thích mỗi hấn rồi.

Gặp lại chỗ không tiện biểu lộ quá nhiều cảm xúc vì đồng người thế này cũng hay vì lòng như có thù mà mặt vẫn làm như bạn. Nhưng ít ra Uyên Nhi thật sự đã trở về đây rồi, lòng hấn có chút gì đó hơi vui, môi nhếch nhẹ ra nụ cười khó đoán, tay gờ lên...

- Nếu được làm việc với em thì anh rất vui đó!

Nhi nhìn tay hấn, nàng muốn cắn ngay nhưng kiềm chế, dù không muốn bắt tay với loại người xấu xa này nhưng vì thể diện của mình, lại thêm có Louis nữa nên nàng miễn cưỡng cũng nặn ra được nụ cười mà gờ tay.

Ngay lập tức Khả Phong giữ chặt bàn tay nhỏ nhắn có phần dùng thêm chút lực siết tay nàng chặt khít làm nàng nhú mi xém tí tròng mắt liếc hấn rồi.

Hấn nhìn nàng thật kĩ sau khoảng thời gian dài mà không ngại nói...

- Năm năm rồi nhanh thật nhỉ? Lúc đi nói không bao giờ trở lại tại sao giờ lại về rồi!?

Uyên Nhi sững ra không ngờ hấn dám nói thế trước mặt Louis và Linh Diễm. Hấn hình như không sợ lộ ra chuyện cũ nhưng nàng không muốn nhớ lại đâu.

Hai người kia căng thẳng nhìn Uyên Nhi lấy thêm tay còn lại cầm ngoài tay hấn đang nắm mình, dùng móng tay dài lợi thế của mình bấu đau lại hấn nói...

- Chắc anh rất vui khi gặp lại em đúng không? Hi vọng sẽ còn được gặp anh nhiều nhiều một chút.

Nàng không hề tỏ ra yếu đuối, bị động vì hấn mà còn có thể cứng rắn trả lời chọc tức lại lời đâm xéo của Khả Phong. Hấn có thể chắc chắn nàng đã khác 5 năm trước rất nhiều, khác theo kiểu có cá tính và thú vị hơn gấp bội.

Linh Diễm nhìn nàng, không mấy vui vì Khả Phong phản ứng rất kì lạ với nàng.

Hắn trông có vẻ là người gần gũi vui vẻ nhưng thật sự rất khó gần, thậm chí càng bên nhau lâu càng khó hiểu. Nhưng nay trước mặt Uyên Nhi đã bộc lộ ra cá tính xấu xa không mấy tốt đẹp, thân thiện giả tạo bình thường rồi.

Đi khỏi tiệc, tay nàng vẫn còn đỏ tấy đau muốn chết mà tức điên nhưng cũng có phần run rẩy. Tại sao đi lâu thế vừa về đã gặp trúng oan gia thật xui xẻo hết chỗ nói. Louis ngần ngừ hỏi...

- Em và Khả Phong là sao dzậy?

- Àk không... hồi đó còn nhỏ “chơi chung” thích đùa nhau chơi vậy thôi!

Nàng thật không muốn ai biết chuyện cũ đáng thương của nàng đâu nhất là cấp trên của nàng. Louis nghe cũng thấy có chút không thoả nhưng không dám hỏi nhiều thêm.

Uyên Nhi lại nhìn ra bên ngoài, gặp lại hắn có cảm giác mọi thứ sắp lại không được êm ả nữa. Nhưng nhất định nàng không để mình bị lung lay, xao động mà sợ hắn vì tất cả những chuyện cũ.

Vết thương đó đã lành, nàng sẽ quang minh chính đại đối mặt không ngại hay e dè sợ hắn ta đâu.

6. Chương 6

Khả Phong giật mình giữa đêm thấy người nằm cạnh mình là Linh Diễm liền ngồi dậy.

Hắn mơ thấy Uyên Nhi, nàng thật sự đã đi và nay trở về. Lẽ ra hắn cũng nên như nàng giả vờ như người quen cũ vui vẻ gặp nhau nhưng lúc đó không kiềm lòng được, chọc tức Uyên Nhi.

Thật sự là hắn chưa quên được nên mới đem chuyện cũ ra nói, khi nhớ lại lòng lúc nào cũng khó chịu cả.

- Cô Uyên Nhi phải không!?

- Ah... anh Thành!

Nàng và trợ lí riêng của Khả Phong gặp lại mừng hớn hở cả lên thiếu điều nhảy tung tung. Ngày xưa ngày nào đi tìm Khả Phong mà nàng không gặp Thành chứ. Nay hắn vẫn làm việc với Khả Phong nhưng cũng lên chức theo – giờ là trợ lí tổng giám đốc rồi. Cả hai như bạn cũ rất vui cùng hỏi thăm nhau cho đến khi hắn đến sau thấy.

Thấy Khả Phong nàng không thèm cười nữa, nói với Thành thôi coi hắn như đồ thừa...

- Em đi trước nha anh Thành!

- Ủa? Không chờ gặp sếp sao?

Uyên Nhi xoay đi thì hắn mới bước đến cạnh thằng trợ lí. Thật sự Khả Phong đang không vui vì đến trợ lí của mình nàng gặp lại còn vui vẻ như thế. Thành nhìn hắn nói ngay...

- Cô Uyên Nhi về rồi đó sếp! Hình như làm cho công ty xây dựng thiết kế dự án này nữa!

- Tui biết rồi!

- Gặp lại tình cũ sao sếp phản ứng chán dzậy?

- Tình cũ cái đầu cậu? Muốn bị đuổi việc không?

Hắn cười rồi cũng đi vào phòng họp. Lần nào cũng dọa đuổi rượt thằng trợ lí hết sợ rồi. Hôm nay là lần họp cuối thống nhất thiết kế trung tâm giải trí thương mại tổng hợp ven bờ biển đợt này.

Khả Phong là chủ dự án, cũng là chủ của cả cái trung tâm đó nên thoải mái chễm chệ ngồi ở vị trí quan trọng nhất.

Nàng ngồi cạnh Louis thấy thật chướng con mắt với hấn không bao giờ thôi tỏ ra kiêu ngạo như thế. Nếu biết trước cái dự án này là của hấn nàng thề đã không ham hố nhúng tay vào làm, rồi mới phải trở về đây gặp lại như hôm nay.

Uyên Nhi cố dùng sự chuyên nghiệp trong công việc xem hấn là đối tác nên không tỏ thái độ thù địch ra mặt. Chỉ cần làm xong việc này thì không cần nhìn thấy Khả Phong nữa.

Hấn chống tay lên bàn kê má khi đến phiên nàng lên trình bày thiết kế nội thất cho cả hội đồng xem. Thật sự hấn nhìn nàng nhiều hơn là nhìn trình chiếu mẫu thiết kế của nàng. Cô nhóc sinh viên năm xưa nay đã khác thật rồi đúng là thời gian làm thay đổi mọi thứ.

Thiết kế của nàng rất hiện đại, mang tính sáng tạo làm mọi người đều rất ưng ý. Louis cùng đội thiết kế hỗ trợ nàng làm Khả Phong nhìn nàng bên Louis. Ngay lập tức hấn lên tiếng...

- Đài quan sát tầng 47, tầm nhìn hướng biển có khi sức gió lên đến 30m/s mà cô cho bố trí cây như thế muốn chúng hất rễ bay đi luôn sao?

Nhi sững ra nhìn lại mô hình của mình chỉ định bố trí thêm chậu cây trang trí cho quán cà phê trên đài quan sát trong mô hình thôi hấn ta cũng có thể bắt bẻ được.

Rõ ràng Khả Phong cố ý chọc nàng nhưng hấn là tổng giám đốc, chủ dự án này nên nàng chỉ nuốt giận nói...

- Tôi sẽ điều chỉnh ngay!

Hấn nhìn cái mặt đang nhịn nhục của nàng môi hơi nhướn lên vui vẻ. Khả Phong đứng lên bộ dạng thật kiêu ngạo đáng ghét nói...

- Vậy thì cô lên văn phòng gặp tôi bàn lại thiết kế chỗ đó. Nói chung ổn rồi chỉ chờ làm lễ xây dựng thôi cảm ơn mọi người.

Cả phòng vỗ tay thông qua dự án chỉ chờ khởi công. Hình như không ai thấy hấn đáng ghét cả chừ có mỗi Uyên Nhi thôi. Nàng không biết hấn muốn gì nhưng chắc chắn không có gì tốt đẹp rồi.

Louis thấy mặt nàng tối sầm cũng hơi lo...

- Anh sẽ đi với em!

- Khỏi, ... với anh ta nói chuyện hai người mới dễ bàn bạc hơn. Anh và mấy chị về trước đi!

Nàng chào mấy đồng nghiệp khác trong đội thiết kế mà bực bội đi lên văn phòng của Khả Phong. Louis chỉ nhìn theo lo lắng không bớt.

Khả Phong đổi văn phòng lên tầng cao hơn, dù sao hấn cũng lên chức rồi mà. Nàng đẩy cánh cửa kính trong bước vào thấy hấn ngồi ở ghế chờ.

Trước kia không bao giờ hấn chờ nàng cả chỉ thờ ơ vô tâm thôi. Nàng mặt không vui vẻ bước đến lấy bản thiết kế ra trước mặt hấn nhanh chóng nói khó nghe...

- Anh muốn điều chỉnh gì thì nói nhanh đi!

- Nói chuyện kiểu đó với đối tác cũng là công ty chuyên nghiệp sao? - Khả Phong cười nói cố ý chọc nàng làm Uyên Nhi không nhịn nữa.

- Anh không là đối tác thì tui cũng chẳng muốn ngồi đây nói chuyện với anh đâu!

Cuối cùng thì nàng không ngăn ngừa che đậy làm như cả hai không có gì trước đây nữa. Giờ có vẻ rõ ràng hơn kiểu gặp lại nhau vui vẻ như lần trước rồi. Hấn thấy nhẹ nhõm, môi cười vẫn cuống hút làm nàng thấy hơi sợ tự 'phòng thủ' trước...

- Như thế này mới phải chứ! Em dễ gì gặp lại anh mà coi như giữa chúng ta không có gì!

- Giữa tui và anh chả có gì hết đừng có làm tui nhớ lại! - Uyên Nhi la lên sắp không chịu nổi hấn ta rồi.

- Nếu thật không có gì thì em sợ nhớ lại làm gì? Đi 5 năm rồi vẫn còn thù dai vậy sao?

- Phải, tui thù dai vậy đó. Nếu anh không muốn điều chỉnh bản thiết kế thì tui về đây!

Nhi gôm mớ giấy lộn vì bức tức, tay cứ lung tung cả lên bộ dạng thật buồn cười. Mắt thấy hấn cười nàng liếc ngay rồi bỏ đi một mạch xem tí phá luôn cánh cửa văn phòng.

Khả Phong chống tay gác nhẹ trán môi cười nhẹ, nàng vẫn là Uyên Nhi hấn biết chỉ là càng dễ thương và xinh đẹp hơn xưa mà thôi. Chọc nàng tức giận như thế không hiểu sao hấn thấy rất là vui vẻ, cái thứ niềm vui mấy năm qua không còn cảm nhận lại nữa.

Nàng vui vẻ khi chính tay sơn móng chân ẹ hâm nóng tình mẹ con. Mẹ nàng cũng không thôi rên rỉ suốt

- Con về đây làm đi! Học xa rồi còn làm việc ở xa, lỡ sau này cũng lấy chồng xa thì mẹ mất con gái!

- Mẹ lo xa quá đó mẹ. Con chưa định lấy chồng đâu. Công việc con đang làm rất tốt cũng không cần thay đổi.

Nhi cười nói chỉ khiến mặt mẹ nàng trở nên kinh khủng hơn.

- Con 25 tuổi rồi lấy chồng đi!

- Đợi con 28 tuổi cho chính chắn hơn rồi nghĩ về chuyện đó sau nha mẹ!

- Sao giờ con hết ngoan vậy Nhi!?

Nàng cười vì chọc mẹ nữa rồi nên vội làm nũng. Ngày xưa mới 20 tuổi đầu nàng cứ luôn miệng đòi là vợ Khả Phong, giờ càng lớn càng khác làm cho bà mẹ lo lắng quá.

Nàng bây giờ đâu có ngốc nghếch như thời trẻ dại đó nữa, vả lại thật sự nàng cũng chưa dám đi yêu người nào từ sau khi Khả Phong làm cho nàng cú sốc đó nên chuyện có chồng thì còn xa mới nghĩ đến.

Trên tivi đang chiếu phim Linh Diễm đóng làm nàng đưa mắt nhìn nhớ cô ta chính là bạn gái của Khả Phong. Người đẹp lại hấp dẫn như thế đúng gu của hấn ta quá rồi còn gì. Uyên Nhi bực mình vì mình lại quan tâm việc của hấn làm gì cơ chứ.

Sau khi buổi lễ khởi công xây dựng sẽ có tiệc nên toàn bộ ban giám đốc đều được mời ở lại khu resort 5 sao ven biển cạnh đó cũng thuộc tập đoàn ICP.

Nhi rất là không muốn nha nhưng các anh chị đồng nghiệp lần này đi công tác qua đây cũng coi như là đi du lịch nên đòi đi làm nàng miễn cưỡng phải theo.

Nói thật là nàng không phải ngán ăn chơi chỉ ngán sự xuất hiện của “chủ nhà”.

Khả Phong đến mang theo Linh Diễm cùng đi. Cô ta lúc nào cũng đẹp và sexy hấp dẫn bám hấn đến mức không ai dám nhìn sợ rớt con mắt. Nàng coi như không đó là hai con gà và vui với mọi người.

Khả Phong cũng nhìn quanh và tìm thấy tổ thiết kế của nàng, Uyên Nhi còn đang đứng cạnh Louis nữa chứ...

- Biển ở đây đẹp thật! Sóng lớn có thể lướt ván! - Louis che tay ngang tầm mắt nhìn xa xa phía ngoài biển xanh.

- Anh biết lướt ván luôn hả trưởng phòng? - nàng hớn hở mắt sáng lấp lánh chưa chi đã ngưỡng mộ làm Louis cười.

- Hi... Anh sẽ biểu diễn cho em coi nha!

Nàng phấn khích hớn ha hớn hở làm Khả Phong tự dưng thấy rất bực mình. Nếu hấn nhớ không lầm thì ngày xưa nàng chỉ hâm mộ mỗi hấn. Coi như vật đổi sao dời, nhưng bộ dạng của nàng với Louis thật chướng con mắt.

Buổi lễ nhàm chán làm cho xong tốt đẹp và mọi người có vẻ hào hứng cho chuyện ăn chơi hơn. Mấy ông giám đốc nhân cơ hội đem theo cả gia đình đi nghỉ mát luôn chỉ có tổng giám đốc trẻ mang theo bạn gái xinh đẹp.

Linh Diễm mặc bikini vàng “không thể hở hơn” khoe thân người mẫu chuẩn không cần chỉnh hấp dẫn khiến mọi người cả hồ bơi đều nghệt thở nhìn.

Hắn thì chỉ mặc quần short ở trần, dáng cũng có chút cơ bắp làm các cô gái cũng mê mẩn. Cả hai đi chung cứ như người mẫu đến chụp hình PR body vậy.

Khả Phong nhìn ra hướng biển rồi hỏi Linh Diễm đang nằm đọc tạp chí trên ghế tựa...

- Ra biển không em?

- Em không thích cát, tắm hồ bơi tốt hơn lại sạch sẽ!

- Vậy thì em ở đây đi!

Hắn đi thật làm cô ta nhìn bực mình. Khả Phong chẳng lúc nào chiều chuộng bạn gái. Vốn hắn nổi tiếng phong trần, đào hoa có lắm bạn gái nên chẳng bao giờ tận tình thật lòng với ai cả.

Vậy mà biết hắn là loại đàn ông tồi mà vẫn có khối cô mê...

Khả Phong ra bờ biển cát trắng tinh nhìn hàng dừa buồm bóng xanh mát. Hắn quan sát du khách chơi có hài lòng vì dịch vụ hay không. Dù sao cũng đang ở resort của mình hắn tất nhiên khó tính hơn để còn về chấn chỉnh lại quản lí.

Chợt một dáng người ướt sũng chơi phía trước làm hắn sững ra.

Nhi mặc áo bơi ngang ngực không quá hở hang nhưng cũng đủ hấp dẫn mặc thêm quần jean ngắn khoe làn da trắng, chân thon và chiếc eo nhỏ nhắn.

Nàng đang chơi với hai chị đồng nghiệp người pháp và Louis, cả bốn xem ra tạt nước vui đùa rất vui.

Phong đứng tại chỗ nhìn nàng mặc kín đáo hơn những người khác nhiều nhưng lại thấy quá thiếu vải và lộ liễu như thế. Linh Diễm mặc hở hắn thấy cũng thấy đẹp vậy thôi còn nàng thì hắn không thích nàng khoe ra như thế.

Lúc giỡn nàng và Louis còn ôm nhau, quan hệ của cả hai đến mức nào hắn còn chưa rõ nhưng hơi thân thiết quá. Louis là người phát hiện ra hắn đầu tiên...

- Anh Phong!

Hắn lập tức làm như vui vẻ tình cờ dạo biển ngang đó “vui vẻ” bước đến. Uyên Nhi thấy hắn mắt vui ngay. Hai gã nói chuyện xã giao...

- Anh ở có thoải mái không Louis?

- Dịch vụ rất tốt!

- Anh hài lòng là được rồi. Ở đây còn nhiều trò chơi rất vui. Mọi người có muốn ra rặng san hô câu mực không?

Hai chị đồng nghiệp người ngoại quốc nên có máu phiêu lưu nghe lời mời gọi là hứng thú ngay. Cả Louis trông cũng vui vẻ làm cho Nhi không biết phải làm gì nữa. Rõ ràng Khả Phong không tốt đẹp mà mọi người bị dụ hết cả rồi.

Hắn cũng lén nhìn nàng đi mà không vui vẻ gì chỉ cười thích thú.

7. Chương 7

Thế là năm người – hai nam ba nữ đi thuyền ra rặng san hô trong vịnh đảo chơi. Trời chiều mát dịu, cảnh đẹp như mơ nên mọi người rủ nhau xuống bơi. Khả Phong chỉ cười trong lòng, hắn có tính toán việc này chắc chắn xảy ra mà.

Uyên Nhi không biết bơi nên ngồi câu mực buồn hiu kèm theo bức tức vì Khả Phong cũng không thèm xuống bơi với mọi người. Thành ra bây giờ trên thuyền chỉ có hai người khiến nàng ghét chết đi được.

Khả Phong nhìn nàng, miệng nhoẻn nhẹ ẩn ý xấu xa giả vờ hỏi...

- Vẫn chưa biết bơi nữa sao? Nếu ai mà ghét em thì nên nhúng nước hại em là nhanh nhất đó!

Nàng chỉ cố nhìn cảnh coi như không thấy bản mặt đáng ghét của hắn nhưng bị hắn chọc như thế làm sao nàng nhịn nổi. Uyên Nhi xoay qua nhìn mày nhử mặt la lên...

- Đó là chuyện cá nhân của tui liên quan gì đến anh chứ?

- Hi... cá nhân của em mà anh nhớ có lần đi biển hai nhà chúng ta, em viện cớ không biết bơi để cứ ôm anh đó thôi.

Má nàng khê đỏ xấu hổ vì quả là chuyện đó có thật chứ không phải Khả Phong bịa đặt. Sao ngày xưa nàng dày mặt, ngu ngốc như thế, không biết thế nào là nhục nhã lại làm ra những việc như vậy?

Chỉ cần nhớ lại mình si ngốc vì hắn là người giận sôi ruột gan. Còn hắn thật rất hả hê nha khiến nàng chỉ muốn chôn mặt độn thổ trốn ngay lúc này...

- Anh... anh còn nói nhảm tui đã khỏi thuyền đó à biết!

- Vậy hả? Việc em tự làm giờ cũng tự em nói nhảm muốn bắt anh gánh chịu sao?

- Anh...

Nàng vừa thẹn vừa tức vì Khả Phong cố ý khơi chuyện cũ nhục nhã chọc mình. Nàng đứng lên hùng hồn bước qua quyết tâm “đá” hắn khỏi thuyền. Nhưng thấy khí thế của nàng hắn chỉ ngồi nhõn nhõn tỏ ra rất là khoái chí xem nàng sẽ làm được trò gì.

Uyên Nhi đẩy Khả Phong ngồi ở mạn thuyền thấp vẫn chắc như đinh đóng cột. Nàng tức quá quyết tâm xô hắn, lấy chón xô tới lần nữa thì trượt chân ngã nhào ra ngoài thuyền. Khả Phong giơ tay chụp không kịp lập tức không suy nghĩ nhảy ngay xuống theo.

Louis và hai chị đồng nghiệp đang lặn với ống thở xem san hô cũng hết hồn thấy Uyên Nhi ngã xuống nên bơi đến.

Khả Phong nhìn trong nước, mau chóng vớt được “vật mau chìm” đang hoảng hốt kia.

Nhi hoảng sợ, uống cả bụng nước, nước vào mũi đắng rất vị muối làm nàng ho sặc sụa được hắn nắm lấy cũng bấu riu lại như phản xạ tự nhiên khi lâm nguy. Giờ Khả Phong như cái phao, nàng phải ôm trước, mọi suy nghĩ đành để sau vậy.

Khả Phong thấy rất buồn cười vì nàng tự mình hại mình song có vẻ Uyên Nhi thật sự sợ hãi, cả người run rẩy ôm hắn làm hắn thôi cười.

Trong làn nước biển trong vắt mát lạnh, tay hắn ôm ngang hông nàng. Làn da nàng thật mịn, hồng thơn và cơ thể mềm mại thật vừa tay ôm.

Cảm xúc kì lạ này khiến hắn không khỏi bất ngờ, không phải hắn chưa từng biết cảm giác ôm phụ nữ, chỉ là hắn chưa từng biết ôm nàng lại tuyệt vời như thế.

Người nàng như có sức hút vô cùng mãnh liệt. Thâm tâm cùng bản ngã đàn ông trong hắn khao khát muốn tiếp xúc nàng nhiều hơn, thậm chí là muốn có được cả thân thể mềm mại này.

Uyên Nhi sưng ra vì Khả Phong bỗng dưng vội ôm siết lấy nàng, không phải là ôm cho nàng khỏi chìm mà lại ôm siết thật chặt. Tay hắn khoá cứng trên người nàng, trong nước tà đạo vuốt trên lưng nàng.

Nàng té xuống thuyền, không biết bơi nên bị dọa sợ lắm rồi nay còn bị hắn dọa thêm. Má Uyên Nhi khê đỏ vì mình bị ép sát vào ngực hắn, tay Khả Phong trên lưng lại luồn nhẹ vào trong chiếc quần jean ngắn của nàng.

Bàn tay hần quá đáng rồi nha khiến nàng không khỏi xấu hổ muốn kinh hô, xô hần ra thì Khả Phong thành công vuột tay vào sâu tận bên trong lưng quần xoa được cả cặp mông tròn trĩnh của nàng trong nước làm nàng như hột hơi không biết làm gì, la cũng không nổi.

May mà Louis bơi nhanh đến kịp lúc...

- Em có sao không Nhi?

Nàng rời mặt khỏi vai nhìn hần. Không ngờ hần vẫn còn có gan nhìn nàng bình thản như thế khi tay luồn sâu trong quần jean của nàng. Ánh mắt của Khả Phong làm tim nàng run rẩy, bàn tay hần thật nóng khiến cả người nàng muốn co rúm lại cuộn thành con sâu nhỏ.

Nàng biết hần sàm sỡ mình nhưng vẫn bối rối vì hơi thở hần phả ngay má. Cả hai lúc này thật gần, nàng không hiểu sao mình cũng có lúc trong vòng tay hần đầy hoàn cảnh này là có nguyên do nha.

Tim nàng đập nhanh lắm rồi, tay hần làm cơ thể nàng trở nên kì quái chứ không đến mức kinh hãi. Nàng nhất định không để mình lại đồ ngã trước hần nên vội vã với tay ôm lấy Louis rồi khỏi hần.

Khả Phong phút chốc thở thẩn, hần vừa ôm Nhi, giờ nàng đã ở trong tay người đàn ông khác rồi. Má nàng đỏ, cả người run lên chỉ dụi vào cổ Louis khi được đưa lại lên thuyền. Hần nhìn, lòng hần lại như có một cơn sóng trời dậy.

Thế là mọi người đi về, Nhi chỉ nép bên hai chị đồng nghiệp và Louis không dám nhìn hần. Khả Phong dám giả vờ nhưng nàng yếu đuối đến mức không dám đối mặt chữ hần. Cả Khả Phong chỉ lén nhìn nàng thấy mình lại đang không còn là mình nữa.

Linh Diễm trên người chỉ còn độc mỗi chiếc quần chữ T hấp dẫn ngồi bệt dưới sàn dựa vào thân hần đang ngồi. Khả Phong nhắm mắt thở hơi dồn dập vì người đẹp dùng cánh môi điêu luyện mút sâu vật nam tính nóng thô của hần.

Linh Diễm luôn biết làm đàn ông thỏa mãn nhưng hôm nay hần thật không có nhiều hứng thú.

Cô ta liếm môi cười đầy ngả Khả Phong ra giường, tự cởi nốt cái quần lót, chồm lên người hần bằng thân thể xinh đẹp, yêu mị.

Hần cũng nhìn Linh Diễm, cố tập trung một chút nhanh chóng đáp lại nụ hôn, tay vuốt ve bộ ngực tròn hấp dẫn kinh người.

Má Linh Diễm phẫn hồng thích cảm giác hần xoa người mình như thế. Thân người cô ta cũng không thôi ma sát lên thân người nam tính to lớn nằm dưới.

Khả Phong nhìn Linh Diễm mỉm cười tà mị nhồm khê, tay giữ nóng thiếc của hần đặt gần nơi tư mật của mình có ý ma sát qua lại bên ngoài cũng đủ trơn mượt kích thích rồi.

Dục vọng như thế nhưng hần vẫn nhồm người lạnh giọng chồm qua bóp da để cạnh bàn nói...

- Chờ anh lấy dom đã!

Mất thấy Khả Phong lại dùng bao cao su khi gần mình khiến Linh Diễm không vui ngang bướng tự dùng thân đưa vật nam tính của hần vào người thành công.

Giờ thì nóng thiết sâu trong người cô ta rồi xem hần làm gì được chứ. Hần nhịu mảy vì chút khoái cảm khó chịu một chút nói...

- Diễm...

- Chúng ta có phải mới quen nhau đâu tại sao anh không thích trực tiếp thưởng thức em chứ?

Ánh mắt cô ta khê hờn trách, hai má phẫn đỏ vì sự giao hoan. Linh Diễm hừ hổng cứ thế khê đưa người lên xuống mê hoặc hần, thân thể cả hai đang gắng gien liên tục nhịp động.

Khả Phong hết cách, tay đặt lại cái bóp qua bàn ngủ có vài cái BCS (Chồn cười ngây thơ không cần chú thích lại nhé) hần để dự phòng trong đó.

Hôm nay Linh Diễm thật kích tình, hưng phấn như thế hẳn cũng dành chiều một chút. Nhưng đầu bên mình có một cơ thể hấp dẫn thì đầu óc hẳn vẫn có chút phân tâm.

Hắn thở dốc, Linh Diễm cũng dồn dập tạo nhịp đem nóng thiếp của hắn ra vào càng nhanh. Cả người mềm mại hấp dẫn dựa xuống người hắn vẫn động thân dưới.

Ngực mềm mại và ngực đàn ông cứng rắn cứ phụng phồng vào nhau. Linh Diễm cười, mắt nhìn Khả Phong, bắt lấy tay hắn giữ trên hông tròn của mình làm Khả Phong mở mắt.

Hắn nhớ cảm giác chạm vào người Uyên Nhi. Lúc này đây hẳn chỉ ám ảnh dáng người nhỏ nhắn không đủ hấp dẫn như Linh Diễm nhưng có ma lực vô hạn.

Và Linh Diễm rên khẽ khi thăng hoa gục xuống vai hắn. Khả Phong lạnh nhạt rời người ra, đem tinh hoa của mình xuất bên ngoài. Linh Diễm thở nhìn hắn làm thế môi chỉ biết mím lại...

- Em có uống thuốc tránh thai mà...

Hắn nhìn lại bạn gái vừa cùng mình hoan ái. Linh Diễm thật rất đẹp và hấp dẫn vì thế mới có của hắn giữ lại bên mình.

Nhưng dù cho lúc hắn có ham muốn thật sự hay là hứng thú nhất thời cũng luôn dùng BCS hoặc không bao giờ trực tiếp đem thứ gì của mình gieo vào trong người Linh Diễm cả.

Trước Linh Diễm, mọi bạn gái của hắn cũng biết thói quen lạnh nhạt này khi lên giường với hắn. Đôi lúc như thế cũng tốt vì tránh có “rắc rối” khiến ba, mẹ hắn đau tim khi chưa có con dâu lại có cháu nội và dù lãng nhãng nhiều cô thì ít ra hắn cũng giữ lại ỉnh chút gì đó.

Trông người đẹp thở dồn, mắt lại vươn lệ vì luôn mong Khả Phong thật sự gần gũi mình hơn, Khả Phong chỉ khom nhẹ hôn Linh Diễm...

- Em ngủ đi!

- ... em rất yêu anh Khả Phong!

Linh Diễm nói rồi mau ngủ lịm đi vì quá sức sau khi cao trào. Hắn nhìn, tay kéo chăn che người cô ấy rồi bỏ vào phòng tắm xả nước. Đứng dưới vòi sen hắn nhìn lên, mắt nhắm lại.

Tại sao hắn chỉ muốn có lại cảm giác ôm Uyên Nhi như ở biển. Hắn sợ Louis cũng sẽ ôm nàng. Hắn không biết sao mình lại như thế, từ lúc nàng trở về, hắn lại lao đao quay cuồng không biết mình muốn cái gì như năm năm trước.

8. Chương 8

Hôm sau Uyên Nhi bị cảm do té thuyền nên chẳng đi đâu chơi trong resort cả. Khả Phong cũng không có thời gian bận tâm vì Linh Diễm đeo hắn suốt cả ngày. Đi một mình thì người ta cũng nói mà dẫn theo bạn gái cũng phiền thật.

May là chiều đó cô nàng có buổi phòng vấn nên phải về trước. Linh Diễm năn nỉ nhưng hắn cứ nhất quyết viện cớ khách hàng còn ở nên cũng ở lại. Khả Phong ôm hôn người đẹp ra chiều tiếc nuối lắm mới vui vẻ quay vào thì hết hồn ngay.

Uyên Nhi đi ngang, mắt nhìn chằm chằm hắn có vẻ kinh bỉ sau đó đi luôn. Khả Phong tự dưng hơi run vì hình như nàng thấy cảnh hắn tạm biệt “mùi mẫn” rồi.

Uyên Nhi chảy nước mũi sụt sùi, bỏ đi te te thật sự cũng không quan tâm khi hắn run run bám theo...

- Nghe nói em bị cảm hả?

Nhi nhìn hắn, nước mũi nàng chảy xuống nhanh chóng bị tay quẹt ngang, mắt lờ lờ vẫn còn rất hung hăng...

- Nhờ phước của ai tui mới cảm hả?

- Tự em té mà! - Nói chuyện với nàng dù khó nghe nhưng tâm trạng hần vẫn thật tốt nha.

- Không thềm nói chuyện với anh!

Uyên Nhi hất cằm bỏ đi vào nhà hàng của resort tính uống chút gì đó ấm ấm cho đỡ cái tình trạng nước mũi chảy như suối thác đôi thể này. Phong nhìn, lòng thật muốn làm gì đó cho nàng nhưng biết nàng không cần sự quan tâm của mình.

Nếu hần tự nguyện đi khuất mắt thì chắc là điều Uyên Nhi muốn nhất ngay lúc này nha. Chợt thấy Louis đến làm Khả Phong nhướng chân mày nhìn...

- Anh mua được thuốc cảm cho em rồi nè!

- Cực cho trường phòng quá. Khu ven biển này không có nhà thuốc!

- Có gì đâu. Em nhanh uống đi!

Louis đưa thuốc cho nàng còn gơ tay vuốt mái tóc gọn lững vai của nàng. Không hiểu sao Khả Phong nhìn thấy rất không vui trong lòng bỏ đi một mạch. Uyên Nhi uống thuốc rồi cũng nhìn thấy hần đã đi mà thở phào. Nhìn Khả Phong nàng lại nhớ bàn tay tà đạo của hần ở biển.

Nàng thầm nghĩ chỉ do hần dè dặt mới làm thế nên chỉ cần lần sau tránh xa hần là ổn thôi.

Khả Phong đi ra ngoài bên gờ tay giữ cằm hết đi qua lại đi lại. Thật sự từ lúc nàng về luôn kè kè bên Louis hần còn điên tiết hơn là lúc nàng mới bỏ đi nữa. Hần thật muốn biết quan hệ của hai người đó ra sao thì thấy nhân viên đang khiêng bàn ra ngoài bên thuyền gỗ này...

- Sao lại đem bàn ra đó?

- Dạ tối nay có một vị khách muốn gây bất ngờ đặt biệt cho bạn gái nên yêu cầu riêng đó tổng giám đốc!

- Vậy bố trí thêm đèn dây cho lãng mạn, hỏi xem khách có cần thêm nhạc công vĩ cầm không. Phục vụ cho tốt vào!

- Dạ!

Hần vốn làm việc thì kĩ tính nên dù đang đầu óc quay cuồng vẫn không quên công việc. Khả Phong định đi thì thấy Louis chạy ra nhìn nhân viên bố trí làm hần ta sững ra. Không ngờ Louis chính là người yêu cầu bàn đó... Mà như thế có nghĩa là cùng ăn với Uyên Nhi chứ không ai khác nữa.

Khả Phong tức quá cắn môi thầm chửi mình biết thế không bảo nhân viên bố trí thêm đèn đóm gì rồi. Hần thật không muốn Louis và Uyên Nhi ăn tối lãng mạn đâu.

Nhưng làm sao để cản trở họ đây?

Nhi còn sổ mũi, trùm áo đi ra có chút bỡ ngỡ vì tưởng Louis rủ ăn tối trong nhà hàng thôi. Louis cười dẫn nàng ra cái bàn ngoài bên gờ, các đèn dây quấn quanh các cột sáng lấp lánh thật là đẹp.

Nàng cười nói giọng khào khào do cảm không khác gì vịt đực...

- Đẹp quá!

- Em có thích không? - Louis đã dồn tâm sức muốn tối quan trọng này thật là đặc biệt khiến nàng nhớ mãi không quên.

- Dạ thích... Có điều hắt xì... ở ngoài này hơi bị lạnh!

Gió biển thổi ào ào, thêm bệnh trong người làm nàng co rúm khiến Louis giật mình không tính cả việc này.

Khả Phong núp bên dưới bên gờ cười khà khà trong bụng xem ra tối nay Louis thua đẹp với nàng. Nhưng Louis bước qua từ tốn khoát thêm áo cho Nhi, ân cần nói...

- Vậy chúng ta vào trong ăn đi!

- Thôi! Mình ăn nhanh là được mà! Đẹp thế này vào uốn lăm trường phòng!

- Ừm, anh gọi món rồi người ta sẽ mang lên ngay!

Thế là cả hai lại vui vẻ khiến cho “ai đó” bực bội trong lòng. Uyên Nhi cứ lú lo nói chuyện dù giọng khào khào nghe điếc cả tai là Khả Phong rất tức. Hắn biết vốn bản tính của nàng lắm chuyện nhưng giờ đây nàng nói nhiều với người khác hắn khó chịu.

Họ ăn xong vui vẻ còn đi dạo bãi cát. Khả Phong bám theo nhìn gai con mắt, tức trong lòng cũng nhận ra mình làm trò điên rồ thế này không giống mình chút nào.

Bây giờ Nhi bên ai hắn là người đầu tiên trong “danh sách không có tư cách quan tâm” thế nhưng sao hắn không thể không quan tâm. Thấy hai người đó cùng ngồi gần hải đăng lãng mạn, Khả Phong định đi về.

Uyen Nhi thì lạnh lùng rồi chỉ co ro không quan tâm Louis đang hồi hộp nói...

- Chúng ta làm việc chung cũng gần một năm rồi ha Nhi!?

- Dạ! - Nàng trả lời mà mắt chỉ lo nhìn con gì đó bò bò trên bãi cát không thấy Louis mặt đỏ lên cố nói tiếp.

- Thật sự là anh rất...

- Ahhh... con của nè anh Louis!

Uyen Nhi nhảy ra bãi cát bắt mấy con cua nhỏ ở đâu ra phá ngang lời của Louis sắp bày tỏ. Tên đó hơi thở dài cũng theo bắt cua với nàng. Uyên Nhi ngây thơ chỉ lo cười giờ cao hai con cua nhỏ...

- Bên kia có vỏ dừa em đi lấy đựng cua về khoe chị Kate và chị Sue

Nàng chỉ hớn hở như con nít lần đầu bắt được cua chạy đi nhặt vỏ dừa. Louis đứng bên đây thân dừa dòn hết can đảm nói...

- Anh thật rất thích em. Em làm bạn gái của anh nha Nhi!

Nàng sững ra nghe, ngẩn lên bối rối chưa kịp nghĩ ngợi lời tỏ tình thì bàn tay bịt miệng lời nàng đi. Louis nói rồi chờ sao không thấy nàng nói gì nên bước qua thì hết hồn vì nàng mất tiêu rồi. Louis vội vã tìm xung quanh không thấy nàng cũng không biết nàng đã nghe lời tỏ tình rồi hay chưa.

- Nhi, em đâu rồi?

Nàng cố kêu cứu Louis mà không được, Louis thật thâm hiểm không biết mình bày tỏ có ai nghe hay không?

Uyen Nhi dồn lực vùng ra xoay lại nhìn Khả Phong kéo mình đi khỏi bãi cát lập tức hét ầm...

- Anh bị điên hả? Làm trò gì dzậy?

- Ngăn em trả lời gã đó thôi!

Hắn không sợ nói thật nha, sắc mặt còn bình thản trả lời như mình không làm trò gì hèn hạ cả khiến nàng nghe cục tức sôi trong bụng, phát tiết ngay...

- Anh rảnh quá thì về ngủ đi đừng có ở đây mà phá tui!

Nàng thở phì phì định trở về chỗ Louis thì hắn đã nắm vội lấy. Nhi nhú mày liếc hắn nhưng trông Khả Phong hình như có chút lo lắng hỏi nàng...

- Em không định đồng ý hắn chứ?

- Đó là chuyện của tui liên quan gì đến anh?

- Em đừng đồng ý!

Phong nói ra rồi cũng biết mình điên thật. Nàng thì nghe ngỡ ngàng đến trơ cứng ra một lúc. Rõ ràng nàng đang bệnh chứ gã này đâu có bệnh tại sao lại như vậy chứ. Uyên Nhi nhú mày hỏi lại...

- Anh bị điên rồi hả? Anh có nhận thức được anh đang nói cái gì không đó?

- Biết!... tất nhiên anh biết!

- Về ngủ đi!

Nàng xem như hấn ẩm đầu, bị khủng nên không quan tâm xoay đi thì Khả Phong có tí hoảng sợ giữ lại.

- Em không được đồng ý đầu đó!

- Anh này ngộ ghê! Bộ anh là ba tui chắc hay là anh trai của tui mà có quyền nói như ra lệnh trên đầu tui? Tui còn chưa xử anh kéo tui đi là may lắm rồi đó!

Nàng thật sự là bực mình hết chỗ nói rồi. Phong cũng run lên siết chặt tay nàng không có ý cho nàng trở lại với Louis. Chỉ nghĩ nàng và Louis là hấn không thể bình tĩnh.

Uyên Nhi cố vung tay thì hấn trở nên nóng giận...

- Em không được quen gã nào cả!

- Đủ rồi nha! Tui không chịu nổi anh rồi đó Triệu Khả Phong có tin là tui sẽ...

- Em hãy thích anh như trước kia đi Nhi!

Nàng đang hùng hồn là thể nghe hấn nói lập tức bị sốc lần hai. Chuyện này không phải là sốc thông thường đâu mà là cả người nàng như tê liệt.

Hấn nói ra những lời đó như con dao hai lưỡi đâm vào tim nàng vừa run rẩy, vừa rướm máu vết thương lòng đã ngủ yên từ lâu.

Hấn đang hồi hộp nhìn nàng. Lời hấn nói nghe như hấn nói đùa không suy nghĩ nhưng Khả Phong thật sự cần nàng trở lại bên mình như trước.

Nàng nhìn lại hấn, nhìn kĩ gương mặt đáng ghét đến cuốn hút của hấn. Năm năm qua dù cố quên nhưng hình ảnh về hấn khắc sâu trong tim nàng không thể nào quên vì hấn là người nàng hận nhất.

Uyên Nhi giật tay mình ra. Lòng nàng đau đớn không thua gì năm năm trước đó...

- Anh nghĩ sao mà dám nói thế hả? Ngày xưa tui tự nguyện thích anh như thế anh đã làm gì rồi giờ dám mở miệng yêu cầu vậy với tui?

Khả Phong biết mình đã làm gì, hấn biết mình thật ngớ ngẩn và trước kia lại càng ngớ ngẩn hơn. Hấn sợ nàng nhìn thấy bản thân hấn cũng đã tổn thương khi chính tay mình làm nàng ra đi, ghét hận mình.

Nhưng giờ đây hấn sẽ không ngốc nghếch như thế nữa, chuyện gì hấn làm đều suy nghĩ cả rồi. Hấn muốn Uyên Nhi trở lại như trước, dù là cách hạ lưu hay thủ đoạn gì hấn cũng không ngại làm.

- Em giờ ổng ẹo với người khác như bám anh trước kia đó hả? Trông thật chướng mắt không ra gì cả! Giờ tốt nhất trở lại thích anh còn hơn bị người khác cười vào mặt! - Khả Phong nói có tí châm chọc khiến nàng càng tức run lên.

- Anh là đồ khốn thì biết cái gì mà nói thế về tui!? Sao trên đời lại có loại đàn ông như anh nhỉ? Hồi đó tui khủng nên mới thích anh như vậy, còn bây giờ đừng có mơ tui sẽ thích anh lại. Nhìn anh là tui chán ghét, buồn nôn gần chết rồi, tránh xa tui ra!

Nàng nói như hét lên vì tức giận quá, cả người run run vì cảm xúc quá mức chịu đựng. Nàng còn muốn đánh Khả Phong cho bỏ tức may là có thể tự kiềm chế lại không làm trò gì thiếu suy nghĩ.

Khả Phong nhìn nàng giận dữ, ánh mắt đó rõ ràng là căm ghét hấn. Mối hấn nhếch nhẹ ra nụ cười chua xót còn nhớ cô gái đeo bám không tha ỉnh, chỉ luôn thích mỗi mình mình thôi. Và chính tay hấn đẩy Uyên Nhi ra xa, kết quả nhận lại là nàng căm ghét hấn.

Chẳng hiểu sao lòng hấn trào lên một cảm xúc mãnh liệt, Khả Phong nhìn nàng nói thật nhẹ nhàng không hơn một lời đe dọa là bao nhiêu.

- Anh sẽ khiến em lại thích anh, chỉ có thể chứa mỗi anh trong đầu thôi! Em cứ chờ mà xem!

Hấn nói rồi cười nửa miệng xấu xa bỏ đi làm Nhi đứng nghe hai chân run run. Hấn ta vừa nói cái quái gì vậy? Sao nàng lại thấy sợ hãi kinh khủng như được báo trước bão cấp 12 kèm theo sóng thần sẽ đổ ập lên ngay đầu nàng.

Rõ ràng nàng biết con người Khả Phong không nói ra những lời đùa vui vì vốn hấn làm bất cứ việc gì cũng luôn tự tin, kiêu ngạo hơn người. Dĩ nhiên hấn kiêu ngạo được vì hấn làm được.

Chẳng lẽ nàng sẽ phải ngu ngốc thích hấn ta lần nữa như lời đe dọa đó sao?

Uyên Nhi ôm đầu choáng váng, nặng trĩu vì cảm chưa hết còn thêm hấn nữa. Ngày xưa hấn đối xử như thế với nàng làm sao có thể lại thích hấn nữa chứ.

- Uyên Nhi ! Sao em chạy ra tận đây vậy?

Louis nãy giờ mới tìm được ra nàng. Nhi ôm trán, lòng còn hậm hực tức tên Triệu Khả Phong đó nên cũng quên bèn đi lời tỏ tình mà Louis vừa trao cách đây mấy cây dừa. Nàng cười cười cố trả lời...

- Em định tìm đồ đựng cua nhưng bắt về cũng không làm gì. Giờ em nhứt đầu quá nên về trước nha trưởng phòng!

- Vậy em nhớ uống thuốc đó!

- Dạ!

Nàng cười cười nhưng xoay đi lập tức miệng lẩm nhẩm chửi rửa Khả Phong. Chẳng rõ hấn tính làm trò gì nhưng nàng tin mình sẽ luôn ghét hấn ta nhất trên đời không bao giờ có lần thứ hai ngu ngốc làm lại cùng một chuyện “ngu” đâu.

Louis đáng thương ừ rừ thở dài hi vọng lần sau bày tỏ lại lần nữa có lẽ Uyên Nhi sẽ nghe chứ không mất tiêu như lần này.

9. Chương 9

Sau khi về nhà nàng bệnh liệt giường vì cảm nên cũng không có thời gian nghĩ đến Khả Phong nữa. Nếu muốn mau khoẻ thì cách tốt nhất chính là không nhớ đến hấn ta.

Về nhà có mẹ cưng, nàng hạnh phúc dưỡng bệnh trong căn nhà to của mình như công chúa. Mấy năm qua đi học xa tự túc chi tiêu bằng việc làm thêm, ở kí túc xá trường đại học tuy có cực nhưng cũng vui. Tuy nhiên lại làm tiểu thư nhà giàu Uyên Nhi cũng rất thích nha.

- Nhi! Con về khi nào sao bác không biết? - Mẹ của hấn qua chơi thấy nàng hết sức ngạc nhiên. Nàng nhanh nhẩu lễ phép thưa.

- Con chào cô Vân, con mới về hai tuần do công việc. Chắc cuối tháng con lại về Pháp rồi!

Nàng vui vẻ nói chuyện với mẹ hấn sau đó chuẩn đi chỗ khác không khéo nói nữa hai bà mẹ lại đem chuyện nàng và Khả Phong ra nói. Mẹ hấn nhìn Nhi rồi nói như than thở với mẹ nàng ...

- Trông con bé xinh đẹp chừng chạc hơn trước nhiều. Chán thật, sao hai đứa nó không thành nhi?

- Tui cũng nản, giờ Nhi mê việc chẳng muốn lấy chồng kìa!

- Thằng Phong cũng vậy thôi. Bọn trẻ thật là...

Hai bà má rên rỉ vì con cái song cũng không làm gì được. Giờ dù vẫn muốn làm sui gia cũng không được. Thật may nội tình bên trong của hai đứa người lớn không ai biết cả. Sau khi xong công việc lần này đi luôn và quên phứt hấn ta.

Nhưng trời không chiều ý người, hôm sau đi làm nghe mấy anh chị đồng nghiệp nói, Uyên Nhi muốn sặc coffee mà chết.

- Anh nói chúng ta mở rộng văn phòng ở đây hả Louis? Chuyện quan trọng thế này sao giờ em mới biết chứ?

- Em nghe công tác về nhà mừng quá xin bỏ hợp mấy lần đi mua quà về mà. Công ty chúng ta muốn mở rộng lâu rồi lại thêm lần này bên ICP phối hợp hỗ trợ tài chính nữa.

Nghe tên tập đoàn đó nàng nổi hết cả da gà gào lên...

- Cái tập đoàn đó liên quan gì công ty mình chứ?

- Tập đoàn quốc tế đó mạnh nhất là về địa ốc phải liên quan công ty xây dựng chúng ta chứ. Tổ chúng ta được giao việc ở đây cũng tốt toàn độc thân không lo vườn bậu gì bên chính nhánh chính ở Pháp. - Chị Sue nói làm nàng thê thảm đến mức không ngẩng đầu lên nổi.

Uyên Nhi đang định cao chạy xa bay lại bị ở lại vì công việc. Các anh chị cứ nói đây là nhà của nàng là sướng rồi nàng than cái gì nhưng có ai biết nàng khổ đến mức nào không?

Nàng cảm giác đang bị giữ chân nàng lại dưới “thế lực tà ác” của hắn. Ai chứ Triệu Khả Phong đó giờ tay không che hết trời cũng đủ khả năng che ánh sáng trên đầu nàng rồi. Nàng tin chắc sự việc này là mở đầu cho lời đe dọa hắn ta đã nói. Uyên Nhi biết làm sao đây chứ?

Nàng không về Pháp nữa người mừng nhất chính là cha mẹ của nàng rồi. Công ty giao việc sắp xếp chi nhánh mới cũng khá bận rộn. Uyên Nhi không mệt về thể lực mà mệt về tinh thần trầm trọng. Chính là nàng lúc nào cũng nơm nớp lo sợ Khả Phong cả.

Nhưng Uyên Nhi lại tự cố trấn an vì dù ở lại nước cũng chưa chắc sẽ gặp hắn.

Tuy nhiên nàng tính toán hơi sớm, khi đi xem văn phòng mới thì lệ tuôn trong tâm vì nơi này cùng trong khu cao ốc văn phòng của ICP.Group. Chính hắn ta – chủ nhà còn tận tình qua xem sắp xếp.

Louis thật không biết là “tình địch” nên vô cùng thân thiện với tổng giám đốc hiếu khách, lịch sự. Chỉ có nàng biết Khả Phong xạo mà thôi. Hắn cũng chỉ cần nàng biết hắn bày mấy trò hỗ trợ cho công ty của nàng lập chi nhánh chỉ vì nàng thôi.

Khả Phong cười lịch thiệp khiến Uyên Nhi chướng con mắt gần chết...

- Mọi người cực rồi hay hôm nay tôi khao một châu xem như mừng mọi người gia nhập “nhà” mới!

- Anh Phong không cần thế đâu!

- Có gì đâu! Thân thiết thì làm chung mới vui về đúng không anh Louis?

Hắn nói với Louis mà mắt liếc nhìn nàng rõ là xảo quyệt. Nhi tuyệt đối không muốn đi đâu nhưng bị lôi kéo. Bên nàng có hai chị và Louis. Hắn rủ thêm Thành, giám đốc kinh doanh và trưởng phòng marketing đi cho đông người.

Khả Phong đề nghị vào nhà hàng Nhật sang trọng, vì tổng giám đốc khao nên mọi người ăn thoải thích. Dù sao hắn dư tiền quá rồi.

Nhi nhìn sushi, chẳng ăn được gì thấy hắn nhếch mép chống tay nhìn mình ra vẻ thích thú. Nàng thâm rửa trong bụng cái tên khốn Khả Phong này biết rõ nàng không ăn được đồ sống nên cố tình đãi tại nhà hàng Nhật để “bỏ đói” nàng. Trên đời có ai xấu xa hơn hắn ta hay không?

Lát sau đi tăng hai karaoke, mọi người sau khi ăn chung đã thân hơn nên ca hát quây tưng bừng. Chỉ có Nhi đói rã ruột đi ra ngoài thì bị Khả Phong nắm lấy. Nàng hoảng bị lôi vào phòng trống không người cạnh đó...

- Anh muốn gì?

- Đói bụng lắm rồi hả? Chúng ta xé lẻ đi ăn tối đi!

Khả Phong cười nói, tay khê chống lên tường khổng chế con mèo nhỏ. Nàng run run nhìn hắn gần quá mức nhưng xem ra muốn thoát cũng không dễ cố nói bình tĩnh...

- Chẳng có lí do gì mà tui phải đi với anh, đặc biệt là “ăn tối” nữa!

- Sợ anh lại chọc em sao? - Khả Phong nhẹ giọng hỏi.

- Đồ khốn! Anh nhớ rõ anh chơi xấu tui thế nào mà còn dám đùa dai với tui nữa hả?

Nàng giận dữ hét lên, đến giờ vẫn còn nhớ như in và giận sôi gan buổi ăn tối hay ho đó hẳn mang lại cho nàng. Khả Phong nhìn Uyên Nhi đã nổi điên rồi chỉ cười nhẹ...

- Anh xấu xa và việc anh đùa với em thì có liên quan gì chứ?

- Đồ... đồ trợ trên, vô liêm sỉ, khốn nạn...

- Chửi đi! Chửi xong hết giận rồi lại thích anh nha!

Hắn nói rất tự tin không ngượng miệng làm nàng tức đến nghẹn lại không biết phải nói lại gì nữa. Sao lại có loại người như hắn trên đời chứ? Khả Phong hình như không biết “nhục nhã” viết ra làm sao mà.

Và Uyên Nhi gơ chân giẫm gót giày cao gót lên chân hắn. May là Khả Phong mang giày da chứ nếu không cũng mất ngón chân rồi vẫn đau điếng nên nhả mặt nói...

- Em dám...

- Tui không bao giờ thích anh lần nữa đâu cho dù có chuyện gì xảy ra. Never and ever có biết không?

Nhi nói dứt khoát hùng hồn hất tóc bỏ đi. Khả Phong ôm chân thật nghe lòng rất tức giận chạy theo song chậm trễ một bước so với Louis. Louis ra tìm nàng, quan tâm nói với nàng...

- Hồi nãy anh thấy em không ăn chút gì không khoẻ trong người sao?

- Dạ không, em không biết ăn món Nhật thôi! - Nàng trả lời bình thường với Louis dù vẫn còn tức Khả Phong.

- Vậy anh cùng em đi ăn rồi về luôn nha!

- Dạ! Chờ em lấy giở!

Nàng cười với Louis nụ cười xinh xắn rạng ngời. Khả Phong dừng nép nhìn, nàng cũng từng cười với hắn còn tươi hơn thế sao hắn không biết trân trọng? Tay hắn siết chặt lại, lòng dâng lên sự khó chịu. Nhất định hắn phải có lại Uyên Nhi mê đắm hắn của ngày xưa.

Văn phòng chi nhánh mới sau khi chính thức làm việc thuê thêm nhân viên mới cũng bắt đầu có hợp đồng thiết kế làm việc. Tình hình rất khả quan làm giám đốc rất vừa ý. Louis vừa là trưởng phòng vừa là quản lý chính chi nhánh công ty.

Làm việc thì cũng tốt, mọi việc bình thường nhưng đi về Uyên Nhi luôn có chút dè chừng sợ gặp gã khốn nào đó cùng khu cao ốc. Song tránh vô dưa, nàng lại gặp vô dưa khi Linh Diễm vừa quay ngoại cảnh xong đến tìm hắn. Cô nàng vừa xuống xe trước cửa thì có người nhận ra là người nổi tiếng rồi.

Quả là diễn viên, người mẫu có tiếng trên người vận toàn đồ hiệu, trang điểm bắt mắt nhìn sơ đã hút hồn người khác rồi. Cả nàng là con gái nhìn còn thấy đẹp hỏi sao đàn ông chống cự nổi.

Tuy nhiên Uyên Nhi không mặn nồng với bất cứ ai liên quan với Khả Phong, lại còn là bạn gái hắn nên tính làm ngơ không quen. Chẳng ngờ Linh Diễm nhìn thấy nàng bước ra lại bắt chuyện trước...

- Cô là người quen của anh Phong trong tiệc lần nọ và cả lần ở biển nữa cũng có cô đúng không?

- Oh vâng, tui là Trần Uyên Nhi. Tui cũng có xem phim cô đóng rồi rất hay! - Uyên Nhi cố cười cười xã giao cho lịch sự.

- Cảm ơn!

Hai nàng nói chuyện xem ra cũng không ai thật lòng muốn nói nhiều cốt vì lịch sự, xã giao qua lại mà thôi. Uyên Nhi nhìn gần Linh Diễm rồi kết ra được một vấn đề trong bụng là cô “bồ” nào của hắn cũng là mỹ nhân thôi.

Chẳng trách năm xưa nàng đeo bám vô vọng, bị hắn ghét cay ghét đắng như thế. Nhưng nhớ lại thì càng tức, hắn cư nhiên vẫn còn đang có bạn gái thế này mà dám bảo nàng lại đi thích hắn xem có nực cười hay không nha.

Vừa nghĩ đến tào tháo thì tào tháo xuất hiện thật. Khả Phong cùng Thành vừa đi ra nhìn thấy hai nàng mà tim xém chút rớt ngược ra ngoài.

- Anh Phong!

Linh Diễm cười nhìn thấy hắn còn mừng hơn thấy tờ vé số độc đắc tươi cười nhào lại ôm chầm tay hắn. Mọi người nhìn nhìn, chuyện tổng giám đốc quen Linh Diễm thì báo nào cũng có đăng nhưng thấy cũng phải ngó cho kĩ.

Uyên Nhi làm ngơ dấu biết hắn nhìn mình như khó hiểu sao nàng lại nói chuyện với Linh Diễm như thế. Vừa hay có người gọi nàng...

- Cô chủ!!!

Uyên Nhi xoay qua nhìn chú tài xế nhà mình mà kinh ngạc...

- Mẹ kêu chú rước con hả chú Tân!? Con đã nói con tự về rồi mà!

- Sao chú để cô chủ nhỏ của chú đi xe buýt khi có chú chứ?

Nàng cười híp mí nhanh chóng lên xe. Dù sao đi làm mới hơn một năm, mua chiếc xe là ngoài tầm với nên nàng xem như tiết kiệm vậy. Nàng cười với mỗi Linh Diễm và thẳng tắp lí của hắn còn xem hắn như cục đất.

Khả Phong nhìn theo xe nàng đã đi mà không đoán nổi nàng muốn chống đối mình mãi hay sao? Trong khi đó Linh Diễm chỉ nhìn chiếc xe hơi đen đắt tiền sang trọng liền nói bằng quơ...

- Nhìn cũng bình thường không ngờ là tiểu thư nhà giàu nhỉ? - Có xe xịn, tài xế còn gọi Uyên Nhi là cô chủ không ngưỡng miệng như vậy mà. Thành nhanh nhẹn bổ sung thông tin ngay sau lời Linh Diễm.

- Cô Nhi là tiểu thư con chủ tịch tập đoàn thương mại Invent's đó!

Ai mà không biết tập đoàn đó với hệ thống trung tâm thương mại cùng chuỗi hệ thống siêu thị lớn xuyên quốc gia. Linh Diễm càng thấy bất ngờ, ngẩng lên nhìn hắn nói có tí trêu chọc...

- Tiểu như nhà giàu và công tử tài phiệt như anh xem ra ngôn đăng hộ đối quá còn gì!?

Phong nhìn cô ta nói môi liền nở nụ cười nửa miệng trả lời.

- Tất nhiên! Cô ấy từng là vị hôn thê của anh mà còn ai xứng hơn được. Anh giờ phải đi công tác rồi em về đi Diễm!

Hắn bước ra xe bỏ Linh Diễm sững sờ đến thơ thẩn. Thành lẻo đẻo theo sau sắp thì Linh Diễm nín lấy hỏi ngay...

- Anh Phong nói thế là sao?

- Họ từng hứa hôn nhưng cô Nhi đi du học đã từ hôn với gia đình sắp! Thôi nha!

Thành lên xe nhanh sợ bị ông sắp kì cục khó tính chửi lè mề. Linh Diễm nhìn về ngoài tỉnh bơ của Khả Phong lòng có tí lo ngại. Người từ hôn trước chính là Uyên Nhi, kể ra hắn là người bị động ắt cũng còn chút gì đó luyến tiếc hơn.

Linh Diễm chỉ sợ hắn bỏ ngang nhưng chưa từng sợ có ai đủ sức cướp mất hắn. Nay Uyên Nhi có lẽ không thể xem thường được rồi.

Mấy ngày không thấy Khả Phong xuất hiện Nhi còn thấy thất thỏm lo lắng hơn như trời quang trước bão. Nhưng còn có cảnh sát và pháp luật, Nhi cố tự nhủ trấn an mình bớt sống vui vẻ bình thường không có gì phải sợ hắn.

Louis thì vẫn cố quan tâm gần bên nàng mỗi ngày...

- Chiều nay em rảnh không Nhi? Chung cư anh mới thuê cần thêm ít đồ em biết chỗ hơn anh cùng đi lựa rồi ăn tối có được không?

- Dạ được!

Nàng cười nhiệt tình đồng ý làm Louis vui lắm hôm nay là cơ hội tốt để bày tỏ lại. Uyên Nhi nhìn theo mà chợt nhớ “hình như” Louis đã bày tỏ với mình mà mình quên bén đi mất.

Nàng ngồi chống cằm mong Louis không hỏi lại lần nữa nha vì lúc đó nàng sẽ khó xử lắm. Không phải Louis không tốt chỉ là giờ nàng ác cảm với chuyện yêu đương lắm. Dù mẹ nàng có la ầm thì giờ nàng vẫn theo chủ nghĩa độc thân. Vậy nên Louis không tỏ tình lại thì nàng cứ giả điên tiếp.

Nhưng cơ hội đi với Louis bị sự xuất hiện đột ngột của Triệu Khả Phong phá ngang. Hắn ta quả là bão cấp 10, nhìn thấy là ghét rồi.

10. Chương 10

Cơ hội đi với Louis bị sự xuất hiện đột ngột của Triệu Khả Phong phá ngang. Hắn ta quả là bão cấp 10, nhìn thấy là ghét rồi. Khả Phong đến ngay lúc nàng đang chờ thang máy để xuống hầm để xe có Louis xuống trước lấy xe chờ rồi. Hắn vui vẻ làm như không thấy mặt nàng co quắp lại nhìn hắn...

- Hay thật! Đang định tìm em đây!

- Anh tìm tui làm gì? - Uyên Nhi cộc cằn hỏi lại không khiến tâm trạng tốt của hắn chấm hết nha.

- Anh đi công tác cả tuần nghỉ em sẽ nhớ anh nên mới đến!

Gã khốn cười xoa cằm tự tin hơi bị quá mức làm nàng thật chịu không thấu. Uyên Nhi qua bấm thang máy mặc kệ hắn. Khả Phong dai như đĩa lải nhải tiếp...

- Anh chở em về nha!

- Anh rảnh vậy sao? Bạn gái xinh đẹp của anh đâu sao không tìm rồi đưa cô ta về? - Nàng nói không che giấu bực bội trong lòng mình.

Khả Phong nghe và cười nhớ mỗi lần nàng đến tìm hình như hắn đều tỏ ra thái độ như nàng lúc này. Hắn không ngờ tâm trạng của người nói và người nghe lại khác xa đến thế. Nàng ngày xưa luôn tìm hắn, đều bị hắn cự tuyệt tàn nhẫn nay xem ra chính hắn nhận trả đũa rồi.

- Linh Diễm đi quay ngoại cảnh rồi!

Hắn không ngại nói chứng tỏ mình vẫn còn có bạn gái dù mặt đang dày bầm nàng thế này. Uyên Nhi thật tức chết mà.

- Cũng còn thiếu gì cô khác. Anh cứ bám tui nữa tui kêu ba cho vệ sĩ tổng khứ anh đi đó!

- Ôi trời! Anh sợ ghê! Chẳng lẽ chỉ mình em có thể thuê vệ sĩ. Anh cũng cho vệ sĩ cản vệ sĩ của em ra một bên là xong. - Nàng chịu chơi hắn cũng không ngại chi tiền nha xem ai hơn ai. Uyên Nhi giận quá gào lên.

- Rốt cuộc anh muốn chọc phá tui đến bao giờ hả?

Nàng nói thiếu chút nhảy dựng thật là ghét hắn. Khả Phong cười khom nhẹ đưa cái mặt gian xảo xấu xa của hắn gần với cái mặt ngọc của nàng khiến nghe tim đập trề hết mấy nhịp luôn...

- Anh nói rồi! Anh muốn em lại thích anh!

Lời nói của hắn ai nghe mà không chán ghét chứ nhất là nói với nàng. Nhi gơ tay đẩy hắn ra vừa lúc cửa thang máy mở nên chạy nhanh vào còn không quen lè lưỡi nói...

- Tui cũng đã nói “không bao giờ” có chuyện đó rồi, anh cứ cố gắng đi!

Cửa thang máy đóng lại, nàng hậm hực trong lòng nghĩ xong chuyện với hấn rồi thì Khả Phong giơ tay cản, cửa tự động lại mở ra. Hấn ta bước vào bộ dạng dọa người trong hộp thang máy nhỏ hẹp này thật là nguy hiểm.

Nhi né xa hấn, tay ôm khư khư cái giỏ sợ hấn ta sẽ giết mình. Khả Phong nhìn nàng rồi nói thật nhẹ nhàng.

- Chuyện gì anh muốn anh không tin anh không làm được!?

- Anh là đồ điên! Chắc từ nhỏ đến lớn anh không biết tự soi gương để biết thế nào là nhục nhã đúng không?

- Sống cũng có lúc phải chịu nhục để vượt lên chứ. Giờ em có đi với anh không đây?

Tên đó trở giọng đe dọa rồi. Trong thang máy đang đi xuống không có lối thoát này nàng phải cố mạnh mẽ không được run sợ nói dứt khoát...

- Không đi! Tui đã hẹn đi với anh Louis rồi có điên mới đi với anh!

Nghe như sét đánh ngang tai, Khả Phong chỉ đang mất kiên nhẫn với sự cứng đầu của nàng lại trở nên nóng giận. Chỉ nghe nàng đi với Louis thôi máu hấn sôi lên rồi. Nhi càng ôm chặt giỏ của mình nhìn nét mặt hấn chuyển biến đáng sợ từ ác quỷ cho đến ma vương.

May mà cửa thang máy mở đúng lúc cứu nàng nha, Uyên Nhi nhanh chân bỏ chạy thoát thân thì tay bị giữ lấy kéo ngược trở vào.

Khả Phong mất nhìn nàng, tay bấm đóng cửa và chọn tầng thượng, cái thang máy ngoan ngoãn lại từ từ đi lên tầng 50 đem theo bên trong Uyên Nhi sợ đến tái mặt. Chẳng lẽ nàng sẽ chết hôm nay, trong cái hộp thang máy này sao?

Nàng lù lù ở góc thang máy cũng rộng nhưng chỉ cùng với hấn thì quá là chật hẹp. Lẽ ra nàng không nên ngốc nghếch nói ra chọc tức hấn ta hơn. Khả Phong chống tay dễ dàng bao vây nàng, khẳng định mình to con hơn dư sức xử lý nàng.

Nhi nuốt khan sơ sệt nhìn hấn gầm gừ đáng sợ...

- Em có đồng ý với Louis chưa?

Nàng biết mình sợ, biết là lúc này tình thế bất lợi ỉn nhưng vẫn không hết cứng đầu trả lời cộc lốc...

- Liên quan gì đến anh!?

- Anh cấm em quen bất kì gã nào! Em đừng có giỡn, sức chịu đựng của anh có giới hạn mà người chịu thiệt sẽ là em đó!

Thang máy vẫn đi lên không trở ngại vì đã qua giờ tan sở mọi người về hết rồi. Uyên Nhi dựa bức tường kim loại ở sau mà lạnh toát cả người vì lời đe dọa của hấn.

- Anh là gì mà cấm? Tui quen ai, thích ai là chuyện của tui. Hồi đó anh chán ghét tui lắm mà, còn bày trò cho tui bỏ cuộc giờ thì có cái quyền gì dám nói thế?

- Quyền gì hả? Anh không thích em như thế là được, đó là quyền của anh. Anh muốn em lại thích anh, ở gần anh là em phải như thế!

Nghe hấn nói làm Uyên Nhi tức anh ách. Giọng điệu của hấn không khác gì vua trong chế độ phong kiến chuyên quyền nói một là một, nói hai là hai. Tức đến mức này nàng không thể không cáu giận la lên...

- Bộ tui là con nợ của anh sao? Tui không làm theo ý anh đó anh làm gì được tui hả?

- Em đừng có thách thức anh! - Đối với sự ngang bướng của nàng hấn cũng mất hết bình tĩnh rồi nha.

- Tui không sợ anh đâu. Tui sẽ gọi Louis lên đây! Anh ấy tốt hơn anh cả ngàn lần, tui sẽ đồng ý quen anh ấy ngay cho anh coi.

Uyên Nhi rút điện thoại từ trong giỏ ra hùng hồn định gọi Louis thật. Nàng cũng hơi giận quá mất khôn làm cho Khả Phong không giữ nổi chút bình tĩnh cuối cùng. Hấn giờ tay bấm thang máy sắp mở ra lại đi tiếp trở xuống chạng vờ rồi túm lấy tay nàng đang cầm điện thoại.

Uyên Nhi vùng tay cố thoát thì hần ta dùng mặt áp đến. Nàng giật mình mở to hai mắt khi môi hần muốn nuốt trọn môi nàng. Một sự tiếp xúc kinh khủng ngoài dự tính. Nàng thề rằng ngày xưa muốn hôn môi hần lắm – lắm luôn nhưng giờ có muốn đâu hả trời?

Nhi nhanh chóng mím chặt môi quay đầu né cùng tay ra sức quàng phản kháng.

Khả Phong tức giận nhìn đôi môi hồng bé xinh dám mím chặt phản đối thì lại càng hung hăng ép nàng phải tiếp nhận.

Nhi cảm nhận rõ sự ướt át nơi đôi môi mạnh mẽ của hần mà thần trí bản loạn vùng tay tát má hần một cái chát rồ kêu. Khả Phong nhìn nàng run rẩy sau khi đánh mình một chút sau đó cứ tiếp tục khom xuống không ngăn được hần.

Nhi bắt đầu không thở được, môi hần thật đáng sợ cứ mút từng phần môi nàng. Đầu lưỡi giảo hoạt ép nàng không được mím chặt môi nữa. Tim nàng đập như điên, cả người run run nhưng vẫn cố chống cự bảo vệ mình không chịu thua lại tát thêm một cái vào mặt Khả Phong.

Lần này hần ngừng lại giơ tay sờ má trái, hai dấu tay đỏ chồng lên nhau chênh lệch không quá là bao nhiêu đánh thật là chuẩn. Khả Phong chỉ hơi ê đau nhưng không thối lui ai biểu mặt hần đã quá dày làm chi...

- Anh khuyên em đừng có đánh cái thứ ba nếu không em hối hận đó!

Sống lưng nàng lạnh toát vì lời hần. Nàng không biết hần còn có thể làm gì nữa nhưng chuyện gì Khả Phong dọa thì nên nghe. Giờ không có sức trực tiếp đấu lại hần nàng đành bắt lực gào loạn lên...

- Có ai không cứu tui với! - Thang chưa mở nhưng nàng vẫn cố kêu cứu thật thê thảm chỉ khiến hần thích thú.

- Vô ích thôi chẳng ai nghe đâu. Camera quan sát cũng không có người canh vì 6h bảo vệ toà nhà mới thay ca trực đêm.

- Anh... anh mà làm gì tiếp tui sẽ...

- Sẽ làm gì?

Mặt hần đầy nét tà đạo, xấu xa, đáng sợ. Nhi ú ớ vì sợ quá đầu óc cũng trống rỗng si ngốc luôn khiến Khả Phong cười nhẹ tiếp tục công việc tra tấn nàng. Uyên Nhi vẫn liều chết không cho hần hôn, cố cắn chặt răng tự giữ mình song đôi môi điều luyện, mạnh mẽ “rất kiên trì” cứ triển miên trên môi nàng.

Tay Khả Phong vẫn ôm nàng khống chế nàng không thể nhúc nhích. Hơi thở cả hai cứ thế mà dồn dập nóng bỏng. Uyên Nhi có cảm tưởng mình bị hôn hết cả một thế kỷ và kể buông xuôi đầu tiên cũng chính là nàng.

Khả Phong nhận ra nàng “gục ngã” rồi nên khẽ cười vội vã hôn sâu thêm, điên cuồng giữ lấy môi nàng không chừa lại chút gì. Lưỡi hần bá đạo càng quấy lưỡi nàng, môi hết mút nhẹ rồi cắn lấy từng từng phần môi trên xuống lần tìm môi dưới.

Môi cả hai cứ thế giao triền thân mật càng lúc càng say đắm hơn không giảm bớt. Nàng thật chẳng tự đứng nổi trên hai chân run rẩy của mình, không té cũng do Khả Phong ôm như nhắc bóng. Nàng không ngờ có lúc lại có thể hôn môi Triệu Khả Phong.

Nếu là Uyên Nhi ngốc nghếch của ngày xưa vì chuyện này hần cũng vui mừng 3 ngày không ngủ nổi. Giờ đây lại thành trò hành hạ của hần mà thôi. Nếu nàng có cơ miệng tốt một chút cũng không để mặc cho hần hôn thoải mái thế này đâu.

Dù sao môi hần cũng vừa khớp với môi nàng làm cho nụ hôn cưỡng ép nàng không chán tí nào. Độ nhiên điện thoại reo lên làm Uyên Nhi mở bừng mắt tỉnh táo, nàng để Khả Phong hôn khi thang máy đi lên rồi xuống không biết bao nhiêu lần rồi.

Khả Phong ngừng lại nhìn mặt nàng đỏ hồng thở dồn đứt quãng, chiếc môi nhỏ nhắn đã sưng đỏ cả lên mím mím lại đáng yêu cực kì. Dù là hần đi cưỡng hôn người ta nhưng nụ hôn này làm hần thấy rất ngọt ngào, tuyệt vời mà chưa từng cảm nhận được ở bất cứ cô gái nào khác hần đã hôn qua.

Tay Khả Phong cầm lấy điện thoại của nàng bị quăng dưới sàn cùng giỏ từ nãy giờ do quá kịch tính hôn. Louis đang gọi đến nên hắn nói nhẹ nhàng không kém phần bá đạo...

- Trả lời đi nói không đi được với anh ta!

Uyên Nhi vẫn cố sức điều chỉnh hơi thở và cả người lẫn tim do vẫn còn di chứng. Song nghe hắn nói vẫn thấy người còn sức tỏ ra đối chọi với hắn...

- Không! Tui có hẹn trước với anh ấy rồi sao phải làm theo lời anh!?

Khả Phong nghe nàng lại muốn chống đối thì đập mạnh tay vào thành thang máy ngay sát bên mặt nàng khiến Uyên Nhi sợ đến nhắm mắt co rúm lại nghe hắn nói giọng điệu dọa người...

- Em xem ra chưa biết sợ mà! Để anh tiếp tục dạy dỗ lại em nha Nhi!

- Anh không được hôn tui nữa!

Nàng run run che miệng lại mặt tự đỏ ửng cả rồi. Hắn nhàn hạ nói...

- Vậy còn không mau từ chối đi với anh ta nữa?

- Đồ khốn!

- Đừng có chống đối anh!!!

Uyên Nhi thật không muốn đâu nhưng nàng sợ hắn quá, không muốn bị hôn tra tấn nữa. Buộc lòng vì cái mạng nhỏ của mình nàng nghe máy...

~ Sao em còn chưa xuống nữa Nhi?

~ Em...

Nàng mím bờ môi tê dại chẳng còn chút cảm giác gì của mình rồi ngẩng lên. Khả Phong dừng khoanh tay chờ nét mặt “hình sự” làm nàng cắn rứt lương tâm nói...

~ ...nhà em có việc gọi về đột xuất nên em không đi với anh được rồi. Mai em đi với anh sau nhé được không trường phòng?

Uyên Nhi ngoan ngoãn từ chối nhưng còn hẹn hôm sau khiến Khả Phong lại điên lên. Hắn giật lấy điện thoại của nàng may mà bên kia Louis đã vui vẻ đồng ý ngày mai tắt máy rồi. Nàng lại ôm giỏ sợ sệt...

- Hẹn mai nữa là sao?

- Chứ làm sao từ chối luôn được, anh Louis nhờ tui mà!

- Nãy giờ hành hạ em kiểu đó xem ra nhẹ nhàng với em quá hả? - Hắn gầm gừ khiến nàng nổi hết cả da gà sợ.

- Anh lại muốn gì? Anh có thể làm tui sợ một lúc nhưng tui không nghe lời anh đâu. Sao ngày xưa không giở chấp nhận tình cảm của tui đi, giờ tui hết thích lại ép tui. Muốn tui lại thích anh hả có mà nằm mơ đi! Cả đời này tui chỉ ghét cay ghét đắng anh thôi!

Nàng nói cứng rắn là thế nhưng rất sợ Khả Phong điên lên lại làm gì mình, song hắn chỉ sững sờ lặng thinh không nói. Nàng đối xử với hắn như vậy quá đúng, năm năm trước hắn tàn nhẫn đến mức nào hắn biết mà.

Chẳng phải lúc này đây Khả Phong mới biết cảm giác này, khi nàng vừa đi khỏi hắn đã thấy vô cùng hụt hẫng, ngày nào cũng vùi đầu vào công việc cố quên đi chuyện nàng xa mình không còn thích mình. Nhưng thời gian qua Khả Phong chưa bao giờ quên cả.

Hắn biết giờ mình ép nàng lại thích mình chỉ chuốt vô vọng nhưng thật cần có nàng trở lại như trước đeo bám hắn không lúc nào rời thì làm gì hắn cũng chịu hết.

Vừa ngay lúc thang máy mở, Uyên Nhi nhanh chóng lấy hết tốc lực bỏ chạy thiếu điều quăng cả giày cao đi chân đất cho nhanh hơn nữa. Khả Phong đang thơ thẩn nên không ngăn kịp, bước ra nhìn nàng bỏ chạy khỏi mình như ma đuổi. Chính hắn làm nàng phải bỏ chạy như thế.

Lòng Khả Phong có chút nặng nề nhưng tay sờ lên môi còn vương cảm giác hôn nàng thật quyết liệt lại khẽ nhếch mép cười. Uyên Nhi có thể chạy, có thể ghét hắn nhưng sẽ không thể nào thoát. Khả Phong nghĩ ra cách trối buột nàng bên mình rồi nên cũng nhanh chóng đi vội vã.

Hai vợ chồng già đang ngồi uống nước nghỉ mệt sau khi đánh tennis trong sân nhà thì hết hồn nhìn chiếc xe chạy hiên ngang vào tận bãi cỏ. Đương nhiên giúp việc không dám la vì cậu chủ về mà.

Khả Phong lao lao đến giắt chai nước ba đang uống xem ra chạy vội đến hơi bị mệt. Mẹ hắn thì lắc đầu vì bãi cỏ xinh đẹp của mình tan nát hết rồi vội hỏi...

- Sao về đột ngột không báo vậy con? Mẹ không có dặn nấu phần cơm tối cho con dâu nhịn đói đi!

Khả Phong thở không vì lời trêu chọc kinh điển của mẹ mà quên mục đích chính tức tốc lao về nhà. Hắn nói dứt khoát...

- Con muốn lấy vợ. Ba mẹ đứng ra lo cho con mới được!

Ba hắn suýt nhồi máu cơ tim với thằng con trai độc nhất mỗi lần về đều có trò hay để báo. Bà má vậy mà bình tĩnh hơn tuy bất ngờ thật vẫn hỏi lại.

- Con cả mấy tháng về nhà một lần nói thế là xong hả? Ít ra việc này cũng phải ngồi lại báo cho ba mẹ một cách đàng hoàng chứ?

- Con gấp lắm mới nghĩ ra thôi!

- Là sao?... hay là mày làm nhỏ nào có bầu nên sợ lộ vội vã cưới gấp đúng không?

Mẹ hắn lễ giáo để đầu dù biết con trai mình gái gú lung tung. Hắn nghe mẹ mình khéo suy tưởng liền nhe răng cười phe phẩy tay...

- Cái chuyện đó tự mình con không biết giải quyết sao mà phải kết hôn giấu giếm. Chuyện này con nghiêm túc thật sự mới cần ba mẹ đứng ra cho con.

Nếu tự hắn làm thì tỉ lệ bị chọi giày cao gót vào mặt là rất cao. Vì thế hắn phải nhờ đến thế lực cao cấp hơn chính là ba mẹ làm hậu phương ỳnh.

- Đừng làm mẹ sợ, con nói không thích lấy vợ mà!

- Giờ con cần cô gái đó làm vợ của con ngay!

Ông bố im ru không có ý kiến gì với thằng con hoang đường thích gì làm nấy của mình. Mặt Khả Phong hệt như lúc nhỏ quyết tâm có đồ chơi thì cũng tìm cách có cho bằng được. Bà má nhứu mày thở dài nói rõ ràng...

- Nếu con nghiêm túc cũng tốt nhưng phải dẫn về ra mắt ba mẹ trước. Tuy mẹ không thích có con dâu nổi tiếng nhưng Linh Diễm cũng đẹp, phải xem tính tình có hiền hậu hay không nữa!

- Ai nói mẹ con muốn lấy Linh Diễm!?

- Hả? Chứ không phải trên báo nói con đang hẹn hò với nhỏ đó sao?

Bậc làm cha mẹ biết tin con trai quen ai cũng nhờ đọc báo khiến đau tim mấy trận. Song Khả Phong cười nhẹ có tí xấu xa nham hiểm ẩn giấu.

- Người con muốn cưới ba mẹ chắc chắn sẽ vô cùng vừa ý!

Uyên Nhi muốn thoát hắn hả? Xin cho nàng cơ hội ở kiếp sau nhé vì xem ra kiếp này số nàng do hắn nắm lấy muốn tận cũng không dễ...

11. Chương 11

Chỉ cần rảnh rang không bận làm gì là Nhi lại nhớ rõ như in nụ hôn tra tấn “dài đằng đẳng” trong thang máy. Nàng lẩn trên giường ôm gối ngăn tiếng rên la của mình vì thật là tức Khả Phong.

Sao hắn có thể cưỡng hôn người ta giữa thanh thiên bạch nhật, chốn công cộng như thế? May thay cũng không ai thấy chứ nếu không nàng rửa cũng không trôi hết nhục nhã, uất ức.

Uyên Nhi sợ lắm không biết hắn còn làm ra trò gì với mình nữa hay không? Tình hình này thế nào cũng sẽ bị hấn hãm hại nên nàng chạy tìm ba đang tưới cây bonsai trong vườn nhà. Nhi ôm ông bố quyền lực, giàu có của mình rồi làm nũng...

- Ba ơi! Ba cho vệ sĩ theo bảo vệ con đi!

- Hả? Không phải con ghét vệ sĩ lắm sao?

- Tại hồi đó còn nhỏ đi học không biết thấy phiền thôi! - Nàng đâu dám khai ra tại hồi đó nàng bám theo hấn chứ đâu phải hấn bám ngược lại dọa nàng.

- Bộ chỗ con làm có người có ý đồ xấu với con sao? Ba nói con đừng đi làm rồi mà, muốn thì theo làm với hai anh con. Ai ức hiếp con nói đi ba xử cho!

Ông bố nàng ngang ngược, lộng quyền cũng cỡ Khả Phong hoặc hơn thôi. Nàng thấy hơi sai lầm khi đòi vệ sĩ nhưng ai biết Khả Phong đáng sợ quá.

Chợt có khách đến ngoài cổng làm hai cha con nhìn ra. Mặt Uyên Nhi nhanh chóng trắng bệch nhìn hấn vui vẻ đến cùng ba mẹ. Khách quý nên ba mẹ nàng hăm hở ra tiếp ngay chỉ có Uyên Nhi cảm giác sắp có chuyện không lành.

Nàng thay đồ vội vã để còn xuống nghe lí do tại sao cả nhà hấn ‘rảnh rang’ qua chơi. Gia đình cả hai thân thiết không nói gì, nhưng chẳng đời nào Khả Phong lại cùng theo đến như vậy đâu mới khiến nàng sợ.

Dưới phòng khách lớn ba mẹ nàng chưa biết gì vui vẻ tiếp trà...

- Cả nhà anh chị đến thật quý quá! Cùng ở lại ăn chiều với nhà tui luôn nha!

- Hôm nay vợ chồng tui đến cũng vì hỏi thăm và bàn chuyện quan trọng hơn của hai đứa nhỏ!

Mặt ba mẹ Uyên Nhi ngỡ ngàng thấy rõ không biết “hai đứa nhỏ” là hai đứa nào nữa vì việc hứa hôn bỏ lâu lắm rồi. Khả Phong nhìn lên cầu thang có một con nhỏ đang ôm cột núp nghe.

Hắn cười với nàng làm nàng sợ muốn chết mím môi không biết hấn tính làm gì mà kéo theo cả ba mẹ hấn. Khả Phong đứng lên lễ phép thưa với ba mẹ nàng...

- Con cùng ba mẹ qua xin phép hai bác gả Nhi cho con!

Nàng nghe còn hơn sét đánh ngang tai thiếu chút té lẩn quay xuống cầu thang rồi. Có phải là nàng nghe lộn hay là hấn ta âm mưu nói sáo không đây? Nhưng ba mẹ Khả Phong cũng cười toe toét thế kia hình như không phải đùa.

Hai ngày trước hấn dám cưỡng hôn nàng, hai ngày sau lại dám dẫn ba mẹ đến hỏi cưới nàng khi chưa thông qua nàng.

Chuyện này ngoài khả năng chịu đựng của nàng rồi hấn ta thật quá cao tay. Rõ ràng hấn nói hấn muốn gì là sẽ được là thật, nàng trốn không thoát hấn mà.

Ba mẹ nàng bất ngờ nhưng đương nhiên vô cùng vừa ý bởi người lớn luôn muốn cả hai thành lâu rồi. Gia đình hai bên giàu có ngang ngửa, môn đăng hộ đối đến thế còn gì để chê...

- Tất nhiên là được rồi! Còn xin phép làm gì cho “ba” hồi hộp nữa “con rồi”! - Ba nàng chưa chi dâng con gái bằng cả hai tay cho hấn rồi khiến Khả Phong cười ngay đắc ý trong bụng.

- Cám ơn ba! Con và ba mẹ sẽ chuẩn bị xem ngày và sắp xếp ạch!

Bốn người lớn cười hạnh phúc hết phần của Uyên Nhi rồi thật là vừa ý chuyện hai đứa thành nha. Nhi tức chết được vội đứng dậy chạy xuống cầu thang...

- Ba!... con không muốn!

Ba mẹ hần hơi sững ra. Nàng nhìn người lớn cũng không dám chối ngay ý định hần nhắm hại mình nhưng không nói ra không được. Mẹ nàng nhanh chóng la con...

- Con nói bậy gì đó Nhi! Lên phòng đi!

Nàng cắn môi muốn nói mình phản đối nhưng ba mẹ vừa ý hần đến thế kia. Còn có cả ba mẹ của Khả Phong làm nàng không dám tỏ ra vô phép. Nhưng nàng không muốn làm vợ hần. Có mỗi nàng biết đây là kế hoạch xấu xa của hần muốn hãm hại nàng mà thôi.

Khả Phong dĩ nhiên biết con mồi nhỏ sẽ không ngoan ình bắt, vả lại cũng không muốn nàng phá hỏng không khí vui vẻ của người lớn nên không do dự bước qua chỗ nàng cười nói xin phép ba mẹ nàng trước...

- Nhi mắc cỡ quá thôi mà do con không báo trước đó. Cho con xin phép đi nói chuyện giúp Nhi bình tĩnh chút!

- Ừm! Hai đứa đi đi!

Bốn người lớn cười toét miệng nhìn hai đứa đi. Nàng cố vùng khỏi hần nhưng không ai thấy cả. Khả Phong giữ nhẹ nhàng thật ra là khoá cứng không cho nàng thoát đem nàng đi lên phòng.

Ở dưới người lớn chỉ cười vang cuối cùng cũng có thể là sui gia với nhau. Còn Uyên Nhi lúc này bị đẩy vào phòng mình liền xoay lại liếc Khả Phong ung dung đóng cửa.

- Sao anh dám...

- Việc gì mà anh không dám? Lỗi này đều do em mà ra thôi!

Hần vui vẻ công nhận bởi nếu nàng ngoan lại thích hần ngay không chống đối thì hần có cần dùng đến kế sách này. Thấy bộ dạng làm chuyện xấu còn ngang ngược của Khả Phong khiến nàng run lên giận dữ...

- Cho anh 3 giây đi xuống nói với người lớn dẹp ngay cái chuyện này. Tui không bao giờ lấy anh đâu!

Nàng bị bức đến bước đường cùng này không kiên cường nữa. Hần chỉ thấy nàng cau giận thật dễ thương nên cười nửa miệng xấu xa trả lời.

- Bắt em lại thích anh hơi khó chi bằng đem em làm vợ sẽ dễ dàng hơn!

- Đồ khốn! Anh nghĩ tui sẽ ngoan ngoãn làm vợ anh sao? Tui không muốn ai ép được tui hả? Giờ tui sẽ xuống nói rõ ngay với ba mẹ anh và ba mẹ tui nè!

Nhi bước đến cửa phòng thì Khả Phong chẳng chút cực nhọc nắm lôi trở lại cái giường hồng công chúa của nàng. Nhi chưa kịp định thần thì bị đẩy ngã ra giường và hần chồm lên lấy tay đè nàng xuống.

Mặt nàng không còn hột máu vì sợ. Gương mặt đẹp trai cuống hút mang đầy nét tà đạo, xấu xa nói khi khom sát xuống, tay khoá chặt hai tay nàng xuống tấm ga giường mềm mại...

- Ai nói không ép được em? Em đừng có mong chống đối anh. Chắc em cũng không phải ngọc mà không rút ra kinh nghiệm càng muốn thoát khỏi anh, em càng bị anh trừng phạt sau đó!

Hơi thở của hần phả ngay gần mặt nàng và nói ra từng chữ mang tính đe dọa một cách “dịu dàng”. Với cái tư thế này nàng rùng cả đầu không biết hần sẽ làm ra được những cái việc gì nữa.

Tim Uyên Nhi cứ thế run lên một mặt nàng sợ hãi, một mặt nàng bối rối, bắn loạn lên vì hần. Hần là Triệu Khả Phong kẻ làm tim nàng tan vỡ, cực khổ lắm mới vượt qua mà vui vẻ lạc quan sống tiếp. Có chết nàng cũng không dấy dưng với hần lần nữa.

- Tại sao anh không tha cho tui? Người đáng hận là anh cơ mà sao anh còn làm như thế với tui?

Khả Phong nhìn ánh mắt nàng vẫn còn chán ghét mình lắm, hần không muốn và hần sẽ làm nàng thay đổi lần nữa.

- Vì anh không thể tha cho em!

- Tui ghét anh, hận anh! Cả đời này tui không bao giờ thích anh nữa đâu. Anh có đem người lớn ra ép cưới tui cũng vậy thôi, tưởng tui không biết nghĩ cách ly hôn loại đàn ông tồi như anh sao!?

Nàng nói ra từng lời từng chữ đâm hận từ vết thương lòng do hắn gây ra. Ánh mắt nàng lại lần nữa đầy lệ đau khổ lại giận dữ nhìn về phía hắn. Tim hắn đau thốn khó chịu vô cùng.

Nàng ghét hắn như thế giống hắn đã từng chán ghét, ghê lạnh với nàng. Nhưng độ tàn nhẫn xem ra hắn chịu nhiều hơn nàng một phần rồi. Bởi chính hắn cũng phải gặm nhấm sự ân hận khi đã làm thế với nàng.

Có phải nàng đang muốn hắn thối hết mọi lỗi lầm khi xưa hắn gây ra cho nàng hay không đây. Lúc đó hắn nói với mẹ không muốn lấy nàng, có lấy cũng sẽ nghĩ cách ly hôn thì nay nghe chính miệng nàng nói lại hắn nhận ra mình tàn nhẫn xấu xa tồi tệ đến mức nào?

Khả Phong biết mình khốn nạn, biết nàng đau khổ căm ghét mình nhưng không thể nào tha cho nàng. Hắn mặc kệ tất cả kể cả cảm xúc của chính nàng vẫn không bao giờ cho nàng đi xa khỏi mình.

Uyên Nhi sưng ra nhìn Khả Phong nở nụ cười nhạt mang nhiều đau khổ hơn là cười vui...

- Em cứ thoải mái làm mọi cách em có thể. Anh là Triệu Khả Phong xin thề có chết em cũng không thoát khỏi tay anh đâu. Em phải bên anh, phải yêu anh, chỉ biết có anh thôi!

Nàng nghe như hắn ếnh một lời nguyên kinh khủng, cả người vì thế cứ run lên.

Môi hắn nhả nhiên ấn lên môi nàng cảm nàng có thể phản kháng chữ rủa. Tay hắn giữ lên chiếc cổ xương non của nàng, ngón tay dài siết lại nhẹ nhàng như chứng minh thêm lời hắn nói có chết cũng không thoát.

Nàng sợ hãi, tuyệt vọng và bất lực, cuối cùng nhiều nhất là đau khổ. Khi nàng yêu hắn say đắm, hắn đối xử lạnh nhạt làm tim nàng rạn vỡ. Đến lúc nàng căm hận hắn lại ép nàng phải bên hắn, yêu hắn.

Thật sự Uyên Nhi không bao giờ hiểu nổi Khả Phong. Nàng đối với hắn là cái gì mà lúc lại ghét bỏ lúc nào ép yêu.

Ngày xưa cái “sự kiện” này nàng rất muốn xảy ra trong đời nha. Nhưng nay vật đổi sao dời, tình hình đảo ngược làm nàng nhứt cái đầu. Vì chuyện này lần đầu nàng bị ba mẹ chửi nữa chứ.

- Con không muốn lấy anh ấy đâu!

- Con rất thích thằng Phong mà. Hồi đó cứ than mãi nó lãnh đạm với con nay nó qua xin cưới đành hoàn như thế sao lại không chịu?

Nhi uất ức cực độ mà không biết nói làm sao cho ba mẹ hiểu. Nàng cố gắng nghĩ cách lấy chuyển ba mẹ thôi chứ biết làm gì...

- Chuyện cũ qua lâu rồi! Giờ con không muốn kết hôn đâu!

- Vậy giờ con đang thích ai tốt hơn hay sao? - Ba nàng hỏi làm Uyên Nhi ứ ứ nói không ra lời!

- Con... con ở vậy không lấy chồng cũng tốt mà. Ba mẹ gả con đi không muốn nhìn mặt con nữa hay sao?

Uyên Nhi giả trò năn nỉ nũng nịu. Nàng là công chúa, cục cưng bé bỏng của ba mẹ đến hai anh trai còn không phải là đối thủ. Song hôm nay cả ba cũng không cưng nàng, giận dữ đập mạnh tay xuống bàn...

- Con gái lớn rồi không lấy chồng đòi ở giá thì ra thế thống gì? Nếu con có người yêu rồi thì ba còn có lí do từ chối nhà người ta. Còn không con phải lấy thằng Phong! Nó tuổi trẻ tài giỏi, tướng tá đến gia đình đều không có chỗ chê con tìm đâu ra cho ba mẹ thằng rể tốt hơn hử?

Ba chửi một tràng làm nàng nghẹn căm. Tất nhiên xét về tổng thể bề ngoài của hắn không có gì để chê, chính vì thế con nhỏ Uyên Nhi gốc của ngày xưa mới mê mẩn hắn như điên như dại. Giờ thì bản chất thật của hắn đem hai chữ “tệ hại” ra còn không diễn tả hết nữa kia.

Coi như phản kháng chống đối với ba mẹ kết thúc thảm hại. Ba mẹ không ngăn lại thì Khả Phong chắc chắn không tha cho nàng rồi. Chẳng lẽ nàng cứ phải tro mắt nhìn mình thành vợ hắn ta hay sao? Louis đi ngang thấy nàng đập trán xuống bàn làm việc mà cũng xanh mặt hỏi...

- Em mệt hả Nhi? Có cần về sớm không?

- ... em không sao!

Nàng rất muốn khóc đây nhưng không thể nào khóc được, trong lòng cực kì khổ sở nha. Nhưng nhìn gương mặt mang nét lai tây của Louis nàng nảy ra ý tưởng nhanh chóng tỉnh táo không đập đầu xuống bàn nữa.

Uyên Nhi xem vé máy bay đặt trên mạng thiếu chút cười khà khà gian ác. Chỉ có vậy mà nàng không nghĩ ra làm khổ sở hết mấy ngày nay thiệt mệt. Bỏ trốn khỏi đây thì không cần lấy Khả Phong rồi.

Nhưng nghĩ về công việc và cả nhà nàng không muốn đi song mím môi nghĩ viễn cảnh làm vợ của hắn thì không còn ngần ngại đặt vé luôn. Coi như nàng bất hiểu chứ không muốn cả đời đau khổ cho hắn ta quay như đế.

Đột ngột một người lù lù xuất hiện làm nàng yếu tim, vội vã tắt máy sợ hắn nhìn thấy nàng đang mua vé máy bay để trốn hắn. Cả văn phòng đều nhìn Khả Phong tìm nàng...

- Anh đến đây làm gì? - Thái độ nàng vẫn chống đối thật dễ thương khiến hắn không tức chỉ cười vui hơn.

- Rước em về chứ làm gì? Mẹ em gọi kêu anh tối nay qua ăn tối với nhà em luôn!

Nàng bối rối thấy đồng nghiệp nhìn tò mò lo không khéo họ biết, thế mà hắn ta còn lòng dạ vui vẻ cười đáng ghét. Nàng vì không muốn bị người ta biết nên buộc lòng đi về với hắn không đòi co lại tiếng nào.

Louis nhìn theo nàng đi với Khả Phong lòng cũng có chút nôn nao.

Lại là cái thang máy đó, lại chỉ có hai người làm Uyên Nhi né xa hắn trước một khoảng xa nhất có thể. Khả Phong trông nàng như thế không muốn làm gì cũng nổi ý đồ xấu xa cười cười giờ tay ôm ngang eo nàng kéo lại.

Nàng nghe tim đập ngược, vừa sợ vừa bối rối tay cố đẩy ra nhưng vẫn bị ôm chặt...

- Bỏ tui ra!

- Mẹ anh chọn ngày rồi là ngày 25 tháng sau. Còn gần 2 tháng bận rộn nhiều việc lắm đó em yêu. Tốt nhất em nên ngoan ngoãn đừng có chống đối!

Nhi nghếch mặt ra vì thời gian thật gấp rút. Chẳng lẽ chỉ còn hai tháng nữa thôi đời nàng sẽ chấm hết lãng xẹt như vậy sao.

Nhìn mặt nàng bơ phờ ngốc nghếch hắn cười tay càng ôm lấy thật chặt. Uyên Nhi ngẩn lên run run cố nói...

- Anh sẽ làm thế thật hả? Anh tỉnh táo lại đi anh không muốn lấy tui đâu!

- Tại sao lại không? Anh rất muốn cưới em!

- Đồ...

- Ấy! Chửi cũng vô ích chi bằng em nên tập ăn nói ngọt ngào với chồng sắp cưới đi!

Khả Phong cười nửa miệng gian ác giờ tay bấm thang máy lên tầng thượng. Mặt nàng tái mét sợ ngay không có lối thoát. Nàng tự hứa với lòng không bao giờ đi thang máy cùng hắn ta nữa.

Khả Phong dồn nàng vào góc bắt đầu “tra tấn”. Căn bản là nàng phản kháng cũng vô dụng nên run rẩy để mặc hắn hôn. Hôm nay Khả Phong hôn rất ôn nhu, dịu dàng có lẽ vì nàng không phản đối. Miễn nàng không chống đối, dù không hôn đáp lại hắn cũng rất là hài lòng.

Môi hắn dẫn dắt môi nàng đan vào nhau ngọt ngào, cảm xúc cứ vậy cũng không tệ lắm nếu không nói là hơi lãng lãng mê đắm.

Rõ ràng Uyên Nhi biết mình cần phải cứng cỏi nhưng môi Khả Phong thật cảm dỗ. Nhi cứ vậy sẽ bại trận luôn may là hôm nay toà nhà còn người nên khi thang máy mở ra cả đám người đang chờ đều trở mắt kinh ngạc.

Mặt nàng đỏ ửng khi Khả Phong tỉnh bơ lấy tay quạt nhẹ son của nàng dính trên môi mình tạm ngưng. Mấy người kia xầm xầm xì xì hai kẻ đứng ở góc làm nàng mắt cở chết được không dám ngẩng mặt lên.

Khả Phong chỉ cười, tay không quên ôm ngang người nàng làm cho nàng thật quá ghét hấn luôn mà.

12. Chương 12

Linh Diễm cười bước nhẹ từ sau ôm hấn. Khả Phong xoay lại làm cô ta vui vẻ chòm hôn âu yếm...

- Em quay xong phim rồi rảnh rang hay chúng ta đi du lịch đi anh!

- Em rảnh thì tốt quá!

Khả Phong cười một cái với người đẹp rồi đi lấy tấm thiệp màu vàng kem in nổi cầu kì vẫn rất trang nhã. Linh Diễm nhìn sơ bên ngoài cũng biết là thiệp cưới rồi nên mở ra xem lập tức trở cứng thớ thần.

Tất nhiên là thiệp cưới của hấn và Uyên Nhi rồi. Hấn thư thái nói như dặn dò...

- Em đến dự anh sẽ rất vui đó!

Linh Diễm bất ngờ, tay run lên cầm tấm thiệp cưới của hấn nói lắp bắp...

- Anh và Uyên Nhi... sao có thể? Có phải nhà anh ép buộc anh không?

Cô ta đã lo cả hai người từng hứa hôn, môn đăng hộ đối thì ba mẹ hấn cũng rất là vừa ý Uyên Nhi rồi. Khả Phong chỉ cười nửa miệng trả lời...

- Ai mà ép được anh chứ? Chuyện này là anh muốn thôi!

- Vậy... vậy còn em?

Linh Diễm nói chưa chi mắt đã ứa lệ nhìn gương mặt hoàn hảo tàn nhẫn của Khả Phong. Hấn cười khê lại hôn môi Linh Diễm thật nhẹ nhàng...

- Em chúc phúc cho anh và đến dự đám cưới là đủ rồi! Tạm biệt em!

Hấn bỏ rơi người ta cũng rất thoải mái hỏi ai không đau lòng. Linh Diễm đột ngột mắt hấn chỉ biết ngồi xuống khóc.

Ai chứ muốn níu giữ trái tim của Khả Phong chỉ là vô vọng mà thôi. Tim hấn vốn đã bị lấy mất lâu, giờ đây hấn sẽ độc chiếm chủ nhân của chính trái tim mình thành của riêng dù cách hơi hèn hạ nhưng cũng thật xứng đáng.

Nhi thì không thoát được đâu trong khi Linh Diễm níu kéo vô ích. Nàng nộp tờ đơn thì Louis hỏi ngay...

- Sao lại xin nghỉ phép không lương?

- Em có chút việc chắc phải đi mấy tháng. Nếu không được thì em nộp đơn xin thôi việc!

Louis nhìn nàng cười cười nói mà không vui...

- Có việc gì em cứ nói anh có thể giúp em! Gần đây em rất lạ có phải có chuyện gì không?

Nàng nhìn Louis thật lòng muốn giúp mình mà cảm động. Tiếc là chuyện của nàng ai có thể giúp được cơ chứ. Louis thật tốt tiếc là nàng không nảy sinh tình cảm nam nữ gì để đáp lại anh ấy.

Người như Louis thì có 10 tên Triệu Khả Phong kia cũng không sánh bằng...

- Anh Louis thật tốt với em, em rất biết ơn!

- Nhi thật sự là anh rất thích...

- Anh sẽ vẫn tốt với em nhiều như vậy nhé!

Uyên Nhi nhanh chóng cản trước lời Louis, nàng không muốn Louis tổn thương nhiều thêm vì mình. Khả Phong có thể ép nàng đến bước đường này thì Louis cứ gần nàng không khéo có ngày hắn ta cũng đem Louis ra “xử bắn”.

Nàng khiến Louis không thể nói thêm. Louis cười gượng buồn bã...

- Ủhm, em nghỉ phép rồi nhanh trở lại làm việc nha!

- Dạ! Cảm ơn trưởng phòng!

Uyên Nhi đi ra có tí nhẹ nhõm tuy biết Louis rất buồn vì mình. Dù sao giờ nàng phải lo thân mình trước không có dư thời gian quan tâm hơn chuyện gì khác cả.

Nàng lên thu xếp hành lí gọn nhẹ vừa sáng đã trốn khỏi nhà chỉ để lại lá thư viết vội. Chắc chắn ba mẹ sẽ giận lắm nhưng nàng không muốn chết trong tay Khả Phong đâu.

Uyên Nhi ra sân bay đổi vé đã đặt trước. Đưa nhân viên chứng minh thư và passport nàng nói...

- Tôi là Trần Uyên Nhi, lấy vé đi NewYork chuyến bay 8h!

- Xin quý khách chờ một chút!

Cô nhân viên kiểm tra làm thủ tục nhưng bỗng lại nhìn nàng sau đó gọi điện đi đâu đó. Uyên Nhi chỉ chờ thì chốc lát ở sau quầy lí ra nói với nàng...

- Có chút ngoài ý muốn mời chị đến phòng chờ chút xíu để lấy vé được không?

- Oh... vâng!

Nàng hơi run đi theo họ mà có chút bất an. Đó giờ đặt vé rất đơn giản đâu có thế này. Ngồi trong phòng chờ một mình, nàng vắn về ly trà giấy vừa mua. Định bụng trốn qua Mỹ ở nhờ nhà chú ruột của nàng nhưng nơi đó thì quá dễ bị mọi người biết có khi sẽ bị lôi trở về.

Uyên Nhi tính toán lại không biết phải đi đâu, nhưng chỗ nào cũng được miễn không ở lại làm vợ hắn ta thôi. Chợt có người vỗ mạnh vé máy bay lên bàn khiến nàng nhìn lên phun ngay ngụm trà trong miệng. Khả Phong cười đáng sợ không chờ nàng hoàn hồn đã quăng vé vào thùng rác sau đó chẳng nói chẳng rằng đem nàng đi.

Nàng liều chết vùng vẫy làm nhiều người trong sân bay nhìn...

- Sao anh biết hả?

- Anh đoán không sai là em sẽ làm trò này nên có liên hệ trước với các sân bay trước nếu em xuất cảnh sẽ báo anh biết!

Uyên Nhi há hốc vì thế lực của kẻ có tiền đáng sợ thật. Nếu nhà nàng không giàu ngang ngửa nhà hắn chắc nàng cũng thất kinh hồn vía tôn hắn làm vua rồi. Uyên Nhi tức quá sắp thoát đến nơi rồi nên quyết tâm chống đối...

- Đâu chỉ có máy bay là phương tiện. Tui sẽ đi tàu lửa, đi thuyền hay bằng rừng vượt biên cũng được miễn không phải lấy anh! (Các bé ngoan chớ có bắt chước làm theo nhé!)

Khả Phong nghe thế xoay lại nhìn nàng bằng ánh mắt đáng sợ. Hắn tức giận thật rồi làm nàng mới hùng hồn lại co rúm sợ.

Người ta nói không nên đùa với cọp mà hắn ta còn giống sư tử dễ sợ hơn cọp nhiều. Khả Phong không nói năng gì lôi nàng ra xe. Nhi giờ không dám tỏ ra hành động “bất kính” nào nữa vì sợ quá.

Lâu lâu nàng lén lén nhìn qua gương mặt đẹp trai cau giận vẫn rất cuốn hút. Người sai và vô lí là hắn vậy mà còn dám tỏ ra giận dữ.

Xe ngừng lại ở cửa hàng áo cưới lớn làm Uyên Nhi ngơ ngác. Hấn xoay qua nói nhẹ đáng sợ...

- Tự xuống hay muốn anh lôi xuống!

Nàng mím môi bắt lực bước xuống không vui vẻ tí nào cả. Vậy là lẽ ra nàng đã trên máy bay cao chạy xa bay lại bị Khả Phong quay vòng như để phải đi thử áo cưới thế này đây.

Hấn ngồi thông dong chọn áo nào là nàng phải vào thay cho hấn xem có được mắt hay không. Lòng nàng thật rất bức nhưng mặc áo cưới vào khiến Nhi thấy rất lạ lẫm, trong lòng cũng có chút thích thích. Chưa kể ánh mắt của Khả Phong nhìn làm nàng mắc cỡ lắm.

Khả Phong ngồi nhìn nàng lộng lẫy trong bộ váy trắng, gương mặt ửng hồng đáng yêu. Tim hấn đập mạnh không ngờ nhìn Uyên Nhi mặc áo cưới làm cô dâu của mình lại cho hấn cảm xúc mãnh liệt như thế này.

Song hấn phán ột câu làm tâm trạng thẹn thùng của nàng chấm dứt ngay...

- Nhìn em lùn quá! Bộ khác đi!

Nhi tức run tím váy quay vô thay. Bộ khác tay dài thì hấn lại nhăn nhó cũng không chịu chê ngay...

- Kín đáo quá nhìn em già như 35 tuổi dzậy!?

Nàng lại cố kiềm chế không la lên, hậm hực lại thay bộ khác. Lần này là một bộ đầm ống rất đẹp các cô nhân viên đều khen. Uyên Nhi ra làm dáng xem hấn có chê hay không?

Khả Phong nhìn áo sau dây rút chéo khoe hết cả lưng, phía trước dễ thấy đường cong gợi cảm, áo ôm theo hông thon xòe ra xếp li có xẻ cao hở chân cách điệu lên tận cặp đùi thon bên trái. Mặt hấn tối sầm lại không chịu...

- Hở hang quá! Bộ khác!

Giờ thì Nhi hết chịu nổi hấn rồi la lên...

- Anh không cần thay ra thay dzô mà cứ ngồi đó ý kiến là sao? Áo tui mặc tui chọn, lấy bộ này!

- Em dám không nghe lời anh?

- Ủh, đâu phải dám cưới của mình anh đâu!

Nàng ngang bướng đi lựa thêm mấy bộ váy cưới hở hang khoe dáng xem hấn làm gì được nàng. Tên này tức lắm nhưng nhìn nàng hăng say lựa áo cưới chỉ tự cười nhẹ. Nhi không biết mình đang dồn nhiều tâm sức cho đám cưới mình không muốn rồi.

Thế là một phờ, Uyên Nhi vô tư chọn đến 6 bộ váy cưới dù sao chồng nàng cũng có tiền mà. Hấn không nói gì đưa nàng đến một nhà hàng làm nàng phục hồi thần trí...

- Sao không về nhà?

- Chưa xong đâu! Ăn rồi đi tiếp!

Hấn nói như ra lệnh làm nàng phải miễn cưỡng theo. Nàng không thoải mái lắm khi cùng đi ăn với Khả Phong vì kí ức duy nhất ăn cùng hấn tại nhà hàng không hay ho tí nào dẫu lúc này chỉ có hai người thôi.

Hấn ta thậm chí còn tự ý gọi món luôn không cho nàng cầm đến menu...

- Phải để tui tự gọi chứ?

- Em ăn uốn kén chọn tự gọi đến chiều luôn!

- Anh làm như hiểu tui lắm không bằng!/? - Uyên Nhi chun mũi hậm hực nói với hấn làm Khả Phong trả lời ngay.

- Anh hiểu em hơn em biết đó!

Hấn nói làm tim nàng khê run đột ngột. Hấn nói vậy là có ý gì chứ làm nàng vừa sợ vừa thấy có tí bối rối. Khi đồ ăn mang ra...

- Beefsteak chín kỹ và salad dầu hạt hướng dương!

Uyên Nhi đơ ra nhận món từ phục vụ đúng ý ăn cầu kì hơi kì cục của nàng. Tim Uyên Nhi đập lung tung trong lồng ngực ăn mà rụt rè hỏi...

- Sao anh biết? Anh cho người điều tra tui hả? - Ai chứ gã này có thể làm cả trò đó nha.

- Chúng ta biết nhau có phải mới vài tháng đâu, 7 năm hơn rồi còn gì? Hồi đó cái gì mà em không nói cho anh biết từ chuyện ở trường cho đến chương trình TV. Lúc nào cũng lú lo suốt!

Má nàng thoáng nóng rang. Nàng hồi đó có thể thật, bám hẩn nhưng rõ ràng lúc nào Khả Phong cũng thờ ơ không quan tâm nàng không ngờ lại nhớ hết những thứ linh tinh nàng nói nhảm.

Nhi cố ngăn mình cảm động, việc hẩn làm ra tòi tệ hơn nhiều...

- Trí nhớ của anh tốt quá ha!?

Nàng cố ra vẻ mỉa mai hơn cảm động. Hẩn nhìn nàng cười nói...

- Rồi em sẽ lại như lúc đó chỉ biết có mỗi mình anh thôi!

Nghe thế thì tim nàng cũng muốn rớt ra ngoài, xấu hổ phản bác lại lời hẩn...

- Tui chỉ biết có mỗi anh bao giờ?

- Chối làm gì cái chuyện ai cũng biết chứ! Ăn nhanh lên!

- Đồ xấu xa!

Nàng nhăm mắt la vì tức khiến Khả Phong không nhịn được cười, môi cười thoải mái trông như ác ma đội lớp thiên sứ vậy. Nhi nghẹn lại, trước kia hẩn ít khi cười với nàng lắm. Về mặt tươi cười của hẩn làm tim nàng muốn mất kiểm soát mà.

Nàng vì thế không dám nói nhiều, chỉ cố cầm đầu ăn sợ bị hẩn ta “dụ dỗ” lần nữa trong đời.

Sau khi ăn hẩn lại lôi nàng đi lựa đến nhẫn cưới. Uyên Nhi đau khổ miễn cưỡng không muốn vào tí nào. Khả Phong nói như trêu nàng...

- Em không lựa kiểu rồi lại nói anh tự ý nữa!

- ... không muốn lựa!

Nàng nói lí nhí phản đối sợ nói lớn hẩn lại đáng sợ với mình. Nhưng Khả Phong không cáu giận, nàng không lựa thì hẩn lựa dù sao nhẫn cũng có một chiếc hẩn mang không như váy cưới của nàng ...

- Đặt nhẫn mấy ngày có? - Khả Phong hỏi nhân viên.

- Nhanh nhất là ba ngày thưa quý khách!

- Vậy tôi chọn đôi này, bên trong phải khắc chữ!

Uyên Nhi định bụng không thèm lựa nhẫn nhưng mắt cũng liếc nhìn. Khả Phong chọn chiếc nhẫn có kim cương to cho nàng thôi. Nàng không muốn cái đám cưới này nhưng cái nhẫn nàng nhìn không thích.

Uyên Nhi níu lại cuốn catalog không cho hẩn đặt nhẫn vội...

- Đừng chọn đôi đó! Nhẫn gì to chừng như thế anh muốn tui trầy mặt hả? - Hẩn nhìn nàng nhú mày nhẫn mặt lựa chọn chỉ khẽ cười đáp lại lời nàng.

- Nói không muốn lựa mà!

- Đừng có chọc tui!

Uyên Nhi cáu giận thật đáng yêu, Khả Phong thấy vui vẻ ngang nhiên ôm nàng cùng lựa nhẫn cưới. Nàng có căng thẳng chút xíu rồi mãi lựa chọn nên quên mất tay hẩn trên người mình luôn.

Cả hai cuối cùng cũng lựa được nhẫn cưới vừa ý nàng có kim cương cần chìm và khắc chữ bên trong theo ý hân. Một ngày bỏ trốn bận rộn của nàng trở thành ngày đi chuẩn bị em hết cho ‘đám cưới không mơ ước’ của mình rồi.

Bỏ trốn không thành, số phận bi thảm đã định, nàng ủ rũ đi làm lại không nghĩ phép nữa thì đờ ra vì Khả Phong ở văn phòng nàng để “ra tay” đưa thiệp cưới thay nàng. Mặt Uyên Nhi tối thui định bụng giấu hết đồng nghiệp không ngờ hân quá thâm hiểm chơi trước nàng một bước.

Khả Phong cố tình đánh vào Louis để Louis khỏi mơ mộng Uyên Nhi của hân nữa. Ai nấy đều bất ngờ trong đó dĩ nhiên Louis là người bất ngờ hụt hân nhất.

Mọi người chỉ biết tổng giám đốc ICP thân thiết giúp đỡ công ty nhiều nhưng có biết chuyện gì giữa nàng và hân đâu. Thật sự cũng không có gì giữa nàng và hân tại bị ép cưới thôi. Uyên Nhi thấy thật thê thảm bại trận trước Khả Phong, giờ nàng chỉ biết đường cúi gằm mặt xuống không phản kháng hân nổi.

Khả Phong vui vẻ “kiểm soát” được Nhi rồi nên ôm vai kéo nàng lại nói...

- Chắc làm mọi người bất ngờ rồi! Thật ra chúng tôi có hứa hôn giữa hai bên nhà trước khi Nhi đi học xa rồi. Mọi người nhất định phải đến dự đám cưới đủ nha!

Trông hân ta vui vẻ sợ thật đáng ghét mà. Các chị đồng nghiệp thì bu lấy nàng chúc mừng khiến nàng chỉ biết đường cười gượng xấu hổ.

- Nhi giấu hay quá không ai biết gì cả!

- Chúc mừng em sắp có chồng rồi nha!

Sao nàng lại phải nhận tới tập những lời chúc mừng cho chuyện đau khổ của mình thế này tất cả đều tại hân ta mà. Khả Phong biết nàng liếc mình căm hận chỉ cười hề tiện tà ác. Hân phải ngăn chặn trước mọi trở ngại có thể xảy ra nhất là Louis – chướng ngại vật khá to.

Louis nhìn Uyên Nhi, lòng tan nát nhưng cố nói...

- Chúc mừng em!

Nhi nhìn Louis, trong lòng hơi ghen lại vì biết Louis căm thấy thế nào. Nàng tuy không muốn đáp lại tình cảm của Louis nhưng không hề muốn làm cho anh ấy đau khổ thế này.

Tất cả là tại Khả Phong, nàng giận hân xấu xa áp đặt khiến nàng trở thành nỗi đau cho người khác. Dù xem như không thể thay đổi chuyện thành vợ hân nữa nhưng nàng sẽ cứng rắn không bao giờ khuất phục. Nhất định nàng sẽ luôn trong trạng thái kiên định nhất chống đối lại hân.

13. Chương 13

Hai anh trai lớn của nàng nghe em gái lấy chồng xem ra còn mừng hơn cả nàng, trước ngày cưới bày tiệc quây từng bừng. Chỉ có người ngày mai làm cô dâu là chán nản nhốt mình trong phòng nhìn váy cưới.

Ước mơ ngày đó của nàng mai sẽ thành sự thật rồi, chuỗi ngày sau đó chắc chắn sẽ là ác mộng. Nhi biết hân toan tính bức ép nàng thành vợ thế này chỉ là vui đùa nhất thời, cuộc hôn nhân này đảm bảo sẽ không đi đến đâu cả.

Nhưng dù có về làm vợ hân nàng cũng không khuất phục đâu, nhất định phải làm cho Khả Phong còn tức hơn khi nghĩ sẽ kiểm soát được nàng. Và mới nhớ thì hân ta gọi ngay.

Nàng nhìn điện thoại reo không thèm bắt máy. Lát sau chị giúp việc lại cầm điện thoại bàn lên gõ cửa...

- Cô chủ, cậu Phong gọi!

Cái gã chết tiệt đó di động không gọi được dám dùng đến cả điện thoại bàn. Nàng điên tiết cầm lấy hết ra lửa vào điện thoại...

~ Tui không bỏ trốn đâu khỏi cần kiểm tra!?

~ Anh đang ở trước nhà thấy tiệc đông người nên không vào. Ra gặp anh nhanh lên!

Uyên Nhi đơ ra, hấn ta ra lệnh cho nàng rồi tắt ngang xem nàng là con nợ của hấn chắc. Nhi trong lòng bực mình nhưng vẫn phải lúi thân ra ngoài cổng. Khả Phong chờ nhìn nàng vẫn còn mặc áo đầm trong nhà phong phanh nên nói...

- Sao không mặc áo khoát? Ngoài này gió thổi lạnh đó!

- Anh có gì nói lẹ lên không thì tui vô!

Hấn không phản ứng gì trước giọng điệu khó chịu của nàng chỉ bước đến cởi áo vest của mình choàng lên vai nàng. Hành động dịu dàng còn làm Uyên Nhi run hơn gió lạnh nữa.

Khả Phong giơ tay vuốt nhẹ má nàng làm nàng hết hồn né ngay có chút bối rối...

- Anh muốn gì nói đi!

- Em làm vợ anh nha Nhi!

Nàng kinh ngạc đến sững sờ. Về mặt Khả Phong không giống đang đùa giỡn trêu chọc nàng. Hấn thật sự đang rất nghiêm túc nhưng nàng vẫn cho là hấn chọc tức nàng thôi nên cau có trả lời...

- Anh ép tui làm vợ anh chưa đủ còn đến chọc tui hả? Dù tui không muốn nhưng mai cũng thành vợ anh nè có vừa lòng anh chưa?

Khả Phong nghe tim hơi đau vì nàng vẫn chưa mở lòng hiểu tâm ý thật sự của hấn. Hấn biết là mình bày trò ép người ta nhưng vẫn mong nàng thật sự đồng ý một cách tự nguyện.

Uyên Nhi nói rồi thấy ánh mắt Khả Phong sa sầm có chút thất vọng, không hiểu sao hấn ta biểu lộ như thế khiến nàng run lên. Nàng đã nói quá đáng sao? Rõ ràng người quá đáng trước là hấn mà.

Rồi Khả Phong đưa tay ôm nàng lại, Nhi không chịu, giơ tay cản người hấn ra nhưng hấn ôm lấy ghì chặt...

- Em không mong ngày mai nhưng anh rất mong. Anh biết em không muốn nhưng hãy chấp nhận anh nha Nhi!

Nàng nghe cả người chết lặng. Nơi bờ ngực của hấn cũng đang nhịp tim dồn dập, cả tay hấn cũng có chút run rẩy giữ nàng.

Uyên Nhi thật không hiểu nổi và nói giọng nhẹ hấn...

- ... lẽ ra năm năm trước anh nên thế này mới phải. Tất cả đều sai lúc, sai chỗ hết cả rồi!

Khả Phong khép mắt nhận thêm đòn trả đũa nữa của nàng cho tội lỗi hấn đã gây ra. Hấn biết mình không dễ gì được nàng tha thứ.

Uyên Nhi thì nghe sóng mũi cay xè chỉ đành mím môi lại. Nàng không biết mình đang trả thù hấn hay đang làm mình đau nữa. Khả Phong đã nói ra những lời như vậy, nàng biết hấn đang không đùa giỡn nhưng nàng không tin, vẫn còn hoài nghi lòng dạ của hấn.

Ngày đó hấn đã làm gì với nàng hỏi sao giờ đây nàng không áp đặt kí ức xấu xa đó cho hấn hiện tại.

Bỗng trong hàng rào nhà, hai anh trai cầm bia la lên ầm ỉ...

- Tưởng ai to gan dám đến trước nhà ôm cô dâu ra là chú rể nhà mình.

- Mai cưới rồi hai đứa không chờ nổi hả?

Phong đành buông tay, nàng cố không để lộ khoé mắt hơi ướt. Anh hai vẫy tay gọi ...

- Vào uống vài chai bia rồi về em rể!

- Dạ thôi mai em uống bù sau nha anh hai, em muốn sáng mai tỉnh táo!
- Coi kìa! Vài chai thôi mà!
- Mai gặp hai anh, em xin phép!

Hắn trờ chối không làm hai ông anh say xỉn buồn nha, tiếp tục vào nhà ăn nhậu tiếp. Nàng mừng vì hai anh ra giúp cắt ngang tình hình căng thẳng đó của cả hai. Uyên Nhi lấy áo vest trả lại cho hắn khi Phong sắp lên xe...

- Áo của anh nè!

Hắn nhìn nàng, giữa cả hai có chút im lặng tuy chỉ chốc lát nhưng cảm giác dài thật dài. Khả Phong giờ tay cầm áo nhưng cũng cố ý cầm lấy cả tay nàng kéo lại. Uyên Nhi không rút tay ra chỉ ngẩn lên nghe hắn nói...

- Nếu tất cả đều sai thì anh sẽ làm theo cách của anh. Hi vọng em đừng trách sao anh đối xử với em như vậy!

Hắn nói bây giờ mới thật là giọng điệu ngang ngược, hung tàn của Triệu Khả Phong mà nàng biết. Nhi thấy run sợ trước kiểu hù dọa quen thuộc...

- Anh muốn làm gì?

- Định cầu hôn đằng hoàn để em toàn tâm toàn ý nhưng em đã cứng đầu tiếp tục không chịu thì anh sẽ cứ vậy ép buộc em bên anh thôi. Chắc chắn em sẽ phải lại yêu anh thôi em yêu!

Khả Phong lấy trong xe ra bó hoa hồng đỏ dúi vào tay nàng vàkhom hôn lên má nàng một cái trước khi cầm lại áo đi về.

Uyên Nhi trờ ra như người đá đứng ngây ngốc ôm bó hoa. Một phút trước cả hai căng thẳng đối diện với tình cảm thật nặng nề thì một phút sau hắn ta lại dám ngang ngược dọa nàng như cũ.

Nàng nhìn bó hoa có mẫu giấy nhỏ: "Marry me!!!

14. Chương 14

Khả Phong lau tóc đi ra nhìn nàng ngồi lọt thỏm trên ghế, tay ôm bộ đồ ngủ, vẻ mặt căng thẳng đến đáng thương. Nàng chưa chi đã sợ lắm rồi cố tự bình tĩnh này giờ nhưng không thành công.

Trông con mồi nhỏ của mình như thế hắn giấu nụ cười thích thú nói với nàng...

- Em đi tắm đi!

Uyên Nhi cố mạnh mẽ đứng lên rồi nhìn Khả Phong. Hắn đang ở trần, trên người chỉ độc mỗi quần short lửng gối khoe toàn bộ thân người "không tẻ xúu nào" nếu không nói quá là nhìn thật hấp dẫn nha. Cơ bắp vừa đủ, cả người toát ra vẻ mạnh mẽ của đàn ông.

Thêm mái tóc ướt rồi xù lên càng khiến gã chồng của nàng đẹp trai hơn nữa. Mới nhìn hắn thôi mà cả người nàng đã nóng lên hết cả rồi vội vã chạy nhanh vào phòng tắm đóng sầm cửa lại.

Khả Phong cười nhẹ, nàng như thế hắn càng không tha cho được . Trong lúc đó Uyên Nhi tự dưng thở hổn hển trong phòng tắm thấy thật hồi hộp. Nàng sẽ không để hắn động vào mình đâu, quan trọng là phải làm cách nào khi tay chân cứ run rẩy cố tắm kĩ như muốn lột cả da.

Uyên Nhi là người mạnh mẽ, chỉ cần nàng kiên định đối mặt với hắn thì chẳng có gì phải sợ hắn cả.

Khả Phong ngồi chờ vợ tắm dài cổ tuy nhiên không buồn ngủ xúu nào. Khi nàng bước ra hắn lập tức nhú mày nhìn ngay. Uyên Nhi mặc bộ đồ thun tay dài, quần dài, áo có nón trùm màu xám nhạt thêm hoạ tiết trái tim đỏ đáng yêu. Bộ áo ngủ ấm áp hoàn toàn kín đáo.

Khả Phong chóng tay cười khiến nàng cố tỏ ra bình tĩnh đi lấy mỹ phẩm chăm sóc da. Hấn nói giọng thích thú khen ngợi...

- Áo ngủ đẹp đó em yêu!

- Em biết! Em mua vì anh mà!

- Anh nghĩ ai cũng chọn áo ren cho đêm quan trọng này chứ? Vợ anh thật khác biệt!

Tên đó nói cái gì đêm đặc biệt làm nàng run hơn, giọng điệu hấn thật tà đạo xấu xa. Bao nhiêu ý đồ xấu không giữ lại chút nào trong cái đầu của hấn. Dù sợ hấn lắm rồi nhưng nàng vẫn giữ nổi giọng hậm hực chọc hấn...

- Áo ngủ ren thì cỡ anh thấy quen rồi. Em mặc thế này mới cho anh cảm giác mới lạ.

- Cũng phải! Áo này xem ra chẳng hở chỗ nào, tốn công tìm hiểu lại càng hứng thú hơn.

Mặt nàng đã cố bình tĩnh cũng đỏ lên hết rồi. Khả Phong thật sự sẽ không tha cho nàng. Hấn cười đứng dậy bước đến, ngay lập tức nàng né lùi sợ sệt.

Thấy con mồi nhỏ đáng thương dám tránh mình hấn không những không bực mình còn nói nhẹ nhàng...

- Thay bằng né anh thì em ngoan đi cho đỡ tổn sức đó Nhi!

Khả Phong lúc nào cũng dọa người ta bằng chất giọng êm ái rất dịu dàng. Nàng vốn không muốn làm vợ hấn, chẳng lẽ lại tự nguyện lên giường với hấn sao? Nhưng ai chứ Khả Phong không cho nàng phản đối đâu thành ra Uyên Nhi vẫn cố nghĩ cách giữ mình bao lâu hay bấy lâu.

- Hôm nay cả ngày mệt lắm, anh cũng uống nhiều tốt nhất nên ngủ đi để mai dậy sớm ra sân bay nữa!

- Hi... em lo cho anh nhiều vậy sao? - Hấn dĩ nhiên biết nàng đang cố trốn mình nên càng đùa dai hơn.

Cái tình thế này Uyên Nhi không biết làm sao, đầu óc bé nhỏ khờ khạo của nàng chỉ nghĩ ra cách thoát thân duy nhất là chạy. Nghĩ xong nàng liều mạng tính chạy đi tìm ba mẹ chồng “cứu” mình thì Khả Phong bước đến chụp một cái làm đã ôm cứng.

Nhi run rẩy, hồi hộp, kèm bất lực chỉ biết quay mặt về một hướng không phản kháng nhưng cũng không có vẻ gì là tiếp đón hấn.

Khả Phong không lúc nào không thấy nàng đáng yêu, nhất là lúc đã ở trong tay mình rồi vẫn còn cứng đầu...

- Về mặt miễn cưỡng của em làm anh buồn đó! - Hấn nói buồn nhưng cái mặt thật tươi như hoa đáng ghét.

- Anh muốn làm gì thì làm. Ép tui đến mức này có chiếm được người tui cũng không chiếm được trái tim tui đâu!

Uyên Nhi nói cứng rắn, dứt khoát làm Khả Phong đơ ra cười lớn. Hấn thật sự là cười sặc sụa thiếu điều lăn ra sàn làm mấy vòng. Nàng hơi xấu hổ tức vì hấn dám cười mình...

- Anh cười cái gì?

- Em nói như trong phim kiếm hiệp vậy không buồn cười cũng không được.

- Đồ khốn! Anh sẽ không vui về gì đâu tốt nhất là đừng có đụng vào tui!

Giờ thì Uyên Nhi điên lên phải chống đối hấn thôi không thể tự mình chịu chết được. Hấn thật sự rất vui, bên nàng thế này không thể nào chán được.

Khả Phong nhanh chóng đem nàng lại giường to có grap xanh đen sọc trắng. Cả người nàng run rẩy tiếp tục nhìn hấn chòm đến dễ dàng khổng chế mình dưới thân người to lớn...

- Sao em biết được anh không vui về hả em yêu?

Nàng không thể đối kháng lại hắn ta rồi nên lại cắn răng xoay mặt đi, mắt nhắm chặt phó mặt cho trời tùy hắn làm gì thì làm. Trông nàng muốn làm mình mất hứng nhưng Khả Phong không buồn, nhẹ hôn lên má nàng từ từ thưởng thức mái tóc thơm còn ướt mùi dầu gội trẻ con.

Môi hắn cứ nhiên đang dò theo cổ hôn vui khiến nàng nhũn mảy cổ chịu đựng cảm xúc run rẩy, căng thẳng, bối rối của chính mình do hắn làm ra.

Khả Phong cười cắn lấy vành tai mềm nói khẽ khàn...

- Em vẫn muốn ghét anh thì ghét nhưng đảm bảo với em rằng trên giường em chỉ biết mỗi anh thôi!

Uyên Nhi nghe lập tức má đỏ thẹn ngay không ngờ hắn lại tà đạo, dám hiếm như thế. Nàng quyết sẽ không để hắn đắc thắng, sẽ chai lì cho hắn mất hết cả hứng.

Song mới nghĩ thế thì Khả Phong nhồm người lên ra tay nhanh như chớp. Nhi vừa quyết cứng rắn thì cả người mềm nhũn há hốc xấu hổ vì áo bị kéo khỏi đầu với chỉ một tay của hắn cởi thôi. Cái quần thun dài đồng bộ cũng bay theo áo không trễ hơn là bao nhiêu.

Khả Phong nhìn nàng mắc cỡ, má nóng đỏ còn giờ tay cố che lại trước ngực nhìn thì khép nép nhưng cứ như quyến rũ hắn.

Nàng làm sao có thể trụ nổi khi chẳng mặc gì lại còn bị ánh mắt tà đạo nhìn chăm chăm. Cả người nàng trắng nõn, mịn màng, run rẩy làm hắn cười nói khi tay vẫn giữ lấy người nàng.

Hắn nhanh chóng sờ ngay eo thon, vuốt ve ngược lên kéo hai tay cản trở của nàng ra để mình có thể nhìn kĩ đường cong gợi cảm. Nàng cố ngăn hắn nhưng tay hắn đã sờ lên ngực, miết lấy hết sự mềm mại.

- Em tưởng bộ đồ đó cản được anh sao? Vợ anh đẹp thế này anh thật là tốt số nha!

Tim nàng muốn không đập nổi, hai má càng đỏ thẹn vì lời nói của hắn. Khả Phong khom đầu cắn nhẹ lên ngực nàng, tay còn lại nắn nhẹ lấy ngực non mềm bên kia. Đầu óc nàng trống rỗng thấy rất khó chịu đau đầu nhưng cũng cảm nhận được chút ôn nhu trong hành động nóng bỏng.

Cả người nàng cứ như là món ăn ngon cho hắn vui vẻ từ từ thưởng thức. Nàng vẫn cố cản hắn dừng lại nhưng Khả Phong nắm tay nàng ra, môi điều luyện vẫn lướt trên từng tấc da thịt. Môi hắn lúc nào cũng đáng sợ cả làm người ta choáng váng.

Uyên Nhi không thể né chỉ biết co rúm người lại rất run nhìn hắn dò dẫm hôn xuống tận đùi nàng. Nàng rất xấu hổ nhưng cảm xúc thì muốn điên loạn lên không biết nên làm gì với hắn ngoài dần dần cũng luôn tay vào mái tóc xù không biết là muốn đẩy ra hay níu kéo.

Khả Phong mới vừa lướt môi gần nơi nhạy cảm của nàng thì Nhi đã bối rối nắm luôn tóc hắn. Khả Phong chòm người lên thấy nàng thở dồn, gương mặt đáng yêu vì chút kích tình đỏ hồng lại càng quyến rũ.

- Tắt đèn đã... anh đi tắt đèn đi!

Nhi nói loạn cả lên khiến Khả Phong cười mỉm, tay vẫn xoa lên đường cong mềm mại khẽ nói đáng ghét...

- Không kêu anh ngừng chỉ kêu tắt đèn thôi sao? Xem ra em sắp chỉ biết có anh rồi đó em yêu!

Uyên Nhi sốc và kinh ngạc vì mình đúng là điên thật rồi. Giây phút này bị hắn làm cho xấu hổ như thế còn tự mình làm trò nhục nhã nữa thật là nàng mất trí rồi. Nàng lấy tay che mặt, cả người nghiêng qua một bên trên giường chửi ghen lại vì mắc cỡ...

- Anh là đồ khốn nạn!

Hắn bị nàng chửi nhưng vẫn vui vẻ rồi thật rời khỏi người nàng ngay. Uyên Nhi run run hé mắt nhìn đèn tắt nhanh chỉ còn lại hai đèn ngủ sáng mờ nhưng cũng đỡ hơn sáng trưng ra như ban nãy.

Và Khả Phong trở lại, nàng nuốt khan nhìn hắn cũng đã tống khứ cái quần short rồi. Cơ thể đàn ông tràn đầy "nhiệt huyết" khiến nàng xấu hổ, run rẩy lại nhắm mắt cắn răng co ro. Cái chuyện này không sợ cũng lạ, lại thêm vật đàn ông của hắn thật là dọa nàng.

Lập tức hấn lại ôm lấy nàng, cơ thể cả hai gần sát vào nhau, môi nhanh chóng đan vào trong hơi thở nóng dồn dập.

Nàng đã hứa chai lì nhưng mỗi chỗ hấn đụng đều phản ứng lại. Hấn là Triệu Khả Phong vừa đáng ghét vừa hấp dẫn, nàng ghét hấn cũng xuất phát từ trước kia thích hấn. Giờ đây đầu óc nàng loạn cả lên không biết là ghét hay thích đụng chạm của hấn nữa.

Thấy nàng sợ, cả người run như thế Khả Phong cũng tội nghiệp thật nhưng có điên hấn mới bỏ qua nha. Dù sao nàng cũng quá cứng đầu, hấn ép cười nàng thì càng phải thông qua chuyện này mới thật chiếm hữu nàng.

Khả Phong thật mong nàng trở lại vị trí chỉ yêu và biết mỗi mình hấn thôi, hấn nhất định sẽ làm được mặc kệ có là ý muốn của nàng.

Cảm giác cơ thể đàn ông gần sát nơi riêng tư mật ngọt khiến nàng có chút hoảng loạn nhưng hấn không cho nàng có thể tránh né giây phút này. Đụng chạm của hấn này giờ cũng đủ kích thích cơ thể nhạy cảm của nàng chuẩn bị trơn ướt tuy nhiên lần đầu vẫn thật khó tiếp nhận.

Uyên Nhi mím môi, nước mắt lăn dài khó chịu khi cơ thể hấn tiến sâu vào trong người mình thành công. Nhi không la, chỉ tự nín chặt tay xuống giường cố chịu đựng, Khả Phong biết nàng đau nên thật chậm rãi hôn nhẹ môi nàng ngọt ngào, dỗ dành.

Môi lưỡi đan xen khi cơ thể hoà làm một khiến hơi thở cả hai đứt quãng. Nàng chưa thấy dễ chịu mấy thì hấn không cầm lòng nổi thử động nhanh tiến sâu rồi lùi khẽ trong cơ thể non mềm ẩm nóng siết chặt lấy hấn.

Uyên Nhi càng rơi nước mắt thấy khó chịu, đau rồi lại kì quái khó tả như lằng lằng vào chốn bất định. Cả người nàng lúc này yếu đuối không ngăn hấn nổi dù chỉ là một chút nên nhanh chóng chấn động theo từng nhịp.

Hấn nói khẽ trong hơi thở dồn dập...

- Em đừng khóc, anh sẽ nhẹ nhàng với em mà!

- Hic... anh là đồ khốn nạn. Tui ghét anh!

Nàng nói cũng không thua gì hấn, giọng không mang nhiều hận thù nổi trong lúc cơ thể bị hấn chi phối thể này. Khả Phong cười, cơ thể không ngừng ra vào trong cơ thể nhu mềm của nàng...

- Ghét anh thật sao? Em ra nước ngoài nhiều năm vẫn giữ mình vì chồng không sống buông thả làm sao anh tin em ghét anh cơ chứ em yêu !?

Nàng ứ ớ thở dồn nhìn hấn cười tà đạo tiếp tục tiết tấu chiếm giữ cơ thể mình không ngừng. Nàng không chịu nổi sự giao hoan nam nữ tay núp vai hấn nhưng miệng cứ chửi...

- Ai giữ mình cho anh hồi nào?... Tui ngủ với nhiều đàn ông lắm rồi đó!

- Còn cứng đầu, như thế này mà ngủ với nhiều đàn ông rồi sao? Mau nói em hết ghét anh và yêu anh ngay đi!

Càng nói ép nàng hấn càng cố tình dùng hạ thân tiến sâu hơn vào nơi mật ngọt chật hẹp nóng ướt. Nàng rên rỉ khi cả người ý loạn tình mê song vẫn mạnh mẽ nói...

- ...không nói! Tui ghét anh!

Nàng đến tận lúc này vẫn ngoan cố làm hấn hơi giận. Hấn giữ lấy hông thon, cả người đẩy mạnh hơn nhịp động làm Nhi không có sức phản kháng nữa. Và nàng nhú mi cảm giác cả người co thắt mang một cảm giác mê mị kì lạ cùng lúc nhận lấy tinh khí ấm nóng của hấn tràn vào người mình.

Khả Phong đã từng ôm ấp, gần gũi qua với rất nhiều phụ nữ, tất nhiên chẳng ai không tự nguyện như nàng. Nhưng nàng là vợ hấn, cảm xúc có nàng hoàn toàn khác xa khi bên người khác.

Chính hấn cũng không thể lạnh lùng rời xa người nàng như thói quen. Hấn muốn nàng biết nàng là của hấn có trốn cũng không xong.

Sau khi hoan ái nàng thấy có chút dễ chịu, cả ngày lo đám cưới mệt mỏi còn bị “tra tấn” nên ngủ nhanh không thôi mê sảng...

- ...đồ khốn nạn! Anh là đồ khốn... đồ khốn...

Nghe nàng chửi mình, Khả Phong chỉ cười hờn nhẹ lên trán sau đó ôm lấy nàng vào lòng cùng ngủ. Có lẽ hẳn khốn nạn thật nhưng chẳng nhằm gì khi có được Nhi trong tay thế này. Coi như nàng xui xẻo dám chống đối không chịu yêu hẳn làm chi.

Đến sáng ra Uyên Nhi cảm tưởng mình bị xe tông hay té núi lặn xuống, cả người đau mỏi muốn ngồi dậy cũng thật uể oải khó khăn. Và khi nàng lần qua không có ý dậy thì trông thấy gã chồng của mình đã tẩm ra ăn mặc chỉnh tề, đẹp trai lịch lãm tươi tỉnh như hoa nhanh chóng cười gian tà xấu xa.

Chỉ nhìn hẳn thôi nàng đã thấy má nóng bừng nhớ lại hình ảnh nóng bỏng đêm qua giữa cả hai. Khả Phong nói trêu chọc, mắt không ngại nhìn chăm chăm thân thể của vợ...

- Em còn định khoả thân trên giường anh chỉ sợ chúng ta trễ giờ thôi em yêu!

Uyên Nhi tự nhìn lại mình nằm cuộn ngoài chăn cả người không che đậy thì mắc cỡ, chẳng chửi lại nổi một câu Nhi chỉ biết cuống cuống chạy bỏ mạng vào phòng tắm.

Hắn chỉ cười rất vui. Thật sự Khả Phong là người nàng ghét nhất trên đời này. Sao chỉ có một đêm mà nàng đã bại trận hết một nửa rồi?

Nàng chỉ biết để hẳn dắt đi cũng không biết mình sẽ đi hưởng tuần trăng mật ở chỗ nào. Đi chung thế này thật là mắc cỡ, lẽ ra sau đêm tân hôn vợ chồng người ta càng mùi mẫn còn nàng lại ngại hơn, cứ run khi hẳn ôm hay đụng vào mình.

Song ra sân bay nhiều người nhìn nàng quái lạ khiến nàng cũng không có thời gian bận tâm Khả Phong. Nàng xưa giờ nhìn rất bình thường, hôm nay cũng mặc jumpsuit đơn giản có gì đâu người ta lại nhìn còn hơn người nổi tiếng.

Nhi cứ ngỡ do mình đi với ông chồng đẹp trai bắt mắt mới thế, nhưng lên máy bay nàng cũng phát hiện ra lí do.

Khả Phong cũng khoái chí đọc tờ báo trang nhất to đùng hình Linh Diễm và ảnh cưới mới nhất của cả hai với tiêu đề hot: “Linh Diễm mất bạn trai đại gia vì tiểu thư nhà tài phiệt!!!”.

Nàng run lên đọc lướt qua toàn là moi móc mình ra so sánh với cô diễn viên đó. Tất cả cũng do Khả Phong, nàng quảng tờ báo qua hẳn rồi cau có...

- Anh hay lắm mà sao lại để báo chí viết lung tung vậy hả?

- Có gì đâu mà lung tung?

- Người ta nói em cướp bồ cô ta kìa! Chỉ được cái giàu chứ không có gì bằng cô ta cả!?

Khả Phong chóng cảm nhìn nàng giận, nàng giận đáng yêu ghê khiến hẳn không cảm lòng nổi ngang nhiên ôm hôn. May mà khoang hạng nhất này ít người lại ngồi các ghế riêng nên không ai chú ý nhìn thấy.

Uyên Nhi nghe tim đập ngược, mím môi đẩy hẳn ra rồi nghe xong càng tức...

- Tất nhiên là em thua Linh Diễm rồi, chỉ cái “chỗ này” thôi là thua rất xa rồi!

Tay tà đạo của hẳn trên ngực nàng từ bao giờ không hay khiến nàng thoáng đỏ mặt gạt ra ngay. Khả Phong cười mỉm không đùa ghẹo nàng nữa nắm lại tay nàng dựa ra ghế nói.

- Báo viết gì kệ báo, người anh cưới là em thì đủ rồi. Với lại trang nhất thế này ai cũng biết em là vợ của anh cho em khỏi trốn được!

Hắn nói kết thúc bằng vẻ mặt ác độc, ngang ngược khiến nàng run lên vì “cảm động” liền vo tờ báo đẩy vào mặt hẳn.

Anh chàng tức rồi song chưa kịp xử nàng lấy áo khoác che mặt dựa ngả ghế cổ ngủ bù cho đêm mệt mỏi với hẳn. Hẳn không biết nàng che khuôn mặt đỏ ửng.

Tuy Khả Phong nói đáng ghét nhưng làm lòng người ta an tâm, không thêm tức chuyện vặt vãnh người ta so sánh nàng với Linh Diễm ra sao nữa. Hắn là chồng của nàng thì cần gì phải thấy yếu thế so với Linh Diễm chứ.

15. Chương 15

Xuống máy bay hắn cho ngồi thuyền ra biển thêm một tiếng khiến nàng choáng váng vì say sóng. Nhưng nhìn thấy resort trong cụm đảo thì Uyên Nhi thấy muốn chết hơn.

Hắn vui vẻ giới thiệu còn hơn hướng dẫn viên du lịch để quảng cáo resort của mình...

- Khu nghỉ dưỡng Paradis Island này anh chỉ dùng cho khách vip thôi. Giờ có hai chúng ta yên tĩnh hưởng tuần trăng mật!

- Anh cố tình chọn nơi không thể bỏ trốn thì có!

Vừa nói nàng vừa nhìn các đảo nhỏ nhiệt đới xây theo lối kiến trúc gỗ hài hoà nhưng cũng rất sang trọng, hiện đại. Trở lại bãi biển chỉ có thể đi thuyền 30 phút, xung quanh toàn là nước cô lập.

Khả Phong cười ngay nói xấu xa...

- Ai bảo vợ anh rất thích trốn làm chi. Chỗ này em không cần nghĩ cách thoát anh làm gì ệt nha em yêu!

Uyên Nhi ghen lại nhìn biển xanh, cát trắng, cảnh đẹp đến thế lại thành nhà tù nhốt nàng cùng hắn cả tuần sắp tới. Nhi nuốt lệ vào tim, làm vợ hắn thật là không có gì đau khổ hơn được nữa.

Căn phòng lớn hướng biển đã được nhân viên chuẩn bị có hoa hồng tươi, cửa sổ kính lớn mở rộng nhìn biển hướng tây đang chìm xuống hoàng hôn đẹp đến khó tả. Nhi nhìn cảnh liền mê mẩn, tay buông cả giỏ chạy ra lan can xem cảnh ngay.

Tuy bị ở đây với Khả Phong có “buồn” thật nhưng quả là đẹp như thiên đường, nhìn cảnh thôi cũng khiến người ta hạnh phúc quá rồi.

Khả Phong mang hành lí lên sau nhìn nàng cười tươi cố chòm nhìn mặt biển lấp lánh ánh chiều tà. Trong lòng hắn càng dâng lên cảm xúc khó tả khi thấy nàng ở đây với mình, thuộc về mình. Hắn không nói gì đi ra lặng lẽ ôm lấy Nhi từ phía sau.

Nàng run lên ngay, có căng thẳng nhưng không bỏ chạy vì đảo này cũng cố trốn cũng không thoát. Khả Phong khom đầu hôn sau mang tai rồi xuống cổ, tay kéo nhẹ dây áo của nàng để lần xuống vai. Mặt nàng lại nóng ran...

- Đứng! ... để em ngắm cảnh! Anh không thấy mệt hả?

- Mệt chứ. Nhìn em mà không làm gì anh thấy rất là mệt! - Khả Phong cười nhẹ nói khi tay đã luồn vào trong tháo áo ngực của nàng ra rồi. Nhi mím môi không ngăn kịp đành chửi ghen lại...

- Anh là đồ xấu xa!

Uyên Nhi mắc cỡ lấy tay đánh hắn không khác đánh yêu hờn trách là bao nhiêu. Khả Phong không ngại càng ôm lấy âu yếm. Nàng giờ chỉ là gấu bông của hắn ôm ấp thế nào cũng được. Khổ nỗi là Nhi hoàn toàn không ghét vòng tay hắn tí nào dù vẫn ghét hắn lắm nha.

Cả hai ôm nhau lặng thinh, tim cũng đập loạn cả lên rồi. Khả Phong nhanh chóng bế ngang đem nàng trở vào giường. Nàng thấy cái giường có chút run song lúc này nửa lời phản đối nói cũng không ra hơi.

Quần áo cứ thế nhanh chóng bị vứt đi. Uyên Nhi chìm đắm trong nụ hôn nồng nàn, tay cũng ôm lại Khả Phong từ lúc nào. Thấy nàng đã thôi phản đối mình làm Khả Phong rất vui thì thầm nhẹ nhàng với nàng...

- Yêu anh lần nữa nha Nhi... hãy yêu anh!

Nàng mở mắt ra bối rối ngay. Hắn lại nổi chứng bạo ngược ép nàng nhưng sao lại ngọt ngào như thế chứ. Nàng không đủ sức trả lời, lúc này cũng không biết phải trả lời ra sao nữa.

Nhi không phản đối hay la chửi nhưng cũng không đồng ý tha thứ, lại yêu hắn làm Khả Phong thoáng thở dài đành tìm môi nàng hôn lấy. Nàng biết mình không thể cứ đắm chìm cùng hắn thế này khi vẫn quyết tâm chống đối ghét hắn, tuy nhiên nàng không thể làm khác.

Môi cả hai say đắm, đan xen vào nhau. Nàng hôm nay “có kinh nghiệm” rồi không hề phản đối còn hé nhẹ cánh môi đón nhận Khả Phong tha thiết hôn mình. Tay hắn vuốt lấy sống lưng thon rồi giữ lấy hông tròn làm Nhi nhú mi chưa gì kêu khẽ ngay.

Hắn cười khi thấy vợ nhiệt tình nên nhồm người đem nàng xuống giường. Uyên Nhi đang say đắm thì bị vật dậy cũng bối rối, sau đó mặt càng đỏ khi Khả Phong đẩy nàng chồm lên giường, hai chân chống xuống sàn tạo ra tư thế gợi tình đưa toàn bộ hạ thân ra.

Nàng xấu hổ không chịu phản đối...

- Anh làm gì vậy?

Khả Phong không trả lời, tay giữ hai hông tròn làm nàng thở dồn không nói gì thêm nổi. Hắn cũng thấp người trên sàn, sát thân người nàng. Nóng thiếp to lớn doạ nơi tự mật của nàng nhanh chóng trơn ướt không kịp hấp thu lại chảy dòng nhẹ xuống đùi thon.

Uyên Nhi mím môi xấu hổ cực kì khi bị hắn trêu chọc ra cái tư thế này, người nàng vì hắn thật là quái lạ lắm rồi. Khả Phong biết nàng muốn mình nên cười, đưa lưỡi liếm nhẹ lên lưng trắng, nàng phản ứng co người lên cùng lúc vật nam tính cũng vọt nhanh vào người nàng.

Nhịp thở dồn dập, căn phòng toả bóng hoàng hôn nhanh chóng nóng bỏng. Khả Phong giữ hai bên hông nàng mạnh mẽ từng hồi đưa tới. Nhi chỉ biết nắm chặt lấy cái chân phủ trên giường, cảm nhận cơ thể hắn trong người nàng lúc ra lúc vào nóng bỏng mà không thể ngăn được âm giọng trong cổ mình thoát ra vì kích tình.

Hắn tự tin nói thật là đáng ghét nhưng đúng hết, trên giường cùng hắn nàng chỉ còn biết mỗi mình Khả Phong thôi mặc kệ là ghét hay không!?

Cứ thế tuần trăng mật ngọt ngào nóng bỏng bắt đầu bằng việc làm “ấm giường” trước để tiện “sử dụng” sau.

Khả Phong đứng khoanh tay trước ngực ngáp dài buồn chán nhìn cô vợ nhỏ chạy xuống bờ biển sóng vờn nhẹ. Nhi gơ tay che để nhú mắt nhìn ra xa hơn biển trong vắt thấy tận san hô dưới đáy.

Nàng nhanh chóng xoay lại hỏi...

- Lấy thuyền ra đó chơi được không anh?

- Không biết bơi mà sung dễ sợ!? Trờ về giường đi an toàn hơn đó!

Cái gã chết tiệt này nói một hồi vẫn kết thúc là quay lại giường. Uyên Nhi mắc cỡ, tức anh ách thật không chịu nổi hắn ta...

- Ba ngày nay em mới bước được ra đến đây, anh thích thì tự về phòng chơi một mình đi!

Khả Phong nhìn Nhi hung hăng, má lại đỏ hồng mắc cỡ đáng yêu. Dưới cảnh biển thơ mộng, nàng lại càng nổi bật hấp dẫn vì làn da trắng, dáng thon nhỏ trong bộ áo tắm hồng không mấy hở hang vẫn đủ khoe đường cong.

Hắn thở dài, nhìn vợ thế này không ép trên giường mấy ngày hắn chết vì lên huyết áp quá. Song trước khi lại ép nàng thì cũng nên chiều chuộng nàng một chút...

- Được rồi! Học bơi trước rồi anh cho đi ra đó!

Khả Phong vừa nói lập tức nàng thoáng run hết cả vui vẻ...

- Đó giờ em học bơi đều thất bại, anh ba dạy em nói em không có “năng khiếu” cũng phải bỏ cuộc luôn đó!
- Không biết bơi nhờ đâu té xuống nước không ai cứu thì sao? Giờ chồng em dạy chắc chắn sẽ bơi được.

Thấy hấn nói quyết tâm nàng có chút hoài nghi nha. Dù gì cũng đâu phải chưa từng học bơi nhưng do chưa ai dạy thành công cả.

Cả hai ra hồ bơi xây ăn theo bờ núi đá nhỏ rất đẹp. Uyên Nhi nhìn hồ nước không run cũng lạ, nhìn gã chồng thấy rất lo ...

- Không có phao hả?
- Chỉ có con nít mới cần phao. Xuống đi!
- Đây là hồ sâu, em không biết bơi mà! Anh dạy gì kì dzậy?

Nàng la làng với hấn thật chẳng hiểu nổi hấn có biết dạy thật hay không đây. Khả Phong nheo mắt lí luận...

- Nếu chóng chân tới sẽ không bao giờ bơi được, phải để bản năng của em nổi lên!

Lí thuyết không hiểu nổi, nàng ngay lập tức bị chồng ám sát quăng ngay xuống hồ. Nhi hoảng, uống nước chìm ngấm sợ quá trời thì hấn thở dài nhảy xuống níu lấy.

Nàng ho sặc, tức nhưng vẫn ôm hấn khư khư tay đắm trên tấm lưng rộng...

- Em không học bơi với anh nữa đâu đồ khốn!?
- Vậy thì khỏi ra biển, quay lại giường với anh ngay đi!

Uyên Nhi đỏ mặt không nói gì nữa vì nàng có chọn làm sao cũng chịu thiệt thòi ình thôi. Khả Phong cười mỉm hiểu vợ quá mà. Dù sao nàng không biết bơi hấn thấy không được lâu rồi nên cũng tận tình dạy dỗ, chuyện hấn muốn làm cứ để sau cơ hội còn dài dài không cần quan tâm cũng chẳng lo sau này.

Khả Phong bắt đầu nắm tay cho nàng thả nổi trước sau mới từ từ dạy phối hợp tay chân. Nàng không muốn cả tuần trắng mắt hỏi ra toàn là lẩn trên giường đâu nên cố quyết tâm bơi rồi còn ra biển.

Nhưng khi nàng mệt rồi cũng chưa bơi được, Khả Phong ban nãy rất tự tin giờ cũng nổi nóng nạt vào mặt nàng...

- Buông tay tự thử bơi đi, em cứ nhất, nú anh thì làm sao biết bơi?
- ... em sợ lắm! - Nàng nói lí nhí, ai không biết bơi mà không sợ, hấn thật là nhảm nhí.
- Sợ gì mà sợ!? Anh không để em chìm đâu, tự bơi ngay đi!

Hấn bực mình vì tốn thời gian rồi. Cứ đà này nàng không bơi được thì bao giờ mới quay lại giường.

Uyên Nhi run run thấy chồng không ình nú nữa. Nàng rụt rè nhìn Khả Phong bằng ánh mắt tròn to. Hấn đơ ra nuốt khan như thấy nàng đang dụ dỗ mình...

- Em không nú anh, ... anh nú em nha! Em thật sợ lắm chưa tự làm được đâu!
- Như thế cũng vậy thôi như em nú anh àk!
- Đâu có, em tự bơi có anh giữ sẽ an tâm hơn. Nấn nỉ anh đó Khả Phong! Đi mà anh!

Hấn nhìn nàng giở trò cũng thật đáng sợ nha. Trông nàng lại như cô nhóc năm xưa không nhẽo trẻ con thích đeo bám, vò vỉnh hấn. Khả Phong cười nửa miệng xấu xa...

- Vậy nói yêu anh đi!

Cái tên này không chứa cơ hội nào cả khi làm chuyện xấu mà. Uyên Nhi chun mũi nói khó nghe...

- Em tự bơi được rồi!

Nhi vẫn cố chấp, cứng đầu tuy sợ nhưng không bao giờ lại nói ra mấy câu hoang đường đó đâu. Hấn đáng ghét, nàng không thêm yêu, cũng không thêm hấn giữ nàng bơi. Thế là nàng nhắm mắt quờ quạng lúc nổi lúc chìm như con gà chết đuối.

Khả Phong thở dài lần nữa vì cũng hiểu dễ gì ép được nàng chứ nơi bơi theo ngang tay giữ nhẹ lấy eo thon.

Nhi cảm thấy tay hắt rồi liền cũng bớt sợ làm có vẻ tốt hơn không chìm nữa. Khả Phong nhìn nước làm da nàng có chút trắng bệch càng trắng, tấm lưng mảnh đến mông tròn hấp dẫn nhô nhô trên mặt nước. Nhìn thế này hắt thật khổ nha.

Cuối cùng cũng qua đến hồ bên kia, nàng hớn hở...

- Em bơi được rồi!

- Chưa đâu cô hai ơi!? Không có ai cũng sẽ chết chìm thôi!

- Em sẽ luyện tập!

Nhi quẹt má ướt, hít vào định chuẩn bị bơi qua thành hồ bên kia lần nữa thì Khả Phong đột ngột giữ nàng giữa hai tay chống giữ thành hồ. Nàng nhí hắt, hồ sau không có điểm tựa phải níu vai hắt.

Mặt nàng đỏ thẹn ngay khi lơ mơ đoán ra ý đồ đen tối của hắt...

- Anh làm gì dzậy?'

- Lấy thù lao dạy bơi chứ làm gì?

Khả Phong cười xấu xa, tay tà đạo vuốt người nàng từ trong làn nước. Nàng xấu hổ, kinh hô nhìn hai mảnh đồ bơi hồng vụt ra nổi lênh bênh trên mặt nước. Điều đó đồng nghĩa với người nàng đang để khoả ra trong nước.

Hắt vui vẻ hôn ngay lên cổ ướt, tay giữ lấy người nàng. Nhi không làm được gì vì trong hồ phải bám vào hắt như phao. Nàng thật tức lắm nhưng chẳng làm gì được cản lại hắt lúc này.

May mà nhân viên chỉ đi thuyền ra lúc sáng dọn và mang đồ ăn, nên lúc này không ai bị "lác mắt" thấy cảnh nóng nha. Nhưng dù chỗ này không ai thấy nhưng ngoài hồ không riêng tư tí nào, hắt còn đem nàng nằm xuống bờ hồ lát gạch nhám, còn hắt dễ dàng dưới hồ hôn lên đùi theo xuống nơi tư mật của nàng.

Môi lưỡi hắt càng quấy khiến nơi mật ngọt run động. Uyên Nhi co người không muốn nhưng tay hắt cùng lưỡi thay nhau trêu chọc, vào sâu hoa huyết nhạy cảm...

- Em sẽ không bơi nổi nữa... anh đừng vậy mà...

Khả Phong chẳng thèm nghe, ngấn mặt nhìn nàng cho có rồi lại vui hôn. Uyên Nhi khó chịu lại thấy khoái cảm hai chân gát lên vai hắt tự bao giờ. Lưỡi hắt liếm mút sớm khiến nàng thở dốc, dịch mật ướt đầm chuẩn bị đủ cho hắt.

Ngay lập tức Khả Phong lại mang nàng xuống nước, mặt đối mặt đem nóng thiếp lại đưa đẩy vào sâu trong người nàng. Nhi múm môi bầu chặt vai hắt, lưng vì nhịp động khê cạ vào thành hồ phía sau hơi đau.

- Lưng em... ah em đau!

- Vậy giờ có muốn trở lại giường hay là bơi nữa!?

Hắt xấu xa, vừa nói vừa tăng thêm nhịp động, nóng thiếp ma sát càng nhiều bên trong cơ thể trơn nóng. Mặt nước hồ sớm vì kích tình tạo sóng nước chấn động.

Trời bây giờ dĩ nhiên còn sáng trưng, hồ đẹp như thế mà cả hai lại đang "thế nọ thế kia".

- Anh... sao anh xấu xa như thế? ...ưh em muốn ra biển chơi, anh nói sẽ dạy em bơi được mà giờ ...ahh - Nàng nhú mi, càng nói hắt càng cố tình động sâu hơn, mạnh hơn.

- Còn 4 ngày trăng mật lận mà em yêu. Mai anh sẽ dạy tiếp rồi dẫn em đi chơi sau chịu không?

Cái gã này nói nàng không còn chút tin tưởng nào nữa. Uyên Nhi đoán chắc trở lại giường không đời nào hắt tha ỉnh nhưng lúc này nàng thật không chịu nổi. Cả hai vẫn trong hồ cứ làm chuyện này thật phát run.

Dù thấy rất mắc cỡ nhưng ở ngoài nàng còn xấu hổ hơn nên nàng nói không hơi thở dồn...

- Anh hứa đi!

- Anh hứa!

- ... vậy về phòng đi! Ở đây em xấu hổ lắm!

Uyên Nhi dụi mắt vào cổ hần nói làm Khả Phong rất vui vì Nhi cũng dần chấp nhận chuyện bên mình hơn. Nàng sớm muộn cũng phải yêu hần thôi.

Chính nàng cũng sợ điều ấy, nàng lo mình sẽ không cứng rắn, sẽ ngục ngã nếu cứ bên hần thế này. Nhưng thật sự cả hai bên nhau rất hoà hợp, không kinh khủng như nàng đã nghĩ.

Nếu có bại trận, ít ra nàng cũng sẽ giấu luôn việc mình hết ghét hần khỏi cho Khả Phong đắc ý. Ý chí ai mạnh hơn từ từ sẽ biết người thắng còn giờ tuần trăng mật lại tiếp tục cuồng nhiệt, say đắm.

16. Chương 16

Khả Phong có hần một mảnh đất khá rộng cây xanh xum xuê nhưng nhà thì vừa nhỏ thôi theo thiết kế hiện đại tường kính, cột trụ kim loại.

Trong nhà cứ như là phòng ột người ở cực lớn vậy không chia rõ phòng ngủ hay phòng khách tạo không gian rộng mở, thậm chí bếp còn không có lấy một cái bếp hay chén đĩa.

Uyên Nhi nhìn xong căn nhà từ giờ sẽ thành nhà mình mà không thể ngăn được lời phàn nàn phải lập tức thốt ra...

- Sao anh có thể ở trong căn nhà không có bếp dzậy?

Khả Phong đơ đơ nhìn lại mình chỉ có tủ lạnh, ly và mấy chai bia là cùng không còn gì hơn. Với hần cái bàn billard to kia đặt ngay nơi quan trọng thay thế chỗ lờ ra là bàn ăn. Hần cười trừ xưa giờ có thấy bất tiện đâu nhưng giờ ở với vợ ...

- Anh chỉ ăn ngoài thôi nên... Em muốn có bếp hả?

- Tất nhiên rồi! Nhà phải có bếp mới là nhà chứ. Em muốn có bàn trang điểm nữa. Còn thiếu cả chén đĩa, nồi, chảo.

Nàng đi lòng vòng chưa chi đã ra dáng bà vợ nhỏ khó khăn. Nhưng bị nàng cầu nhàu Khả Phong không nản còn vui vẻ chạy theo ôm lấy. Bị ôm nhiều rồi nhưng nàng xấu hổ thì vẫn xấu hổ, thấy ngại ngừng với hần...

- Nghỉ mệt rồi anh dẫn em đi mua đồ trong nhà chịu không, bà xã?

Tim nàng đập lung tung, Khả Phong nói không khác gì vợ chồng người ta bình thường. Dù cả hai có là vợ chồng nhưng nàng vẫn thấy không phải thế. Nàng không muốn bị hần làm cho yếu lòng rồi lại tổn thương thêm nên nói lạnh giọng né ra...

- Ừm. Em cũng muốn ghé về nhà mẹ nữa!

Uyên Nhi vẫn lạnh nhạt làm Khả Phong hơi thất vọng. Nàng có lúc đã khuất phục, thật gần hần. Rồi cũng có lúc lạnh nhạt, cứng đầu xa thật xa. Hần không biết phải đến bao giờ mới được nàng tha thứ?

Sau khi lấy chồng, nàng cầu trời cuộc sống của mình không bị khuấy đảo gì thêm. Thành vợ Khả Phong là đau khổ lắm rồi nếu cuộc sống bình thường không còn như cũn chắc nàng chết mất.

Thật may các chị đồng nghiệp thân lâu, còn là người ngoại quốc phóng khoáng thoải mái không để tâm nàng thành phu nhân của tỉ phú nha.

Louis trông cũng cố bình thường nhưng Uyên Nhi biết anh ấy phải rất cố gắng để nhìn rồi cười nói với mình. Tất cả cũng do Khả Phong làm nàng thành người có lỗi khiến người ta đau khổ song giờ có muốn làm khác

cũng không được. Louis đau làm sao bằng nàng làm vợ Khả Phong chứ? (Sửng gờn chút nhưng thích than trời >”<”)

- Nhi lấy chồng rồi khao mọi người một bữa đi! - Chị Sue nảy ra sáng kiến làm nàng giật mình nói còn hơn rên rỉ.

- Trước cưới em bị khao rồi mà!

- Cưới rồi khao tiếp!

Mặt nàng méo xẹo bị ép đi. Cha nàng giàu, anh trai giàu, chồng cực giàu nhưng nàng có dùng tiền của mấy người đó đâu. Sau khi đi học, đi làm nàng toàn dùng tiền của mình làm ra nhưng người ta cứ thấy “gia thế khủng” của nàng mà thôi.

Vợ tử phú đau khổ khi rút tiền túi nghèo đói ra trả, mọi người vui vẻ mừng nàng có chồng thêm chập nữa. Louis ít nói hơn xem ra cũng không muốn đi nhưng không có cơ gì để ở nhà. Uyên Nhi chỉ cố giả điên chứ biết làm sao với Louis thì có người gọi...

~ Em đâu rồi?... Sao ồn quá vậy?

~ Em đi ăn tối với mấy anh chị đồng nghiệp quên báo cho anh rồi. Chút em tự về sau, anh về nhà trước đi!

Khả Phong đứng trước văn phòng nàng đã không còn ai, định sang đón vợ về lại bị cho ra bộ dạng đứng ngớ ngẩn thế này, Khả Phong không nóng điên lên cũng lạ. Hắn rít nhẹ qua điện thoại...

~ Em có chồng rồi mà đi như vậy hả? Ăn ở đâu anh đến rước ngay!

~ Anh tưởng anh là chồng em là muốn quản được em sao?

Nàng cũng không hiền khi nói lại ngang giọng không kém Khả Phong. Mọi người đang ăn cười nói cũng im ru ngay nhìn Nhi cãi nhau với chồng bằng điện thoại. Cưới nhau mới hai tuần mà xung đột rồi xem ra vợ chồng nàng thật “thấm thiết” lắm đây.

Khả Phong không kiềm chế nổi lớn giọng...

~ Anh cưới em về là để quản em chứ còn gì? Lẽ ra em có đi đâu cũng phải báo cho chồng để xin phép chứ!?

Giọng điệu gia trưởng của hắn làm nàng tức nghẹn. Đến papa yêu dấu còn không có “bản lĩnh” dám quản chuyện đi đâu của con gái cưng này mà hắn dám...

~ Xin anh để anh cấm tui đi chứ gì?

~ Em đừng có chọc giận anh. Đang ở đâu về ngay cho anh!

~ Không về! Tui đi luôn đó anh làm gì được tui hả? Giỏi thì ly dị đi!

Nàng tắt máy thiếu chút bóp nát cái điện thoại của mình. Mọi người nín thinh không dám giỡn nữa, trong lòng cũng tự nhủ không dám rủ Nhi đi chơi lần sau vì chồng nàng xem ra thật dữ mà nàng cũng không có hiền.

Uyên Nhi cố vui vẻ lại, nàng có tính đi lâu đâu nhưng vì Khả Phong nàng sẽ đi chơi overnight xem hắn muốn quản nàng ra làm sao. Song cứng miệng, hung hăng là thế Uyên Nhi cũng biết thân biết phận về nhà sớm.

Đứng trước cửa nàng hít một hơi chuẩn bị tinh thần vào sẽ cãi nhau với hắn. Nếu may mắn mới hai tuần đã ly hôn thì còn gì bằng.

Nhưng không thấy Khả Phong đâu, nàng đi tìm trong nhà cuối cùng phát hiện ra chồng nàng ngồi ăn mì gói xem bóng đá không thèm nhìn nàng. Uyên Nhi đứng nhìn hơi run, mặt hắn rõ giận nàng nha...

- Sao anh ăn mì gói dzậy?

- Thì ở nhà có bếp rồi nên không ăn ngoài nữa, đâu như ai đó đòi mua bếp đã rồi đi chơi sung sướng!?

Uyên Nhi hơi kinh ngạc vì đáng về giận hờn trách móc của hắn. Khả Phong mà cũng có bộ mặt này nữa thật là có làm vợ mới biết được.

Lẽ ra cả hai phải cãi nhau ột trận hoành tráng nhưng hần thế này nàng kiếm có gì cãi nhau bây giờ. Nhìn cái mặt giận hờn hiem có, cũng có chút dễ thương của Khả Phong nàng thấy mình cũng sai thật nên ngồi xuống nói...

- Tại mọi người rủ em đột ngột! Em làm sao từ chối được!

- ...

Khả Phong chẳng thèm trả lời dù nàng xuống nước năn nỉ rồi, Nhi vẫn cố nói...

- Anh cũng đã lớn tiếng trong điện thoại với em rồi còn gì mà giận. Cùng lắm ngày mai em nấu cơm tối cho anh ăn!

Nghe đến đây lập tức hần xoay qua ngay, vẻ mặt gian xảo nói như sợ không kịp...

- Tối nào cũng phải nấu! Cuối tuần phải ăn “đặc sắc”!

- Em đâu phải đầu bếp làm sao nấu món “đặc sắc”!? - Uyên Nhi mới yếu giọng thì hần lộng hành ngay rồi thật xấu xa.

- Thì học nấu từ từ. Anh sa thải giúp việc rồi, sau này nhà cửa em phải lo dọn, nấu ăn, giặt giũ, làm hết tất cả!

Muốn vui vẻ làm hoà với gã chết tiệt này không dễ mà. Nhi la làng phản đối...

- Anh muốn hành hạ em hả?

-Ừh, cho em bận rộn một chút đi làm về làm thêm việc nhà khỏi có thời gian la cà đi chơi với đồng nghiệp!

- Anh là cái đồ... đồ...

Nhi không biết chữ hần cái gì nữa vì tức quá rồi. Khả Phong cười nửa miệng khoái chí ăn mì tiếp. Cười nàng về rồi để gì không đem ra đây dọa.

Uyên Nhi đích thị là tiểu thư nhà giàu nhưng nhờ xa nhà du học năm năm tự lập thì việc dọn dẹp, nấu nướng không tệ chẳng thua “osin” là bao nhiêu nha. Song nếu có thành người hầu thế này thì chỉ tức vì Khả Phong là ông chủ thôi.

Mẹ nàng lo lắng khi gả con gái đi chưa lâu mà nàng đã mò về nhà lục nát tủ sách nấu ăn của mình đem về “nghiên cứu”

- Con và thằng Phong ổn không?

- Làm sao mà ổn hả mẹ? Cái gã đáng ghét tự dưng nổi chứng đòi ăn bò hầm kiểu Pháp mà con còn chưa biết đó là món gì nữa. Ra nhà hàng mua mang về luôn cho rồi tức quá mẹ ơi!

Trông nàng vò đầu đau khổ chuyện thế này thì bà má an tâm vuốt tóc con.

- Con hạnh phúc thì mẹ an cũng hạnh phúc theo!

Uyên Nhi nghe cười liên, vội nũng nịu với mẹ dẫu nàng cũng không rõ mình có đang hạnh phúc thật hay không nữa. Đạo này nàng đi làm về đi siêu thị mua đồ về nấu ăn, dọn dẹp, ủi quần áo chờ hần về cảm thấy mình cực kì gỏi giang luôn.

Công nhận Khả Phong bày trò này nàng không có thời gian làm trò gì khác cả. Tuy là bị ép nhưng nấu ăn cho hần về ăn cũng không chán lắm, hần khen nàng còn thấy vui cực kì mới khó hiểu.

Nhi đang tự hờn hờ nhìn nồi nghi ngút nóng toả hương thơm, nhìn cũng giống hệt trong sách hướng dẫn của mẹ, vị khỏi chê. Nàng hi vọng mình nấu đúng ý hần thì Khả Phong gọi về báo...

~ Anh có cuộc họp trực tuyến đột xuất chắc về trễ lắm. Em ăn trước đừng chờ anh!

~ ...dạ!

Dập diệp thoại, nàng cũng tắt bếp món bò hầm hấp dẫn của mình. Khả Phong đòi ăn đã rồi về trễ không ăn lẽ ra nàng phải nổi điên nhưng không hiểu sao thấy buồn lắm, thật vọng muốn khóc.

Dường như từ ngày thành vợ hắt nàng trở nên quái lạ rồi cứ như phải phụ thuộc vào hắt chi phối cảm xúc của mình. Nàng thật không muốn mình thành mọt ướm thế này đâu.

Gần 10h tối Khả Phong mới về đến hơi uể oải vào thấy đèn còn sáng. Nhi đã làm xong hết việc nhà, trên bếp còn món bò hầm hắt thật muốn ăn vụng nhưng tìm nàng trước đã.

Nhi co người ngủ quên trên sofar tay còn ôm hộp khăn giấy lau nước mắt. Mũi nàng sưng húp hình như đã khóc thật làm hắt hoảng...

- Nhi! Anh về rồi nè!

Nàng choàng tỉnh thấy hắt liền hơi bối rối ngồi lên hơi né tránh. Khả Phong thở dài nín lấy...

- Anh về trễ quá hả? Đừng giận anh!

- Em đâu có giận! - Nàng trả lời nhưng mắt vẫn hơi cay cay.

Uyên Nhi nói dối nhưng không qua mặt được hắt. Khả Phong nín nàng xoay lại nhưng nàng không dám ngẩng lên, nàng biết tâm tình mình đang không ổn định cũng vì hắt. Khả Phong dịu dàng vuốt ve đôi má mềm...

- Anh đói quá! Có nấu bò hầm cho anh không?

Hắt cố tình hỏi dù biết nàng nấu cả nồi to trong bếp. Nhi nghe thế có chút ngạc nhiên song tươi tỉnh lại hắt...

- Đến giờ này mà anh cũng chưa ăn sao?

- Đã nói anh sẽ ăn ở nhà thôi mà. Anh tắm rồi ra ăn cùng em nha!

Khả Phong cười nói làm Nhi vui ngay, cả người như tràn lại sức sống đi ra bếp hâm lại đồ ăn cho hắt. Gần đây nàng thấy bản thân mình càng lúc càng đơn giản dễ khóc dễ cười tất cả đều vì hắt.

Nhìn chồng ăn ngon nàng còn vui hơn gấp bội...

- Ngon quá dzậy?... em có nhờ ai nấu giúp không đó?

- Em tự nấu cả chiều đó!

Nàng cau giận phùng mang trợn má vì hắt dám không tin tưởng tài năng của mình. Hắt không muốn chết vội ăn hết, còn khen tối tấp làm Uyên Nhi cười tươi toe toét. Hình như đã rất lâu, rất lâu rồi hắt chưa nhìn thấy nàng cười với mình rạng rỡ như thế. Lòng Khả Phong lập tức tràn đầy một cảm giác hạnh phúc không gì tả nổi.

- Anh đi ngủ trước đi trễ rồi, em rửa chén xong sẽ ngủ sau!

Nàng nhanh nhẩu lại bồn rửa, Khả Phong không nghe lời đến phụ nàng làm Nhi rất vui vì làm vợ hắt cũng không phải lúc nào hắt cũng dọa nạt mình. Nàng với tay để chén lên kệ cao, hắt giơ tay làm thay rồi nhìn nàng trong tầm tay nên tiện thể ôm luôn.

Uyên Nhi quen cái chuyện bị ôm tùy hứng của hắt lắm rồi, còn đang rửa, má đỏ hồng nói...

- Để em rửa cho xong đi anh!

- Thì em cứ rửa đi!

Hắt thật ngang ngược ôm vậy không buông. Uyên Nhi cố làm cho xong việc coi như mặc kệ tay siết lấy mình, môi hắt hôn sau cổ. Cứ đà này nàng sợ mình run tay làm bể đồ quá.

Khả Phong đang có nàng trong tay, trong nhà của cả hai vả cư nhiên không còn ai có thể mang nàng đi khỏi hắt nữa. Cái cảm giác mãn nguyện này làm hắt thấy mình là người đàn ông hạnh phúc nhất trên đời.

Tay hắn tháo từng cái khuy áo ở trước, Uyên Nhi nhú mi đành giữ lại. Ông chồng của nàng hình như không có ngày nào tha cho nàng thì phải. Nàng sợ không dám phản đối nhưng nếu còn chần chừ không khéo hắn lại chẳng chờ đến giường mà “vật” ngay nàng ra bàn ăn thì xấu hổ chết mất...

- Anh chờ một chút đi mà!
- Anh yêu em!

17. Chương 17

Tay hắn tháo từng cái khuy áo ở trước, Uyên Nhi nhú mi đành giữ lại. Ông chồng của nàng hình như không có ngày nào tha cho nàng thì phải. Nàng sợ không dám phản đối nhưng nếu còn chần chừ không khéo hắn lại chẳng chờ đến giường mà “vật” ngay nàng ra bàn ăn thì xấu hổ chết mất...

- Anh chờ một chút đi mà!
- Anh yêu em!

Mắt nàng mở to ra nghe, cái ly trong tay rơi tuột xuống bồn xả nước may là không vỡ. Khả Phong xoay người nàng lại, tay với tắt nước, mỗi lần tìm mỗi nàng. Nhi nghe tim đập loạn khi bị ôm lấy.

Nàng có nghe lộn hay không? Khả Phong mà lại yêu nàng sao?

Chắc là nàng điên rồi nhưng khi bị kéo lên giường, Khả Phong nhìn thẳng vào mắt nàng nói thêm lần nữa...

- Anh rất yêu em Uyên Nhi!

Mặt nàng không thể nóng hơn nữa, cả người lảng lảng choáng váng vì lời nói ngắn đầy ma lực muôn đời này. Nàng không biết sao Khả Phong lại nói ra lúc này, lại càng không biết lời yêu xuất phát có thật lòng hẳn hay không?

Nhưng dù có hoài nghi nhưng Nhi vẫn thấy rất hạnh phúc. Hắn là Triệu Khả Phong lại có ngày nói yêu nàng như hôm nay cứ như là mơ vậy.

Đến sáng Uyên Nhi thức giấc vì tiếng chuông báo thức cảm thấy tỉnh táo hơn đêm quá rất nhiều. Nàng nhìn qua Khả Phong ngủ ôm nàng như một đứa trẻ to xác.

Nàng lại run khi nhớ tối qua hắn nói yêu nàng suốt dù đầu phải say rượu. Nàng hồi hộp dụi đầu vào ngực hắn cố suy nghĩ thêm thì anh chàng choàng tỉnh rướn người vươn vai lười biếng...

- Đồng hồ kêu kìa em không định dậy hả?

Uyên Nhi nằm yên nhìn hắn làm hắn cười kéo nàng nằm trên ngực mình, tay vuốt mái tóc gọn lững vai. Nhi ngẩn mặt nhìn để quan sát hắn còn ẩn tượng gì với mấy câu nói tối đêm qua hay không?

Và Khả Phong ôm hôn gian xảo nói ...

- Em dễ thương quá đi! Muốn dụ anh khỏi đi làm hả?

Nhi nghe hắn hỏi trêu chọc song không trả lời vẫn nhìn Khả Phong. Hắn hôn nhẹ lên môi hồng, tay giữ lấy hông nàng khi nàng vẫn nằm trên người mình.

Cái kiểu này cả hai trẻ làm chắc rồi nhưng chồng đã muốn chẳng ai cản nổi. Hắn có chút ý cười khi sáng này nàng rất ngoan chiều ý hắn chứ mọi lần đều phản đối kịch liệt.

Uyên Nhi vì còn chút không hiểu ý tứ trong lời nói của Khả Phong nên không có dù chỉ nửa ý ngăn hẳn. Cả hai vừa dậy vẫn còn trần trụi cũng thật tiện nha. Dục vọng của hắn nhanh chóng bùng bùng ngấn lên vì nàng, thân thể đắm chìm sát vào nhau thêm đụng chạm ra nhiều ma sát kích thích.

Khả Phong giữ nàng vẫn ở trên, tay vuốt mông đặt nóng thiếp vào đúng nơi tư mật khít chặt. Nhi nhú mi thở dốc, tay ôm vai hắn khi mình giữ vị trí kiểm soát. Nàng má đỏ hồng bối rối nhìn hắn xấu xa đã vào trong người nàng rồi vẫn cứ nhiên nằm bất động...

- ...anh!!!

- Chiều chuộng anh đi!

Uyên Nhi mím môi thật muốn cắn chết hắn. Xấu xa, bá đạo như thế mà yêu nàng thật sao chẳng trách nàng hoài nghi. Ngực mềm tì lên bờ ngực rắn chắc, mạnh mẽ, thân dưới nàng vì hắn “không chịu làm việc” đành xấu hổ khẽ đưa đẩy lên xuống từ từ.

Nhịp động chậm chạp yếu ớt của nàng khiến cả hai cùng thở dồn. Khả Phong một tay vuốt ve tấm lưng trần, tay còn lại bấu chặt mông đầy đặn. Nhi vẫn cố làm chủ luật động tạo ma sát giữa nóng thiếp trong tường hoa trơn ướt của mình.

Mới sáng đã thế này nàng thật không tin nổi mình thành loại con gái nào rồi nhưng cũng tại hắn hết. Nhi chỉ mới tự mình động nhịp đưa cơ thể mình vào đưa vật nam tính một chút đã mệt, khoái cảm chưa tới đã lười biếng ngừng ngang khiến Khả Phong gằm gừ trong họng khó chịu.

Thể lực của nàng tẻ quá mới thế này, có lẽ hắn cần huấn luyện thêm cho vợ rồi. Và không không nằm im đáng ghét nữa, thân mình hắn cuối cùng cũng chịu tự đưa lên đem phần thân mình sâu thêm vào cơ thể mềm mại phía trên. Thân thể vì đụng chạm sát thịt vang tiếng theo nhịp thật xấu hổ.

Uyên Nhi cuối gằm mặt xuống hỏm vai rộng thở dốc, người mình cũng cố tạo động lên xuống khi hắn đưa nóng thiếp lên theo khiến giao triền càng thêm sâu.

Khả Phong hôn môi nàng, nhồm người đem nàng nằm lại xuống dưới để mình làm chủ lại tình hình nếu không hắn không chịu nổi vì không đủ có nàng.

Nhi chỉ biết nắm chặt lấy tay hắn thở thê rên rĩ cho hắn chi phối thân mình. Hơi thở dồn dập, cả hai cùng nín lấy nhau khi Khả Phong lại đem hạt giống nóng bỏng của mình gieo sâu trong người nàng.

Cơ thể còn chưa rời ra hắn đã ôm lấy, vùi vào ngực nàng hỏi...

- Em sao vậy Nhi? Hôm nay không muốn đi làm sao? Anh cũng sẽ nghỉ ở nhà với em nha!

Hiếm khi nàng nhiệt tình chủ động cùng hắn như thế, lại còn sau một đêm kích tình vừa sáng đã như vậy rồi hỏi sao Khả Phong không muốn quần lấy nàng thêm cả ngày. Nhi nhìn hắn ôm lấy mình...

- Khả Phong...

- Gì hả, em yêu?

Hắn vừa cắn nhẹ ngực non mềm trả lời là nàng rướn người khó chịu. Dục vọng hắn còn trong người nàng lại sớm ham muốn thêm rồi. Khi nàng gọi hắn tha thiết như vậy hắn không thể kiềm chế, đặc biệt trong cái tình thế vẫn còn cùng nàng gần gũi như thế.

- Hôm qua anh nói toàn mê sảng không hả?

Hắn nhìn gương mặt sợ sệt, bối rối của nàng chỉ cười hiền rất dịu dàng....

- Anh nói yêu em trước lúc ngủ mà mê sảng cái gì?

Mặt nàng đỏ lên vậy là Khả Phong có nhớ việc đã nói yêu nàng. Nhi thấy vui lắm nhưng đồng thời cũng rất lo sợ trở người ngồi dậy thoát khỏi hắn làm hắn cũng cùng ngồi lên nắm nàng không được né tránh mình...

- Sao vậy? Anh yêu em làm em sợ hả?

Nhi không dám ngẩng lên chỉ khẽ gật gật đầu. Khả Phong hiểu nàng quá còn gì nên chỉ thở dài nói tiếp...

- Em nghĩ anh nói không đáng tin đúng không hoặc là cũng cho rằng anh nói suông thôi!

Nàng hết hồn nhìn gương mặt khổ sở của hắn vội vã nói...

- Không... chỉ là tự dưng anh nói thế em phải bối rối chứ. Anh luôn ghét em sao lại yêu em được!?

- Nếu ghét thì anh quyết cưới em làm gì hả?

Nhi run lên, lòng yếu mềm lắm rồi nhưng vẫn còn chút gì đó giữ lại không hoàn toàn tin tưởng nổi hẳn. Chính hẳn ngày xưa không ngại làm nàng đau khổ thì giờ sao giờ nàng tin nổi hẳn yêu mình.

Khả Phong nâng gương mặt nhỏ đang cúi mặt ép nhìn mình nói thật nghiêm túc...

- Hồi đó không phải anh ghét em đâu!

- Nói xạo!!! - Uyên Nhi phản ứng ngay, ai ai cũng biết hẳn ghét nàng, làm nhiều trò tàn nhẫn với nàng như thế, nói không ghét thì xạo còn gì.

Hắn nhăn mặt nhíu mày biết nàng không tin mình cũng là chuyện hiển nhiên. Giờ không nói rõ ra thì Nhi cả đời cũng vẫn không tha thứ cho hẳn...

- Thì cũng...ghét chút chút! Em cũng phải nghĩ cho anh chứ, anh là loại người nào mà bị sắp đặt ột cô vợ chưa cưới chỉ vì môn đăng hộ đối. Em lại còn trẻ con, lóc chóc, ồn ào, đeo bám anh nữa.

Nhi nghe chưa gì mắt giận ứa lệ. Khả Phong nói ra sự thật là tự mình hại mình nhưng phải đối diện với thực tế mới giải quyết thoả chuyện này. Uyên Nhi nói nghẹn lại...

- Em như thế nên anh bày đủ trò làm em đau khổ tự biết rút lui đúng không? Anh vậy mà dám nói không ghét em!? Anh rõ ràng rất ghét em còn gì!

- Nghe anh nói hết đã... - Nhìn vợ khóc rồi Khả Phong thật lúng túng nha cố nặn nỉ nhưng Nhi vẫn cứ khóc gào lên giận dữ.

- Hic... em ghét anh. Sẽ không bao giờ thích lại anh đâu!

- Nghe anh nói!!!

Khả Phong quát lớn khiến nàng không nói nhưng nước mắt cứ tuôn tuôn có vẻ rất đau lòng. Hắn giữ lấy nàng cố nói cho nàng hiểu lòng mình...

- Anh cũng tưởng anh ghét em nhưng khi anh làm em đau lòng, rời xa anh thì anh mới biết em rất quan trọng. Việc em bên anh lúc đó như là điều hiển nhiên làm anh nhầm tưởng chán ghét em nhưng lòng anh sau khi mất em mới biết em rất quan trọng... Em đi năm năm chưa bao giờ anh quên em! Anh biết anh là thằng khốn nạn mới đối xử với em như vậy mà còn muốn được em yêu ... nhưng anh thật lòng yêu em lắm Nhi!

Uyên Nhi nghe, cả người thơ thẩn, nước mắt vẫn rơi trên má hồng. Khả Phong nhìn biểu hiện của nàng rồi chờ đợi. Đây như canh bạc cuối hẳn chỉ ra, nói thật lòng hết với nàng nếu không còn được tha thứ thì xem ra hẳn cả đời đều đau khổ, ân hận vì việc xấu mình từng làm, hại chính mình thê thảm.

Nhi nhìn lại, nàng biết Khả Phong nói nãy giờ đều thật lòng không giả dối nhưng không thể nào những chuyện đau đớn đó bỏ qua hết chỉ với một cuộc nói chuyện thẳng thắn vào buổi sáng không rõ cả hai có tỉnh táo hay không nữa.

Nếu Khả Phong thật sự không ghét nàng, yêu thương nàng thì việc hẳn làm tổn thương nàng khi xưa vẫn không thể coi như chưa từng có. Giờ đây trong lòng Uyên Nhi bối rối lắm, vừa vui vừa buồn, nửa muốn giận hờn nửa lại mềm lòng muốn tha thứ ngay.

Hắn nhìn nàng suy nghĩ lâu quá nên sợ sệt hỏi...

- Em không tin lời anh hả?

- ...nếu anh là em, anh có tin không? - Nhi nói lí nhí như đang hỏi ngược lại khiến hẳn thở dài rầu rĩ lắm.

- Không! ... anh còn không tin nổi sao anh lại yêu em như vậy nữa, không trách em được!

Hắn ỉu xiu, làm trò xấu rồi mạnh miệng nói yêu người ta thì chỉ có mấy người không bình thường ở đâu mới như vậy thôi. Nhi nghe xong má hơi nóng, tim lại đập lung tung. Giờ đây hai vợ chồng không biết phải làm sao nữa.

Uyên Nhi tin Khả Phong nói nãy giờ toàn chân thành nhưng sự việc còn quá đột ngột khiến nàng không tiếp nhận ngay nổi. Nhưng loáng thoáng nhìn đồng hồ, nàng hét lên không suy nghĩ chuyện tình cảm vớ vẩn với hắn nữa.

- Áhhh... sắp 7h5' rồi! - Công ty nàng 7h30' làm việc mà giờ nàng cứ nhiên vẫn trần trụi ngồi trên giường thế này.

- Ủa? Không phải em tính nghỉ ở nhà sao? - Nàng hoảng hốt cũng ngơ ngác hỏi.

- Phải đi làm chứ, em đâu phải là sếp như anh người ta đuổi việc thì sao. Tại anh hết đó trễ quá rồi.

Nàng cứ thế cuống lên chạy tìm áo đi làm. Khả Phong nhìn theo chẳng biết là sao, có được nàng tha thứ hay chưa nhưng dù sao cũng nói hết rồi trong lòng chỉ biết cầu mong nơi Uyên Nhi còn chút hướng về mình sẽ tha thứ hết.

Nhi tắm dưới vòi sen mà thờ dài vì buổi sáng đã làm tình với hắn chân còn run run như thế đảm bảo cả ngày uể oải lắm đây. Lại thêm còn chuyện cần suy nghĩ có nên tha thứ cho Khả Phong hay không nữa nhứt hết cả đầu.

Đột ngột cánh tay ôm lấy từ sau không biết là hắn theo vào phòng tắm từ bao giờ khiến mặt nàng đỏ ngay...

- Trễ rồi anh đừng vậy mà!

- Anh sẽ chờ em... Em cũng đã bên anh rồi anh không ép em phải suy nghĩ tha thứ cho anh ngay đâu. Dù là 10 năm, 20 năm cũng được. Anh sẽ chờ em tha thứ cho anh!

Uyên Nhi bậm môi lại không nói năn gì nổi. Hắn hôn nhẹ lên má ướt rồi mới đi ra.

Triệu Khả Phong quả là “cao thủ” xấu xa, nếu không phải muốn ép người ta tha thứ thì còn bày trò nói những lời lẽ ngọt tai, cảm động như thế thì làm gì?

Nói cho người ta nghe lời đó, cả tim sắt đá còn yếu mềm hướng chi nàng chỉ đang cứng đầu, giả vờ chống đối hắn mà thôi.

- Em làm gì vậy Nhi?

Louis hơi sợ nhìn nàng ôm chậu hoa cúc giả cũng rút cánh hoa được. Tại tâm tư Uyên Nhi đang rối bời đành dùng hoa xem có nên tha thứ hay không cho Khả Phong thôi nhưng khổ cái trong văn phòng chỉ có chậu hoa này, đành phá hoa giả luôn.

Nhi còn ngần ngừ chưa dám thông, nàng lo sợ bị chính Khả Phong làm cho tổn thương lần nữa nên ỉu xiu trả lời...

- Mai em mua chậu hoa khác đền cho công ty!

- Em đang có tâm sự gì hả?

- Không có!... em ổn mà!

Nàng cười vì dù có đang rối trí suy nghĩ không ra nhưng tâm trạng rất vui vẻ. Hắn là yêu nàng, chỉ nghĩ đến điều đó thôi Uyên Nhi sung sướng lắm rồi.

Louis cười nhẹ, lòng tuy còn buồn nhưng cũng đỡ hơn rồi khi đối diện với nàng. Dù sao thấy người mình yêu hạnh phúc thì chuyện mình đau khổ cũng đỡ hơn ít nhiều...

- Phải vui vẻ mới là Nhi chứ! Có tâm sự gì cứ nói cho anh như trước không cần ngại!

- Dạ, em biết rồi!

Nhi rất vui vì Louis cũng không còn buồn nhiều nữa vì mình. Mọi thứ bây giờ đều sẽ êm ả nếu nàng tha lỗi cho Khả Phong. Uyên Nhi ôm má suy nghĩ, cả hai bên nhau rất ổn nếu không nói quá là vợ chồng hạnh phúc.

Cố chấp, không tha cho hắn chính nàng cũng đau khổ, hại thêm cả hắn nữa. Dù sao Khả Phong đã yêu nàng thật, nàng sẽ bắt hắn chuộc tội cũ xem ra cũng được.

Nói vòng vo lòng vòng, thật sự Uyên Nhi muốn tha thứ để được bên hắn lắm rồi nhưng sĩ diện còn cao quá. Việc cũ nàng sẽ không quan tâm miễn hắn bây giờ chỉ biết mỗi mình nàng.

Thông suốt, Uyên Nhi cảm giác như sau cơn mưa trời lại sáng. Nàng nhanh chóng đi về sớm để tìm ngay chồng nói ngay luôn. Nàng nghĩ hắn sẽ rất vui nên cười mỉm.

Song chưa qua đến toà nhà văn phòng của Khả Phong cạnh chỗ làm của nàng đã thấy hắn hấp tấp đi ra xe. Khả Phong đi có một mình không có anh Thành đi chung xem ra không phải là đi công tác.

Nhi mím môi nhìn, Khả Phong trông vẻ mặt và hành động khấn trương như thế có chút mờ ám quá. Nàng không phải loại vợ đa nghi nhưng cũng đón xe theo sau muốn biết hắn đi đâu.

Và ngoài dự đoán của nàng, Khả Phong đến bệnh viện để gặp Linh Diễm.

18. Chương 18

Nhi mím môi nhìn, Khả Phong trông vẻ mặt và hành động khấn trương như thế có chút mờ ám quá. Nàng không phải loại vợ đa nghi nhưng cũng đón xe theo sau muốn biết hắn đi đâu.

Và ngoài dự đoán của nàng, Khả Phong đến bệnh viện để gặp Linh Diễm. Chị quản lí của Linh Diễm còn tỏ ra rất mừng khi thấy hắn đến.

- Anh chịu đến thật hay! Linh Diễm khóc lóc chỉ đòi gặp anh!

- Cô ấy sao rồi?

- Đền quay ngã trúng chân, vết thương không tốt lắm sẽ có sẹo do may!

- Cũng còn đỡ hơn trên mặt. Nhưng tui nói trước đây là lần cuối, lần sau chị còn gọi nữa tui mặc kệ đó.

Khả Phong nói rõ chẳng coi ai ra gì đúng tác phong của hắn, sau đó đi vào phòng bệnh của Linh Diễm. Uyên Nhi núp nghe hết ôm gối thở có chút run rẩy. Nàng nên ghen hay là giả điên đây?

Chồng nàng tha thiết nói yêu nàng, năn nỉ hết lời muốn nàng thật tha thứ giờ lại đi gặp người yêu cũ.

Nhưng hình như Linh Diễm bị tai nạn lúc quay, nếu là người quen đi thăm cũng bình thường nha. Cái đầu nhỏ của nàng sắp điên lên rồi, nàng phải xem tình hình trong đó mới quyết định làm gì với Khả Phong.

Vừa hay quản lí của Linh Diễm nghe điện thoại nên đi ra hành lang bên góc có ghế, Nhi nhanh chóng lại hé cửa nghe lén ngay.

Và mới nhìn vào trong phòng mắt nàng nổi đom đóm thấy ngay cảnh chồng mình và Linh Diễm hôn nhau. Nhi run lên, nàng nghe máu sôi sùng sục trong mạch máu. Hắn nói yêu người ta rồi lại như thế này thật là vô liêm sỉ, khốn nạn.

Nhưng trong lúc cơn ghen nóng giận, chút gì đó từ lí trí ngăn nàng lại không nhảy vào “phá ngang” họ ngay. Uyên Nhi nhìn thái độ của Khả Phong có gì mùi mẫn hay không mới quan trọng.

Và quả nhiên hắn chính là người bị hôn, đứng như tượng, không ôm lại, không hôn đáp rồi kéo ngay Linh Diễm ngược ra ngồi lại xuống giường bệnh. Linh Diễm hất hắn mất lệ nhòa, lần nữa lại cố với ôm ngang người hắn đang đứng...

- Em yêu anh lắm, em chỉ cần anh thôi Khả Phong!

Hắn nhìn người đẹp, nét mặt không hề có chút xót xa thật là rất đáng ghét...

- Lúc bắt đầu tự em nói không cần nghiêm túc, giờ cũng là em khóc lóc nói yêu nín kéo lằng nhằng mãi thật đúng là phụ nữ!

- Hic... em yêu anh thật lòng. Anh khi không lại cưới cô ta bỏ em, có phải do em không chịu ngoan ngoãn làm phụ nữ ở nhà hay không? Chỉ cần anh trở lại, em sẽ bỏ sự nghiệp, bỏ hết tất cả để ở nhà làm nội trợ thôi vì anh.

Uyên Nhi nghe mà mím môi có cảm giác Linh Diễm còn yêu Khả Phong hơn cả mình. Sức hút của hắn thật mãnh liệt, cô ta trông bề ngoài xinh đẹp, cứng cỏi như thế chẳng ngờ lụy tình đến vậy.

Tiếc thay, cũng như nàng, Linh Diễm sai lầm khi yêu trúng gã đàn ông xấu xa, khôn nạn nhất trên đời này – Triệu Khả Phong. Hắn đứng đưng không ngại người ta trông đau lòng thế trả lời.

- Em hiểu sai rồi đó, anh vốn đâu có cần vợ làm gì cho phiền phức!

Mặt Nhi se lại tức điên. Hắn nói không cần vợ xem ra cũng trơn mềm như lúc nói yêu nàng vậy thật là khôn nạn mà. Linh Diễm nghe cũng hơi mừng song hắn nói tiếp sau cho trọn ý.

- Anh chỉ là cần Uyên Nhi thôi! Anh vì yêu nhưng không có cách có cô ấy mới ép cưới làm vợ. Còn em thích làm vợ ngoan nội trợ gì đó thì cứ chọn người khác mà làm vợ người ta, chẳng liên quan gì anh.

Có đứa núp ở cửa nghe lén mặt nhanh chóng nóng đỏ lên ngay. May mà lúc nãy nàng không xông vào ghen tuông bậy bạ, xem ra Khả Phong yêu nàng thật lòng, Nhi cố không cười khoái chí nhảy cẫng lên ngay lúc này vì vui nha.

Linh Diễm bị cho cú sốc lần nữa từ hắn, hắn dứt khoát tàn nhẫn như vậy không sốc cũng lạ...

- Em bên anh gần hai năm, cô ta xuất hiện mới chỉ vài tháng mà anh nỡ chọn cô ta thay vì em sao?

- Ủa!? Bên em thì bên em nhưng anh có nói qua anh yêu em khi nào chưa?

Linh Diễm đơ ra mắt nhanh đầy lệ. Hắn quả là đàn ông tồi, “chơi” người ta rồi quẹt ngang miệng coi như vứt đi như thế, nếu Nhi là Linh Diễm lúc này chắc cũng bay lên đánh hắn mấy cú rồi.

Thấy Linh Diễm khóc hắn nói tiếp nghiêm túc...

- Anh không cố tình đùa giỡn với em chỉ là cơ bản anh yêu Uyên Nhi từ rất lâu rồi, thời gian qua anh chờ cô ấy về thôi. Em xinh đẹp, giỏi giang sẽ còn nổi tiếng hơn, rồi cũng có người đàn ông tốt hơn xứng đáng với em.

- ... không ai bằng anh hết!

Linh Diễm nhìn hắn nói nghẹn lại vì khóc chỉ khiến hắn cười nhạt.

- Chắc vì anh là gã khôn nạn nhất mà. Hi vọng em đừng có tìm anh nữa, nếu lỡ Uyên Nhi biết anh còn phải gặp em sẽ giận anh.

Không chỉ xấu xa, hắn thật quá tồi tệ. Dù đang rất đau lòng, khóc cũng không tha mà Linh Diễm cũng phải nóng giận vì hắn...

- Anh an ủi dễ nghe một tí không được hay sao cứ làm em đau lòng thêm như thế chứ?

- Dễ nghe em lại tưởng bỏ, nín kéo mãi thì sao? Phiền lắm!

Xem ra Linh Diễm có muốn tiếp cũng không được, Khả Phong là của Uyên Nhi rồi. Nàng cười thấy an tâm lắm vì rõ ràng hết lòng dạ của chồng mình rồi, về nhà nàng sẽ tha thứ hết cho Khả Phong, sẽ lại yêu hắn nhất như xưa.

Song nàng chưa kịp chuẩn đi thì quản lý trở lại thấy nàng la lên...

- Cô kia! Cô là phóng viên hả?

Chuyện tai nạn, đoàn phim và quản lý còn giấu cánh báo chí nên lo mọi người biết. Uyên Nhi run run ú ớ lắc đầu chối...

- Oh... không phải đâu!

Khả Phong nghe tiếng nhanh chóng ra mở cửa nhìn thấy nàng đứng đây xem ra có thấy chuyện hần đến gặp Linh Diễm rồi lập tức xanh mặt. Còn chính nàng thấy hần cũng lo hần nói nàng theo dõi hần nên sợ quá không nghĩ gì, chạy trước sau đó tính tiếp.

Hần cứ ngỡ nàng hiểu lầm giữa hần và Linh Diễm nên giận bỏ chạy như vậy, ngay lập tức chạy theo...

- Uyên Nhi! Chờ đã...

Linh Diễm ở trong nhìn ra bóng hần chạy đi chỉ nằm buồn lau nước mắt. Coi như vụt mất một gã khôn, hi vọng sau này cô ta sẽ có kinh nghiệm chọn được người đàn ông tốt hơn Khả Phong.

Uyên Nhi chạy chút xíu đã thở đuối rồi. Khả Phong chân dài nhanh chóng kịp giữ lấy. Nàng cố thở đều nhìn sắc mặt chồng mình còn hơn tệ hại đơn thuần, hần thật sự rất sợ hãi nàng chưa tha thứ lại mang thêm nhiều hiểu lầm về hần...

- Anh có thể giải thích dù không cần biết tại sao em lại ở đây nhưng chắc chắn không như em nghĩ đâu.

Hần bối rối giải thích chẳng phong độ tí nào như hần lúc bình thường. Nàng còn mệt lắm sau khi chạy ra tận đây song vẫn trêu chồng một chút ai bảo hần năm xưa dám đem nàng ra chơi đùa...

- Anh có giải thích vô ích, em vẫn nghĩ vậy thôi!

- Không phải đâu, em nghĩ sai rồi, hiểu lầm đó. Tin lời anh, anh không có gì với Linh Diễm đâu. Anh thề anh dứt khoát với cô ấy rồi, em hãy tin anh!

Khả Phong nắn nỉ bộ dạng đáng thương khiến nàng buồn cười muốn chết. Sắc mặt hần tái mét cả lên thấy thương thật làm nàng không chọc nữa.

Tuy nhiên nàng thấy vẫn mệt, thở khó nhọc dựa ngay tay hần. Khả Phong cũng đỡ lấy nghe nàng nói thều thào mệt nhọc...

- Em khó chịu quá!

- Em sao vậy? Người yếu xiu còn cố chạy nữa, vào trong khám luôn đi! - Đang ở bệnh viện nên hần càng khẩn trương muốn mang ngay nàng gặp bác sĩ nha.

- Thôi! Em ngồi nghỉ chốc lát sẽ hết thôi!

- Vào kiểm tra cho chắc!

Khả Phong lập tức đỡ nàng vào rất dịu dàng, nét mặt hết sức lo lắng. Nhìn hần như thế nàng chỉ biết cười mỉm hạnh phúc.

Từ giờ nàng sẽ không chống đối, cứng đầu thù hận hần nữa, nàng sẽ hoàn toàn chỉ nghĩ về hần như lúc trước. Cảm xúc dày vò, tổn thương suốt bao năm nhanh chóng không còn đáng là gì, trôi đi êm ái vào quên lãng.

Nhưng... hai vợ chồng đều há hốc kinh ngạc đến mức không tin nổi nghe bác sĩ sau khi khám xong chuẩn đoán “bệnh” cho nàng...

- Động thai nhẹ! Thai còn nhỏ tuần dừng nên vận động mạnh rất nguy hiểm dễ sảy thai lắm!

Khả Phong sốc đến mức ngẩn ngẩn ngơ ngơ. Uyên Nhi bối rối hỏi lại lần nữa cho chắc...

- Nhưng sao có thai nhanh vậy được... chúng tui kết hôn mới gần hai tháng àk!

- Vậy thì chính xác, thai 7 tuần. Coi bộ tuần trắng mặt có được “kỉ niệm” dài lâu đó!

Ông bác sĩ khéo đùa chuyện vui nhưng nàng cũng cảm thấy vui thật dù chuyện này hoàn toàn đột xuất và ngoài dự tính.

Và Nhi len lén nhìn qua chồng mình. Khả Phong ngồi như đóng đinh trên ghế, mặt bảnh trai đã trở nên vô cùng khờ khạo. Chuyện này là do hần gây ra cho nàng nha còn sốc đến chết trần vậy sao?

Nhưng hần hiển nhiên là tuýp người phong lưu khó giữ, ghét ràng buộc mà vì thủ đoạn riêng mới lấy vợ, nay lại sắp có con...Uyên Nhi sợ hần sẽ quá sức chịu đựng nên rụt rè gọi...

- Anh... Anh đừng làm em sợ!

Nàng lay nhẹ Khả Phong mới tỉnh táo lại lấp tức nhìn qua nàng ánh mắt rực lửa nóng lòng sờ vào cái bụng còn phẳng của nàng rồi luống cuống hỏi bác sĩ, nói năn không còn lưu loét...

- Bác sĩ nói động thai nhẹ là có sao không? Vợ tôi là lần đầu có thai có gì bất ổn không? Có cần ở lại bệnh viện theo dõi thêm không?

Uyên Nhi sưng ra má đỏ lên rồi cười hạnh phúc khi thấy Khả Phong còn run hơn cả nàng, khăn trương lo lắng như thể con sắp ra ngay không bằng. Bác sĩ cười trấn an...

- Không sao! Hạn chế làm nặng ba tháng đầu thai kì. Sau đó nhớ đi khám thai định kì là được. Mà hai vợ chồng trẻ, lại mới cưới nhớ cũng 'giảm' lại một chút tội cho đứa nhỏ biết không?

Nàng hơi xấu hổ, cái đó nên dặn kĩ ông chồng ham muốn vô độ của nàng. Nhưng hấn gật gù tiếp nhận không chút e dè, đi ra ẵm ngay nàng lên nữa. Uyên Nhi chỉ biết xấu hổ ôm lấy vai hấn...

- Để em tự đi được mà anh!

- Không nghe bác sĩ dặn sao? Em phải hạn chế vận động. Hồi nãy chạy như thế động đến con đó!

- Nhưng giờ em đâu có chạy nữa. Mà bình thường ai bắt em làm nhiều việc nhà vậy ta?

Khả Phong đơ ra xanh mặt, vẫn là hấn tồi tệ hành hạ vợ mang thai. Hấn bế nàng ra xe, gương mặt nghiêm túc hiếm có nói...

- Về nhà dọn đồ, mai chúng ta về nhà ba mẹ anh ở, ẹ anh chăm em còn có người giúp việc em không cần làm gì nữa!

- Thôi! Em nói đùa mà. Em với anh không cần về nhà ba mẹ đâu! - Ở riêng dù sao cũng thoải mái hơn nhiều. Khả Phong xưa giờ không thèm "ngoảnh mặt" nhìn căn nhà to đó mà giờ vì nàng muốn về nhà ngay.

- Không được! Em có thai phải có người lo. Anh có biết gì đâu làm sao chăm sóc em tốt được!

Hấn nghiêng người xoa bụng nàng, má ửng lên trông biểu hiện rất là hạnh phúc khi lên chức phụ huynh nha. Nhìn Khả Phong vui vì có con như thế nàng cũng cười tay luồn vuốt mái tóc xù của hấn nói...

- Ban nãy chúng ta nói chuyện chưa xong thì con phá ngang rồi!

Sực nhớ, Khả Phong lại căng thẳng ngẩn lên nhìn nàng nói bấn loạn...

- Em hiểu lầm đó! Tin anh đi!

- Hiểu lầm thật sao? - Uyên Nhi hỏi mang chút ý cười mà hấn không phát hiện ra vẫn nói đáng thương.

- Phải! Hiểu lầm thật mà!

- Em chỉ thấy anh rất yêu em, từ chối Linh Diễm. Chẳng lẽ đó là em hiểu lầm sao?

Khả Phong nghếch mặt ra làm nàng cười. Nãy giờ hấn cứ tưởng nàng ghen, giận hờn hấn gặp Linh Diễm nhưng cuối cùng chẳng có gì hết.

Nàng hạnh phúc lấy tay giữ gương mặt nam tính rồi hôn nhẹ môi hấn. Có gã chết trân vì vui nha.

- Coi như vì con, em tha thứ hết cho anh đó. Sau này anh chỉ được yêu em và con nhất thôi có biết chưa?

- Tha thứ thật hả? Tất cả luôn sao?

Hấn mừng rỡ hỏi còn chút ngờ vực. Uyên Nhi cười gật nhẹ đầu rồi bẽn lẽn nói...

- Em cũng sẽ yêu anh nhất trên đời. Trong lòng lại chỉ có anh thôi!

- Hay quá! Em lại yêu anh rồi!

Khả Phong mừng đến hết toán lên khiến Uyên Nhi xấu hổ che miệng hấn lại. Thật may đang trong xe nên không ai nghe hết.

- Đừng la! Anh mừng đến thế sao?

- Tất nhiên rồi! Anh chờ em lại yêu anh lâu lắm có biết không?

Nàng không thể nhịn nổi cười vì sự trẻ con của hắn. Khả Phong ôm ngay lấy nàng, sai lầm hắn gây ra cuối cùng cũng được tha thứ rồi. Cả hai cùng cười thật hạnh phúc không còn gì đau khổ, ngăn cản tình cảm thật trong lòng nữa.

Số phận, cha mẹ đã sắp đặt sẵn, cả hai chạy trốn một vòng kết quả vẫn là bên nhau và hạnh phúc thôi.

Louis ra sân bay để đi công tác 2 tuần ở Đức, đi làm có một chuyến mà danh sách “yêu cầu quà” về ọi người trong văn phòng còn nhiều hơn.

Phía sau chốt có tiếng ồn ào, mọi người cố chụp hình ai đó. Một cô gái cố đẩy kính mát tìm đường trốn ngồi ngay xuống ghế giật luôn tờ báo của Louis đang đọc để che mặt. Hắn ngơ ngác, Linh Diễm cố nói lí nhí...

- Làm ơn cho tui mượn chút đi!

Hắn thấy đám đông nên im lặng, tuy không nhớ tên nhưng nhìn mặt cũng khá quen hình như là người nổi tiếng. Khi Linh Diễm thấy trốn êm hạ tờ báo xuống thở phào, xoay qua định cảm ơn thì người ngồi cạnh đi mất rồi không lấy lại báo.

Trên máy bay, Louis ngồi cạnh cửa sổ, nhìn ra phi trường thì có người ngồi xuống cạnh. Cả hai nhìn nhau rồi đờ ra...

- Là anh hồi nãy! Cảm ơn tờ báo của anh! - Linh Diễm còn cầm theo nên trả tờ báo ngay ngắn lại.

- Không có gì!

Cười xã giao, Louis nhìn ra ngoài, Linh Diễm lại sợ bị ai đó phát hiện mình là ai. Nhưng phút chốc cả hai lại nhìn nhau vì nhớ ra...

- Anh hình như là sếp của Uyên Nhi ... chúng ta có lần gặp trong một buổi tiệc rồi! - Linh Diễm nhú mi cố nhớ làm tên kia cũng nhớ.

- Còn cô từng là bạn gái của Khả Phong, cô là diễn viên mà đúng không?

- Suyt!!! Tui lén đi du lịch dù sợ bị nhà báo săn ảnh viết bậy!

Louis nghe thế cũng sợ nhìn quanh hộ nàng. Rồi cả hai lại nhìn nhau, xem ra nguyên nhân biết nhau của hai người này đều do Khả Phong và Uyên Nhi.

Giờ người ta vợ chồng hạnh phúc sắp đón con đầu lòng rồi, còn cả hai vẫn có tí “chán đời” như muốn bỏ trốn. Louis cười vì ít ra cũng có người hiểu nỗi lòng thất tình như mình...

- Tôi là Louis Trương! Rất vui được ngồi chung với cô hơn 12 tiếng sắp tới!

Linh Diễm bật cười nhìn Louis thật lịch sự, vui tính...

- Còn tôi là Linh Diễm cũng rất vui khi cùng đi chuyến bay này với anh!

Máy bay cất cánh, cả hai ngồi cạnh nói chuyện thật sự rất là hợp ý. Đúng là chuyến bay định mệnh, Linh Diễm có thể gặp được một người đàn ông tốt hơn Khả Phong mấy chục lần rồi.

Thế là khi đến sinh nhật tròn một tuổi thằng con trai, có cặp vợ chồng đờ ra nhìn Louis và Linh Diễm cùng đến chung vui thật tình tứ không ngại báo đăng nhiều tin hot. Họ giờ không còn quan tâm ai là Uyên Nhi, ai là Khả Phong.

Nhi nínu chồng đang bế con mà hỏi...

- Họ từ bao giờ vậy anh?

- Đảm bảo sau khi bị chúng ta bỏ thôi há há...

Khả Phong ngoát miệng ra cười xem ra rất khoái chí làm nàng nhăn mặt chịu không thấu sự xấu xa không bao giờ khuyển giảm của hắn.

- Cõi anh xấu xa như thế sao lại có được con trai vậy nhỉ?
- Em đang tính sinh thêm cho anh một cô con gái sao? Anh lúc nào cũng sẵn sàng vì em nha em yêu!
- Anh đúng là tham lam quá mức mà!

Nhi đánh hờn yêu chỉ làm Khả Phong cười ôm luôn hai mẹ con. Bé con trong tay ba mẹ chẳng biết gì ngoài tròn mắt nhìn. Mọi người ai cũng tìm được hạnh phúc ình rồi.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-cho-em-lai-yeu-anh-waiting-you-love-me-again>